

COUNTRYSIDE

агратурызм для фрыканутых

Вёска - першы ровар, першая цыгарэта; горад - першы hot drink, першы сэкс. Чамусьці ва ўсіх маіх знаёмых, што ў дзяцінстве праводзілі лета "ў бабушкі", станаўленыне асобы адбывалялася менавіта ў такім парадку.

...Калі па тэлеку паказваюць румяных калгасынікаў на нямецкіх камбайнах і новыя катэджы ў аграгарадках, мой былы аднакурснік Алежак канкрэтна высаджваеца на коней: "Млін, дзе яны гэта здымалі?" Ён ведае, што кажа: ягоныя бацькі і цяпер жывуць у драўлянай халупе на літоўскай мяжы - "талькан" на вуліцы, курная лазня, вада ў студні і пастаянная бухія землячки. Зъбіраючыся дадому, на пытаныне "ты куды?" ён нязменна адказвае: "у с*раку". Не таму, што ня любіць свой "родны кут", а таму што гэты самы кут на дадзены канкрэтны момант і ёсьць у с*рацы...

Мода на беларускі countryside рэч кантрафактная: азярцо, венічкі, шашлычок etc. Таму "гарацкія" так упарты шукаюць праз агенцыі "летні домік на Браславах". Таму дзеравенскія так упарты на любяць "гарацкіх", якія "ня знаюць жыхары". Але можна зірнуць на рэчы па-іншаму. Выключыць тэлек і ўспрымаць countryside такім, якім ён ёсьць. Уэлкам, як той казаў.

M/Sh

COUNTRYSIDE будзь у тэме

08-10 - "Звалена ў кучу памерлая мэбля. На зямлі ляжыць матрац. На матрацы - ануча. Брэша сабака моднай пароды. Ануча пачынае варушыцца..." **Юля Кляшняускас** адкопвае "выміраючыя віды" пасярод менскіх slums.

11-13 - "Гумкі прадаюцца ў камэрцыйным ларку, але іх ніхто не купляе, бо праз гадзіну пра гэта будзе ведаць уся вёска. Прасцей купіць кантрацептывы ў горадзе, але звычайна ў гэтым кірунку ніхто не варушыцца... Пасылья залёту вядуцца перамовы, ці згодны будучы татка засылаць сватоў. У залежнасці ад адказу пачынаюць зъбіраць гроши - на аборт ці вясельле..." **Шура Лепель** ставіць **сэксуальныя вопыты на вярандзе**.

14-15 - "Мая праца - у цэнтральнай сядзібе, а я жыву ў "простай" вёсцы - бяз школы і бяз крамы. З транспартам раніцай шанцуе, бо шмат хто везе дзяцей з суседніх вёсак у школу. У скрайнім выпадку - на кані. Можна і пешкі, толькі ўзімку трохі жудасна..." **Алёша Сярых** адпраўляеца "падымаць балота" **на разъмеркаваныні**.

16-18 - "Увесь інвэнтар беларускіх "апошніх герояў" павінен складацца з адной запалкі, сцізорыкі, 2 плястыковых бутэлек, місі, дажджавіка, марганцовкі і прэзэрватываў: ці мала што з галадухі?" Абанэнт **Марыяка Мартысевіч** часова недаступны - да бліжэйшага населенага пункту 17 км.

19-22 - Замест таго, каб тупа грэць пузы на Браславах і Мядзелшчыне, улетку **кантры-бутары CD** наведаліся ў сельскую псыхушку для закаі і на беларускі стойнхендж, патусілі ў "беларускім Вэрсалі" і пашукалі ў палескіх балотах атамную бомбу.

COVER STAR: Anton, Lena
PHOTOGRAPHY BY Anton Snt
STYLING AND DESIGN BY an angelico

[Lifelines@tut.by]

Привет всем создателям журнала! вполне достойный проект!
но мое приятное впечатление было полностью разрушено одной статьей. Точное название не помню, но речь там шла о гей-проституции. Очень непрофессионально подготовленный материал. настолько много глупостей и абсурда, что складывается ощущение, что автор не удосужился нормально подготовится. Для справки: сам проститутией не занимаюсь, не занимался и дай Бог не буду, но имею достаточно обширный круг знакомых, чтобы сомневаться в правдивости статьи. Если возникнут вопросы, буду рад ответить.

С уважение, Артем

[CD] Філь данке за крытыку - праўда, на нашую просьбу патлумачыць, дзе ў матэрыяле была няправда, Вы так і не адказали.

З астатніх лістоў-водгукau і прыватных размоваў вымалёўваецца, што матэрыял "100 за ночь? У менскіх гей-прастытутага няма сумлення!!! Ёсьць на попе поўсьць" сапраўды цапануў многіх. Праўда, па-рознаму: адны афігелі ад самога факту наяўнасці гей-прастытуції ў Менску, іншыя - ад таго, што ў матэрыяле "вельмі шмат гоніва".

Рэдакцыя не валааде інфай, якая б ставіла пад сумнеў праўдзівасць прыведзеных у матэрыяле звестак. Адно што, як нам стала вядома з ананімных крыніц, у Менску ўсё ж такі актыўна практикуеца здым хлопчыкаў-войскоўцаў на ночь. Але гэта тэма іншага матэрыялу...

[FLINTUS]

Сто пядзяць зесля літаў за квіток на канцэрт?! Гэта CD можа дазволіць выплачваць таякі ганарапы сваім канtrybutaram? Ці гэта ўсё татачка Глёбус?

[Колян]

Привет!
Зашените, че я бабуле свой читать подсюсываю...

[CD] Прывет! Крутая ў цябе бабця! Паболей бы такой прасунутай старыны ў нашых вёсках!!!

*АЎТАРСКІЯ СТЫЛЬ, МОВА І ПУНКТУАЦІЯ ЗАХАВАНЫЯ.

[allo-alia]

прывітанне! як лета?
праз 2 тыдні лічу ў Бостан. Назаўсёды. Сумна.
Сумна будзе без СД.
ёсць пытанне (наглае, але): а вы выпадкова не маеце магчымасць высылаць новыя нумары "туды", хаяць у NYC? а то я не змагу без вас!
зусім ніяк! а? Згодна стаць канtrybutарам у Бостане і зібраць інфу пра ўніверсы / джобофэры / усё, што будзе патрэбна!
спадзяюся на вас!

удачы.

[CD] Хэло! Лета - нармуль.

Шкада, канечне, што ты з'яжджаеш...

Наконт распавесюду ў Бостане ці ЗША наагул - мы пакуль пра такое ня думалі. Наконт канtrybutарства - мы за!!!

Дарэчы, калі вы - беларус у Беларусі ці за мяжой, скідайце нам сваё рэзюмэн на studumka@tut.by - шукаем рэгіянальных канtrybutараў!

[Zombie / Лена]

Па-першае, хачу сказаць, што мы ўсей сям'ёю вельмі любім ваша выданне! Існуіце і квітнейце, на радасць усім свядомым! Ну так добра я, а бацькі наагул у захапленні ад Студумкі! Бацька раз у тыдзень бегае у Лівайс, каб там знайсці чарговы нумар (бо гэта побач з офісам), а маці чаекае яго дома, каб хутчэй пачытаць. А раней часопіс прыносила я. Вось так.

Крыху пра сябе і пра свае праблемы (я ж да вас не праства так, не падумайце :P). Завуць мяне Алена, мне амаль 18 гадоў. Паступала на гэтym годзе на журфак. Некалькі год рыхталася, нават на курсы хадзіла. І што вы думаете? За сачыненне (на тэму "Куміры ў журналістыцы"), у якім я ўспомніла Шарамета і Завадскага, мне паставілі трох (па дзесяцібальнай). І на творчым тэставанні завалілі. Але ж я адказвала добра, па тэмe, і гэта памылка не было (бо гэту тэму мы на курсах разбріралі і я пісала амаль усе, як патрэбна). Вось так. А потым, на субяседванні, нам сказаў: "У гэтym годзе адбылася незвычайная рэч! Выпускнікі сельскіх навучальных установ здападобнілі уступнныя іспыты лепш, чым мінскія абітурыенты". Прыкінцыце - у нас па 19-21-му балу, а у іх - 24-27. Гэта як разумець?

Ну, плюнула я на гэтых дзівакоў (па-руску, з першай літарай "м"), пайшла сабе ў Кулёк і сдала там ЧГД б без падрэшткоў амаль і паступіла на платнае (улучваючы, што там на платнае усіх бяруць, а у БДУ яшча і насамі круціць). Бацькі таксама плюнулі, паднапружаліся і заплацілі мне за першы семестр. Так што дзесяцьці да лютага буду я мэнэджэрам сацыяльна-культурнай сферы. А далей... Чорт яго ведае.

Вось, зліла душу. Можа вам уся гэтая уступнняя кампанія і не цікавая, але ж я так вас усіх люблю і паважаю, што магу ж хоць трошакі разлічваць на узаемнасць? :-\$

I, у прынцыпе, самае галоўнае. Я прапаную вам свае паслугі. У сэнсе, што я неблага пішу :).

[CD] Дзякую! Зліваюце нам душу часціцай - мы розныя цікавыя гісторыі любім пачытаць!
Пра самае галоўнае: калі Вы няблага пішаце, абавязковая скідайце інфу пра сябе і некалькі тэм (толькі тэмы - бяз тэкстаў) для спрабы на studumka@tut.by - адэватныя людзі, якія могуць пісаць, нам заўсёды патрэбныя!
Больш канкрэтную інфу пра вакансіі шукаіце на наступнай старонцы ("ПРАЦА!!!")

ack*

[інкогніта]

Привет, студумка! хотелось бы узнать когда выйдет следующий номер?

[K.]

Паважанае спадарства,
калі ласка, адкажыце ці існуе яшчэ Студэнцкая думка. Па Вашаму сайту можна сказаць, што абаўленення ў там не было з 2004 года, а спасылкі на гасціёні ў форуме не працуяць.
Напішыце, калі Вы пераехаі на новы сайт ці іншое месца, дзе можна пачытаць CD, з павагай,

[malder19@tut.by]

Будет ли на сайте журнала обновляться информация, в частности размещаться версии новых журналов? А то мы на форуме TUT.BY в разделе СМИ обсуждаем журнал и никто ничего не может сказать конкретного.

[signature@tut.by]

Вы не подскажите, где можно найти последний номер журнала?

[CD]

"Думка" выходзіць напрыканцы кожнага месяца - напачатку наступнага (жнівеньскі нумар выходзіць напрыканцы жніўня ці напачатку верасьня).
На наш сайт часова забіце - ён адновіцца ў каstryчніку 2005. Зараз вырашаецца шэраг тэхнічных траблau.
На www.studumka.com плянуеца выставіць архіў старых нумароў. Напаўнілайка новымі прадугледжаная ў першую чаргу.

Кожны новы нумар часопіса можна БЯСПЛАТНА знойсці ў кропках (глядзі на наступнай старонцы).

РЭДАКЦЫЯ ЧАСОПІСА СД / “СТУДЭНЦКАЯ ДУМКА” ЗАПРАШАЕ ДА СТАЛАГА СУПРАЦОЎНІЦТВА:

- **КАНТРЫБУТАРУЎ**. Патрабаваныні: 16-25 год, журналісцкая (гуманітарная) адукцыя вітаецца; крэатыўнасць; уменьне працаўца з інтэрнэт-рэсурсамі, з гарадзкімі навінамі (у тым ліку з чуткамі, плёткамі і інш.) - абавязковае. Кантакты / знаёмыя / туса ў менскіх кам'юніці - вітаецца вельмі моцна.

- **РЭГІЯНАЛЬНЫХ ЖУРНАЛІСТАЎ**. Патрабаваныні: 16-25 год. Журналісцкая (гуманітарная) адукцыя вітаецца, але не абавязкова - галоўнае, каб вы ўмелі выкладаць свае думкі лягчна і цікава для чытчачоў; крэатыўнасць. Абавязкова - вы ў курсах пра ўсё (ці амаль усё), што адбываецца ў моладзевых тусах вашага гораду / рэгіёну.

- АГЛЯДАЛЬНИКАЎ рубрык:

“МАПА” (вы любіце, умееце і ведаеце, дзе можна культурна адпачыць у Менску і рэгіёнах - выставы, паказы, канцэрты, рэйвы і інш.).

“МОДЫ” (вы някепска шарыце ў альтэрнатывай модзе Менску і съвету, у курсах адносна трэндаў casual & DIY-fashion).

CD4KA (электронная музыка, хіп-хоп, r'n'b).

- **МАСТАКОЎ / РАЙТЭРАЎ**, якія робяць графіці, трафарэты і проста цікавыя малюнкі / каляжы / анімацыю і інш. Патрабаваныні - крэатыўнасць і жаданыне супрацоўнічаць.

Скіньце сваё невялікае рэзюмэ ў адвольнай форме на **studumka@tut.by**, па магчымасці - прыклады тэкстаў / работ, а таксама ня менш за 3 тэмы, якія, на ваш погляд, маглі легчы ў аснову матэрыялу для СД.

ЯК ПАДПІСАЦЦА НА СД / “СТУДЭНЦКАЯ ДУМКА”?

СКІНЬЦЕ СВАЁ МЫЛА НА **STUDUMKA@TUT.BY** (ТЭМА “ПАДПІСКА”), КАБ ПЕРШЫМІ АТРЫМАЦЬ АНОНС НОВАГА НУМАРУ І ПЕРШЫМІ ДАВЕДАЦЦА, ДЗЕ ЎЗЯЦЬ СВОЙ ЧАСОПІС. МЫ РАСПАЎСЮДЖВАЕМСЯ **FREE**.

**БЯРЫ СД / “СТУДЭНЦКУЮ ДУМКУ”
ШТОМЕСЯЦ **БЯСПЛАТНА** Ў ГЭТЫХ МЕСЦАХ:**

- крама “**ТОМ TAILOR**” (Менск, пр. Скарыны, 37, т. 288-12-44)
- крама “**LEVI'S**” (Менск, пр. Скарыны, 48, т. 288-25-62)
- крама “**БУНКЕР**” (Менск, вул. Казлова, 14, т. 284-93-99)
- крама “**TRAFFIC**” (Менск, пр. Скарыны, 44, т. 284-30-14)
- крамы “**МИСТЕРИЯ ЗВУКА**” (Менск, вул. Няміга, 12, т. 289-39-30; пр. Скарыны, 52А, т. 283-23-06)
- ГЦ “**ПАРКИНГ**” (Менск, вул. Куйбышава, 40, крама “FUJIfilm”, т. 237-30-33)
- аўтобусы “**INTERCARS**” і офіс “**INTERCARS**” (Менск, вул. Гікалы, 3, т. 284-60-37, 284-60-85)
- крама “**ПЕРЕХОД**” (падземны пераход каля ГУМа, т. 227-41-14)
- крама “**КОМПЬЮТЕРНЫЙ МИР**” (вул. К. Чорнага, 31, т. 284-00-35)
- інтэрнэт-цэнтар “**ПЛОЩ@ДКА**” (пр. Скарыны, 58-4, т. 239-38-74)
- “**ЦЕНТР МОЛОДЕЖНЫХ ПУТЕШЕСТВІЙ**” (вул. Варвашэні, 17-101, т. 239-17-49)
- **STAR TRAVEL** (вул. Сурганава, 47, оф. 8, т. 232-50-28)
- крама “**ПОДЗЕМКА**” (Менск, пр. Скарыны, 43, т. 288-20-36)
- **ІНТЭРНЭТ-КАВЯРНЯ “САЮЗ-ONLINE”** (Цэнтральны Дом афіцэраў, вул. Чырвонаармейская, 3, т. 226-02-79)
- кампутарны клуб “**OK**” (Менск, вул. Інтэрнацыянальная, 9)
- унівэрсам “**ЕВРООПТ**” (Менск, пр. Скарыны, 48)
- салён прыгажосці “**ЭЛІТА**” (Менск, пр. Машэрава, 75)
- кавярня “**PRESTO PARTY**” (Менск, пр. Скарыны, 56)
- салён татуіроўкі “**У ЛІСИЦЫ**” (Менск, вул. Багдановіча, 1)
- крама вопраткі “**МУСТАНГ**” (Менск, вул. Камсамольская, 14)

21.07.-21.08.05/

ПАРЫ ПЛЯЖ (PARIS PLAGE, LA 4E EDITION)

Цэнтар Парыжу, ашалелья машины зь ня менш ашалельмі кіроўцамі, трохвокія турысты (два сваіх плюс камэрса)... Дадайце сюды ж прагулачныя караблі і баржы ў фарватары Сены... І ў самым сэрцы гэтага ўрбаністычнага вэрхалу інсталавалі на лежаках свае аголенныя цэлы жыхары "самага рамантычнага гораду плянэты". Кантрыбутары CD і парыскія рэзыдэнты Ігнат АБОРЫН (txt) і Саша ПАСКАНОЙ (photo) лічаць, што ўсё гэта раўназначна прыёму сонечных ваннаў праста на полі бітвы. "За ўраджай", - зробім мы папраўку на мясцовую рэалі.

Бераг Сены ў самым цэнтры гораду падзелены на тры зоны: адна - для адпачынку "без прэтэнзій", на другой - ўсё, каб дзеткі не сумавалі, пакуль продкі робяць выгляд, што побач плёскаецца мора; на трэцій - непасрэдна забавы для дарослыіх. І гэта ня тое, што вы падумалі: усяго толькі шмат пляску, валейбол і іншыя пляжныя гульбы. Як на ўсіх цывільных пляжах - напоі, лёгкі перакус, ненавязылівы сэрвіс і ўсе магчымыя гдзежэты, якія могуць спатрэбіцца для сапраўднага марскога адпачынку. Лежакі на пляжы - на любы колер, настрой і надвор'е. Ня зьдзіўімся, калі ў наступным сезоне дамы модаў пачнуць выпускаць свае аксесуары спэцыяльна для Пары Пляж.

Вядомыя канцптуалісты, французы ня могуць зрабіць нешта праста так, без "звышзадачы", таму асноўная тэма гэтага лета - Бразылія (назад у 98-ы!). Колеры нацсыцягу, рytym і бразыльская танцулька. Вядома, няма "шмат дзікіх мальпаў", затое вельмі шмат дзікіх пальмаў у вялізных гаршчках.

"Толькі надвор'е падкачала", - кажуць пляжнікі. Але на інсынуацыі скептыкаў неяк забываецца, калі ў пятніцу напрыканцы працоўнага дня забіваеш стрэлкі на заутра. Дзе-дзе...

10.07.05/

OPEN AIR НА БАРАВОЙ ПРОМА-ГРУПА EUTHANASIA

Галоўная электрамузычная падзея 2005 году мела сапраўды шырокі розгалас: у начных палах ды лясіях прыгараднай зоны яе можна было ашухаць па гуку за 2-3 кіляметры. Адзін з самых галоўных прыколаў дадзенай "дзівіжухі": служба аховы ў шэрым рэагавала на слова "Прапусціце, я - журналіст!" куды больш прыязна, чым самі арганізатары. Дзякуючы таўлерантнасьці, а таксама ўласнай курынай сълепаце, спэцкар CD умудрыўся прысяці праз усю тэрыторыю аэрадрому безь ніякага квітка, дабраца да прахадной і завісніцу там ледзь не на паўгадзіне (цяпер яго не пускалі ні ўнутр, ні вонку).

А там ашалелья ад драйву хлопчыкі-лётчыкі пікіравалі праста на выступоўцаў, ледзь не пераварочваючы сталы з музычным начыннем*.

Галоўным вар'ятам свята знou стаў ужо вядомы ў Менску немец Аркус Пі - яго віртуозныя тэхна-імправізацыі выліліся ў двухгадзіннае разрозненне папсы на радасць усіх прыхільнікам Abba і лабатамі.

Ну і, зразумела, уесь набор традыцыйных "баравых" забаваў: начная фотасесіі з самалёцікамі ды верталёцікамі і неверагодна малаянчыя ўсход сонца (лепш на гэта глядзець з адмысловай вартайнічай вышкі праста над эксперыментальным танцполам). ...Вяртаючыся дадому а 5-й гадзіне раніцы праз уручанская гаражы ды кар'еры, сабкар сустрэў двух надзвычай цвярозых і падазронна бадзёрых маладых людзей, што папыталі ў яго дарогу "на вечарыну". Трохі зьблітэвкыўшыся ад падобнай фармулёнкі ў падобны час, сабкар махнуш рукою: "Дваццаць хвілін полем, а потым пад чырвоныя сцяжкі". І яны пайшлі, уголос напяваючы "Опэн-эйр, опэн-эйр!" на матыў мобіеўскага "Lift Me Up"...

Алеся Серада

* Кажуць, адну з калёнак спалілі ня чым іншым, як мыючым сродкам "Фэйры"...

22-23.07.05/

ФЭСТ "БАСОВІШЧА" (ГАРАДOK НА БЕЛАСТОЧЧЫНЕ, ПОЛЬШЧА)

29-30.07.05/

ФЭСТ "АЯ-РОК" (ЛУЧНА ПАД ПОЛАЦКАМ, БЕЛАРУСЬ)

"Лятуць два кракадзілы: адзін зялёны, а другі на поўнач" - так першапачатковая ў двух словах мог бы выглядаць парапенаучы водгук на дзіве самыя заўважныя рок-падзеі ліпеня. Але зладзіўшы прэтэнцыёны міжсабойчык усяго праз тыдзень пасля таго, што 15-ы ці 16-ы год "усе прагрэсіўныя беларусы" лічаць галоўнай рок-падзеі Беларусі, арганізатары "АЯ-Року" самі напрасіліся...

БРЭНДЫ

"басовішча"

16-е "Басовішча" было кропля ў кроплю падобным да 15-га і 14-га, сьцвярджаючы заўсёднікі. Мабыць, адчуўшы дэжалюшнасьць свайго праекту, БАС і прыдумаў фішку кожны год дызайніць новыя лягатыпы.

Па шчырасці, нас вельмі падмывала праілюстраваць гэты матэрыйял фоткамі з папярэдніх фэстаў: маўляў, знайдзіце 10 адрозненіньняў.

"ая-рок"

Фэст У Лучна праводзіўся ў пяты раз, але адзінай традыцыі за гэтыя гады пакуль не было выпрацавана. Нават сёлета імпрэза піярылася ў прэсе пад масай назваў, самай чытэльнай зь якіх была парадайная "Вот стог".

Ясна, што фіг з такім раздрамем раскруцісься. Затое кожны год - як на першым спатканні...

ЛЮДЗІ

"басовішча"

Рабіць з прыходам ліпеня польскую візу і ўсім скопам выбірацца на "Бас" дайно сталася ўмоўным рэфлексам кансерваторыі беларускай моладзі. Дазвол жыць у намётавым лягеры каштуе на нашыя грошы усяго трэх баксы - і зойсёды мажлівая халіява. А можна ж яшчэ і ў беластоцкі гіпэр па пакупкі зьлётаты!!! Таму падавалася, на "Басовішчы" былі ўсе нашыя, плюс беластоцкія беларусы і мясцовыя калдыры - карацей, тлумна і шумна, як і мусіць быць на open-air.

"ая-рок"

Асноўная маса прыкаціла пад Полацак на аўтобусе са стылём надпісам "Аляксандар Саладуха" на борце і тусіла зблочшага ў VIP-зоне - на двары лецішча арганізатарап. Малалюдная пляцоўка перад сцэнай зусім вымірала, пачуўшы зь мікрофона "Музыканты, вячара прывезеная!" Да і адкуль было ўзяцца шараговымі гледачамі? Ніводзін нармальны панк не аддасць кроўныя 25 штук

за права двое сутак знаходзіцца на тэрыторыі, дзе забаронена бухаць! Фэст у Лучна прайшоў у ўрэчнай мажорскай атмасфэры.

БУХЛО “басовішча”

Паляну пад Гарадком які ўжо год называюць ня йначай як “Буховішча”: невычэрпныя цыстэрны съпіртызных польскага піва - крыніца запівону для таго, што прывезена з duty-free.

“ая-рок”

У Лучна строга выконвалі слайнявядомую Пастанову аб забароне продажу алькаголю ў радиусе 500 м ад месца мерапрыемства. Шапкі з півасам быў пастаўлены ройна праз паўкіляметра ад паляны - у суседнія вёсцы, куды адразу ж была пракладзеная свайго роду “дарога жыцця”. Людзей на ёй часам назіралася болей, чым перад сцэнам.

“ЖЫ-ВЕ БЕ-ЛА-РУСЫ!” “басовішча”

Даўно мае рэпутацыю адзінай беларускай тусоўкі, дзе можна да ачмурунья размахваць нацыянальны сымболікай. І табе за гэта нічога ня будзе.

“ая-рок”

Адзіным ідзялягічным дэмаршам падчас Лучніянскага фэсту, арганізатары якога забаранілі “любую палітычную пропаганду і агітыкану”, быў прыезд нейкага клона ў каўбойскім капелюшы з дзяржаўным сцягам РБ на баражніку і бліяндышкай у люльцы матацикла.

МУЗЛО

“басовішча”

Скарті на жорсткі фармат “Басу” сталіся агульным месцам беларускай музычнай крытыкі. Між тым ужывую ўсё выгіядала на так брутальнай. Хоць і зь вінаватымі грымасамі, маўляў, “гэта ня рок”, народу далі адцягнуша і пад уроцлаўскі рэгей Sidhartha, і пад

“здаровых посля” IQ-48, і нават пад міжземнаморскім кабарэ ад італьянскага гурта Orchestra Arturo Piazza. Але цягам двух дзён, слухаючы то TAXI, то “Сыцяну”, ці “галоўнае зло беларускай музыки” (паводле бабы Броні) Partyzone хацелася запытацца як у дзяцінстве, калі бацькі гвалтам цыгнулі ў оперу: “Мама, калі скончыцца гэтая доўгая песьня?” Хіба што хілы закос пад “Арию” гурта “Тэзайрус” выліваўся з агульнага шэрагу.

“ая-рок”

Пераемнасць адчывалася як у назвах запрошаных калектываў (хэдлайнэр “Крама”, ці ўдзельнік конкурснай праграммы “Басоў” “Маўзэр Папаніна”), так і ў дэталях (скажам, гіпс басыста гурта Imprudence: “Гэтая нага была зламаная на “Басовішчы”!). Але затое ў Лучна падавалі досьці смачную музычную сялянку. Да таго ж, поўная несьвядомасць палачанаў у пытанні мовы зрабіла мажлівым прыезд туды апроч руска- і англомоўных камандаў і “Нагуяля”, якія шчыравалі на сцэне з такім імпазатам, што парвалі акардэн. Да таго ж, дзів'е ночы над Дзіўвіною аддалі аматарам электроннай музыкі. Ну і галоўная музычная перавага Палацкай імпрэзы над “Басамі”: хэдлайнарам першага дня ў Лучна быў гурт Indiga.

РЭЗЮМЭ

Лучна - надзвычай чысьценькая імпрэзка, гэткае дачнае (калі ўлічваць блізкасць Дзіўвіны) пляжнае party.

На “Басах”: абдзяйбаныя польскія панкі, якія ўвечары тыраць зь беларускіх намётаў піва, а пад ранам заблёўваюць тэнты гэтых жа намётаў. Але бяз гэтай братэрскай беларуска-польскай “газюкі” і лета ня лета. Дзеля гэтага, можна сказаць, і ездзім...

23-25.08.05/

“ЛЕТНІ КАРНАВАЛ” ЛЯ КАЗЫ

Абяцаны “Летні карнавал” насамрэч аказаўся PR-акцыяй Сучаснага мастацкага тэатру. Удалай, трэба сказаць, акцыяй: у першы дзень нашы кантрыбуторы Макс АГЕЕЎ і Алёша СЯРЫХ налічылі ў натоўпе некалькі тэлекамэр і штук пяць фатографаў цэнтравых белвыданняў.

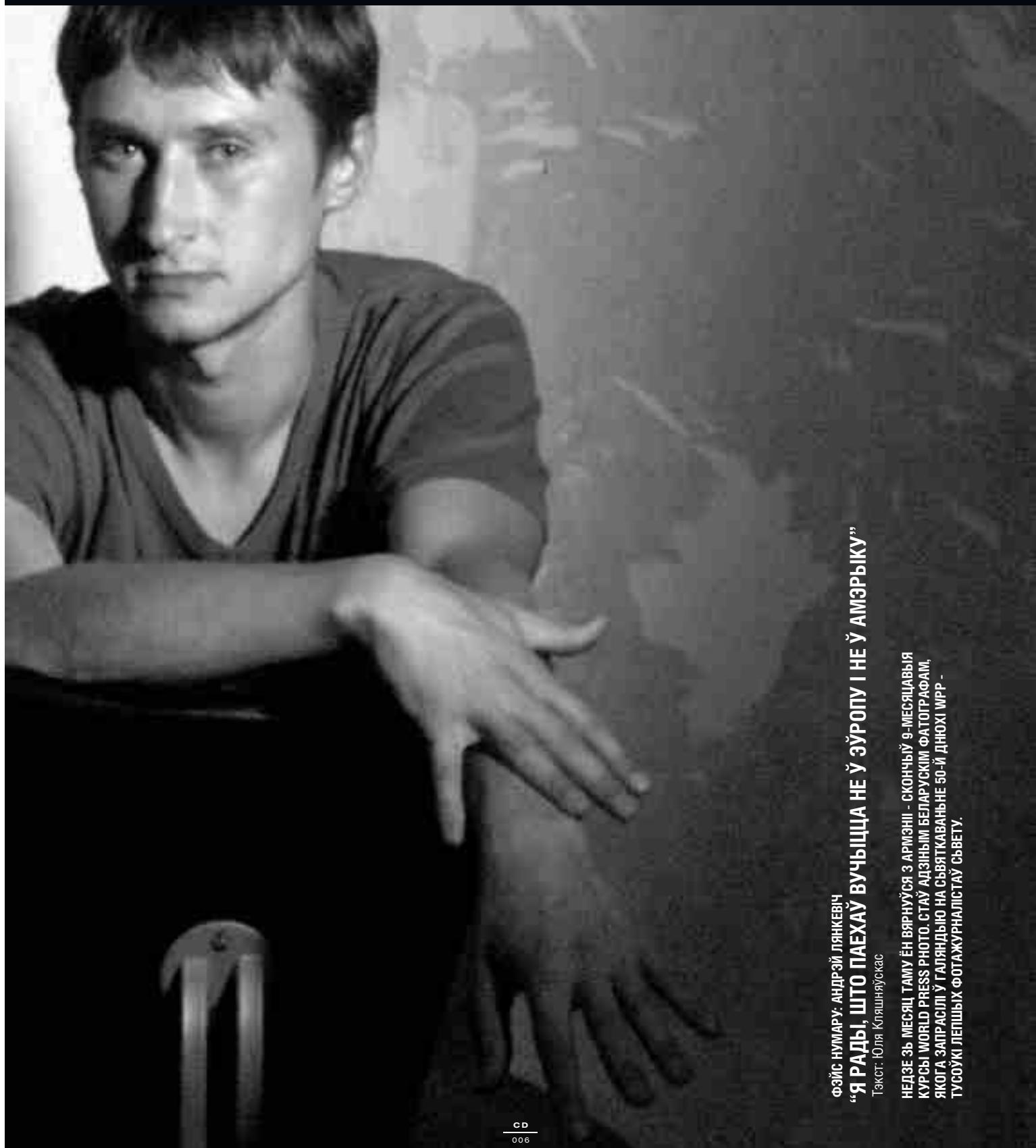
Што называецца, не пасьпела надысьць лета, як сыціплы цяністы дворык к/з “Менск” расквітнеў буйным парадынкам (буйным - ва ўсіх сэнсах - і вычварным) такім парадынкам у стылі бадлераўскіх “Красак зла”).

За 15 хвілін нішто не вешчавала маштабай будучай драмы: расслабленага выгляду публіка, якая нікі не рэагавала на правакацыйны шквал “вас вітае гурт “Партман”, расслабленага выгляду музыкі, якія, здавалася, імправізавалі - калі б толькі адміністратор танк падрывалася падымама ўпаўшыя на зямлю ноты. Атмасферу пачалі напаліца французскія студэнты-тэатралы*, якія, па чарзе ўскарасквачыся на помосткі (у выглядзе лубочных сляянскіх калёсаў) і прынцыпова не тралляючы ў ноты (нацыянальная традыцыя - слухай “Avant Que L’ombre” Мілен Фармэр), заспявалі традыцыйныя шансоны ў стылі “народнага тэатру” стогодовай дауніні. Імпрэза ўжо пагражала працягнуцца масавым распісцьцём абсцэнту ў прылеглых і адлеглых кавярнях, але яшчэ хвілін праз 15 стала відавочна: фірмовы французскі charme быў усюго толькі клясычным саспэнсам. Паслья якога звычайна бывае хорар.

... Дзяўчынка год 19 нэрвова торгае бойфренда за рукаво: “Валім адсюль!” Сапрауды, калі да цябе ўпрытык падпізуе гіганцкую касьмічную бацьку на чатырох хадулінах альбо нешта накшталт бабы Ягі з паходняй, даволі цяжка працягваць эстэцкі размовы з манэрным закатаўнаннем вочак - вочкі закатаўнанца ўжо самастойна. Атмасферу разбавілі хіба што гіганцкія клўоўы - стараватая фішка тэатру “ИНЖЕСТ”, яны парадкам падзадралі публіку яшчэ ўвесну на выставе TIBO і таму выклікалі толькі крывія ўсьмешкі.

* Адкуль французы? Па наших звестках, студэнты парыскай Акадэміі мастацтваў даволі часта наведваюцца ў сталіцу сінявокай. Папросту набраеаца група студэнтаў і некалькі выкладчыкаў, якія прыяжджаюць у Менск і завальваюцца працаўніцамі на месяцы на які-кольвеек катэдж. Даволі “вытворчы турызм”: сёлета, арэндаваўшы катэдж ля Цнянкі, французы высоўваюцца адтуль толькі па вечарах: рэптыцы ў 9:00 да 21:00, часам нават у нядзелю. Але, нягледзячы на графік, яны ўсё ж умудрліўся зладзіць некалькі адыеўных party з удзелам тубыльцаў, дэгустацыяй “Крыніцы 1” і мясцовага “шашлік”.

THE FEICY

ФЭЙС НУМАРУ: АНДРАЙ ЛІНКЕВІЧ
“Я РАДЫ, ШТО ПАЕХАЎ ВУЧЫЦА НЕ Ў ЭЎРОГУ І НЕ Ў АМЭРЫКУ”
Тэст: Юлія Кляшчяўская

НЕДЗЕЗЬ МЕСЯЦ ТАМУ ЁН ВЯРНУУСЯ З АРМЭНІ - СКОНЧЫЛ 9-МЕСЯЦАВЯЯ
КУРСЫ WORLD PRESS PHOTO СТАУ АДЗИНЫМ БЕЛАРУСКИМ ФАТОГРАФАМ,
ЯКОГА ЗАПРАСILI У ГАЛЯНДЫНО НА СЪВЯТКАВАННЯЕ 50-ЛІ ДНЮХI WPP -
ТУСДУКІ ЛЕНДЫХ ФОТАЖУРНАЛІСТАУ СВЕТУ.

Лянкевіч сядзіць на кухні і распавядае

"WPP - гэта самая галоўная фотажурналістская арганізацыя ў сусвете. Яны вучаць не клясычнай фатаграфіі, не савецкаму стылю. Ёсьць такі тэрмін "thoughtful photographer". Фатаграфія TPh - няпростая. Гэта заўсёды ня ў лоб, а злева і справа. Калі ты здымаш кубак, як ня кубак - яго адлюстраванне, яшчэ што-небудзь.

Тое самае з падзеям.

Фантастычным адкрыццем мінулага году стала нікому не вядомая дзяўчына, датчанка, якая здымала твары атлетаў у момант, калі яны адрываюць штангу ад зямлі. Гэта TPh.

Ці фатаграфія Буша-старэйшага, адна зь пераможцаў WPP у намінацыі "партрэт". Буш зазірае праз акно ў звычайны амэрыканскі дом, дзе фатограф робіць здымак ягонай жонкі.

У пакоі - партрэцкі ёсёй сям'і, канапа, відаць кухню. То бок прэзыдэнт выглядае ня як прэзыдэнт".

Лянкевіч за партай

Курсы WPP арганізаваны для людзей, якія падаюць надзеі ў фотажурналісты. У Армэнію паехалі 15 чалавек з усяго СНД. "Але з "усяго СНД" быў толькі я. Асноўны склад быў каўкаскі: армяне і дэвье грузінки". Навучанне праводзілася на базе Каўкаскага інстытуту журналістыкі. Паралельна такія ж сэмінары праводзіліся на базе Індэнзіі і Танзаніі.

Мэта WPP - разъвіцьцё фотажурналістыкі ў тых краінах, дзе яе німа. Альбо дзе яе трэба развіваць. Беларусь - такая краіна, таму Андрэя і ўзялі: "У мяне была пэрсанальная стыпэндыя, бо арганізаторам спадабаліся мае здымкі.

Грошы спачатку не хапала, потым знайшлі дадаткове спонсарства, і я застаўся да канца тэрміну".

Два дні на тыдзень былі заняткі, прыяжджалі мэтры, чыталі лекцыі, распавядалі, як яны працуяць. Са знакамітых быў Аляксандар Землянічанка*. Астатні час фатаграфавалі. Дзе хацелі, як хацелі, што хацелі. Але былі ўмовы: напрыклад, зыняць чалавечыя зносіны, або даталь, альбо зрабіць начынную здымкі. "На дэталь я здымай кавалачкі конакі і шыльду Dolby Surround у кінатэатры. На начынья - вокны суседняга дома на доўгіх вытрымках. Я перварочаваў камэрку, здымай пад вуглом, вокны атрымліваліся маленецкія, вялікія або нахлапдалися адно на адно".

Лянкевіч пад халодным душам

"Я рады, што паехаў вучыцца не ў Эўропу і не ў Амэрыку. Нават мы - Эўропа, больш чым думаем. У маёй ерэванскай кватэры холадная вада была толькі чатыры гадзіны ў суткі: ад 10-й да 12-й раніцы і ўвечары - ад 6-й да 8-й. Пра гарачую і цэнтральную газ наагул німа размовы, нават съяўляючы часам зыўкала. А жыў ў 400 метрах ад галоўнай плошчы.

Калі парыўноўваць зь Менскам, дом стаяў бы недзе ў дворыку БДУ".

Лянкевіч на фоне гор

Да ад'езду Андрэй рабіў навіны для менскіх выданняў: фатаграфіі "ципер", "на сёняня-зайтра". У Армэніі навучылі рабіць праекты. "Дыплём у мяне быў пра качавы народ Езіды. Я жыў зь імі па два, тры, чатыры дні, у гарах, у палатах, я шоў зь імі, ехай з імі. Яны навучылі мяне прастасце. Гарачая вада ці дэльве пары абутику - гэта ўжо раскоша".

- А як ты да іх прыстаў?

- Ты кажаш "прыстаў" - нармальнае пытанье беларуса. Я прыехаў у Армэнію і зразумеў, што людзі там не закрытыя ў сабе, цікавасць да сябе ўспрымаюць не як атаку, а як здаровы інтэрэс журнالіста. Яны адкрытыя для контакту. Дыплём Андрэй рыхтаваў у спартанскіх умовах, але відавочна атрымліваў задавальненне ад жыцця (гл. фоткі). Начаваў у намёце, дзе спала вялікая колькасць людзей і ўсю ноч плакала немаўля. Ужывай простыя прадукты: хлеб, сыр, гародніну, якую ён чамусыці спачатку называў травой, гарэлку "як элемэнт абеззаражвання, заклад таго, што страйнік неяк успрыме ежу і, самае галоўнае, як прадукт высокакалорычны, бо гэтыя людзі сапрауды шмат працуяць".

Лянкевіч у Амстэрдаме. Усе легенды

Кожны год WPP выбірае лепшыя фатаздымкі па шэрагу намінацыяў. У мінулым годзе ў конкурсе ўдзельнічала амаль 70 000 здымкаў ад 4 000 прафесійных фатографаў. Трапіць туды цяжка, але Андрэй трапіў. Яго як выдатніка вучобы запрасілі на двухдзённае съяткаванне юбілейчуку на амстэрдамскім штаб-флэце. Дарэчы, з "курсантаў" да канца навучання дайшло 9, а на "выдатна" скончылі толькі Андруха і хлопец-армянін. "Прыемна, калі ёсьцьмагчымасць паглядзець, паразмаяць, перакінуцца е-мэйлам і, зразумела, паказаць фатаздымкі багам і легендам".

- У цібе ёсьць такі бог?

- Гэта рэчы ў дувусцьці. TPh, а іх шмат. Для мяне стаў адкрыццем Martin Parr**.

Лянкевіч "на зоне"

Некалькі верасьнёўскіх тыдняў Андрэй плянуе правесцьці на мяжы зь Літвой - будзе здымкаў дзяцей памежнікаў. Сэнс праекту "Зона" - выявіць упльў мяжы на лад жыцця маладых. У "Зоне" задзейнічаныя фатографы з абеддвух бакоў ад мяжы Эўразіязу. "Там ёсьць некаторая ізяляванасць, - кажа Андрэй. - Заўсёды цікава, як разыўаецца такое "грамадзтва". Дзэці наўпраст залежаць ад таго, што робяць іх бацькі. Думаю, будзе шмат спэцыфічных дробязяў - начынья пад'ёмы бацькоў, разъвітванье зь дзецьмі, зброя, сабакі. Убачу, як дзэці пойдуть у першую клясу, карацей - упльў".

Лянкевіч кажа, у чым праўда

"Што б ты ні рабіў, гэта выява ўнутранага съвету, настрою, погляду. Адна газета працяпнуе "сацрэалізм", шчасце, прэзыдэнцкія гарадкі, куды едуць маладыя спэцыялісты. Другая можа здымкаць бамжоў і казаць, што ўсё дрэнна. А насамрэч праўда не ў максимах, а ў паўтонах".

* Аляксандар Землянічанка - жывая легенда фотажурналістыкі. Шэф-рэдактар агенцтва Associated Press у Маскве, пры гэтым яшчэ фатаграфуе, 2 разы выиграваў Пулітцэрскую прэмію і кучу іншых, быў у журы WPP 2004.

** Martin Parr - дзіўны чалавек.

Фатаграфуе амэрыканскую реальнасць: сумуючыя людзі за ежай, буйныя пляны гамбургерай, сасік і да т.п. Дэталі, ад якіх хочацца ванітаваць. Гэта можа быць буйныя плян вуха, падбародзьдзя ці басаножка на жанчыне. Такія сабе "адлюстраваныні часу".

Feicy

ХАЎС ТРЫЯЛ

УСІМ ПОФІГ, ХОЦЬ ГАЛЯКОМ БЕГАЙ

тэкст:

ЮЛЯ КЛЯШНЯЎСКАС

ПРЫВАТНЫ СЭКТАР ЗАЙМАЕ 19%
ТЭРЫТОРЫІ МЕНСКУ, ПРЫ ГЭтыМ У
ІМ Жыве Меней За 5% Жыхароў
Сталіцы. Паводле дзяржаўнага
пляну, да 2015 году трэцяя
частка менскіх slums будзе
зьнесеная.

I.

Мы ідзем па вуліцы Першая Ўманская. На правым баку - хаткі, захутаныя садовымі дрэвамі, на левым - новыя шматпавярховікі, здаровыя брудныя лужкыны і будаўнікі. "Працуць уздень і ўночы - раніца спаца немагчыма! Сюды пераселяць Грушаўку*", дзе жывуць выключна будлосы і наркаманы. Ціхага жыцця, якое было ўсё маё дзяяціства, цяпер ня будзе", - кажа Каця і адмыкае драўляную брамку.

II.

...Стаю насупраць расчыненых варотаў**. Двор напалову затоплены - наступствы беларускай непагадзі. Проста ў брудзе ляжак чатыры рознакалібэрныя дзъверыны, і я прыстаўнымі крокамі пасоўваюся па імпрывізованай "кладачцы". На сухім баку звалена ў кучу памерляя мэблія. На зямлі ляжыц матрац. На матрацы - ануча. Бреща сабака моднай пароды. Ануча пачынае варушыцца:
- Ну-у, нарэшце. Што так доўга? Ключы прынесла?
Я ў шоку:
- Якія ключы?
- С*кі, не адчыняюць. Валяюся тут.
Унутры, б*, забыўся. Казлы! - з кучы зъяўляецца мужык з усімі прыкметамі абстынэнтнага сындрому. - На колькі вы дамовіліся?
Пачынаю каніць:
- З кім?
- Ну-у, ня ведаю... з Максам, напэўна.
- Пра што?
- Пра сустрэчу. А вы хто? - мужык канчатковая працынаеца і просіць запаліць. Толькі пасль трэцій цажкі высьвяляеца, што ён прыняў мяне за чарговую пасюю свайго сына. Маўляў, я прыйшла на стрэлку з Максам і, па ідэі, магла прынесці ключы.

III.

...Кацін дзядуля сядзіць на ўспончыку ля дома свайго ўласнага аўтарства і грэцца ў плямцы сонца. Пасыя зъяўленнія новабудоўляў амаль уся вуліца перайшла "на бок ценю", сонца бывае толькі раніцай, калі хочацца спаца. Раней там, праз вуліцу, быў вішнёвы сад, гароды і горка. "Зімой як чэрці на санках насліся, - распавядае Каця. - Дзед нейкі час спрабаваў засадзіць двор. Мы сказали: не! у нас будзе толькі газонная трава, нікіх морквай! Ёсьць суседзі - захопленыя натуры, вырошчаюць усё што хочаш. Хтосьці - кветкі, бабулькі сланчнікі вырошчаюць, смажаць семкі, прадаюць калія крамы. У нас тут і коз пасыць ля дарогі - у больш чистых месцах, дзе ня так загазавана".

IV.

Раней Каця жыла на другім паверсе, туды вядзе лесьвіца звонку дома. Зараз там рамонт і бардак, таму падымаша небясьпечна. У цяперашнім пакой на съянне вісіц стужка "Выпускнік-2005". Два тыдні таму Каця паступіла ў ICB на дызайнера інтэр'еру. "Шпалеры клеіла ня я, таму давялося іх "абжываць". Вось -

"высшая" фотка, я ў першай клясе зь сяброукай". З-за першай парты, з усіх вачэй, бантой і зубоў выскокае Каціна радасць. "Я сабе тут вельмі падабаюся, адлюстравана мая жыццёвая пазыцыя - усё будзе файна! А гэта - мой лібімі бар у Кіеве. А вось тую малу сябар падарыў, яе можна рэальну вывучаць". На мале нанесеня ўсе сэканды Менску, культаўная месцы, ржачная надпісі: "адсьоль выдатны від сюды", "вул. Лягапэда", "Парыжкі там".

"Адкуль "кірпіч?" - пытаюся, стукаючы пальцыкам па велічэзнай блісе на съянне. "Сыпёра з цэнтра гораду, зь Нямігі. Усё жыццё марыла мець дарожны знак. Ідзем - ляжыць, нікому не патрэбны. Ірка такая: "О, глядзі, знак!" - "Прыкольна, давай съязнем!". - "Ды ну..." - "Давай!" - "Ну добра, давай". Я - знак падпаху і паваліла. Ніхто нават не прасёк, што я знак нясу".

Ложак, малюнак "Жанчына-дышка", гірлянда з фанцікаў ад ірсыак, жоўтая стужка "Праход забаронены", зънятая недзе на вечарыне ў Баравой. Палічка, размаляваная самай Кацай, на ёй пяцярня - гіс, заліты ў пальчатку, падарунак на дзень народзінаў. "Усе кажуць, што гэта дупа, я лічу, што гэта ня дупа, а іншая частка мужчынскага цела", - з гэтымі словамі яна дэмантруе мне кавалак белай фігіні. З аднаго боку гладкі і круглы, з другога - адламаны ад таго, што выявіла б яго сапраўдную сутнасць. "Дасталося ад сябра, калі ён зъяжджаў з кватэры. Да яго там жыў нейкі гей - напэўна, гэта быў значны элемент інтэр'еру".

V.

"А ў наше акно калгас Калініна відно", - кажуць старажылы зь дзевяціпавярховай на вул. Бялецкага. Я ўжо пасыпела налічыць аднаго каня, дзъвюх кароў, дзясятак курэй, пеўчы і безвіч WC мадэлі "шпакоўня". "Мне ўчора нявестка сказала: "Ухажу, надае жыць у гэтым куратніку", - съмечыца зухаватая спадарыня ў ладнай ільняной двойкі і заўзята распавядае разам з мужам пра сваю гаспадарку. Яны перапыняюць адзін аднаго, размаўляюць аднажасова пра рознае і вядучы экспкурсю кожны ў свой бок.

VI.

...“З вадзічкай у нас як хто прыстасаваўся, - Каця гатуе гарбату. - На ракавіну мы паставілі бойлер, а вось да ванны руکі пакуль не дайшлі. Купаемся дзе прыйдзеца. Звычайна ці ў сваякоў, ці ходзім у лазіню. Я ежджу да бабулі. Яна ў мяне прасунутая, на Пушкінскай жыве”.

...“Пятрові” - той самы мужык, які мірна адпачываў ва ўласным двары - значна больш пасіўна ўспрымае сантэхсцьтвуюць:

- Сядайце, тут суха, - і прапаноўвае мне край свайго матраца. - Бо я так не могу размаўляць. Высока... Вунь, бачыце, калёнка, - выразны позірк убок.

- Ага, - ні халеры ня бачу я без акуляраў. - А мыцца?

- Ну-у, мы ж працуем... У некага на працы ёсьць душ. І, ведаеце, лазіня недалёка тут, на Маскоўскай.

...“У гарадзкую каналізацыю мы ў свой час не ўрубіліся. Зялёную? Чорную?”, - пытаецца Кацярына, маючы на ўвазе гарбату. - “Па чутках, ёсьць нейкія ямы, куды пэрыйдчына прыяжджаюць спацыяльныя машыны і выпамповаюць воду ды ўсё астатнёе. У плянене санітарыі - жорстка. Затое ў мяне заўсёды ѡёлла. Калі хочаш, уключай газ. Сябры прыяжджаюць грэцца: калі ў іх кватэрах 17, то ў мяне заўсёды 25-27 градусаў”.

VII.

Каціны бацькі нарадзіліся на адной вуліцы, на гэтай жа вуліцы пазнаёміліся, а цяпер разышліся. Каця жыве на дэвье хаты. Яе пакой - у татавай хаце, а да маці яна заходзіць калі захочацца: “Тут усяго пляць хвілін”.

“Прыватны дом - гэта афігенна. Калі ўбухаць сюды кучу бабла - безумоўна, самы лепшы варыянт. Німа суседзяў за съцяной, можна ладзіць мэгавечарынкі. У садзе што хочаш рабі, хоць галяком бегай. Ніхто ня будзе цябе турбаваць. Гэта крута”.

Дом, дзе жыве маці, началі пашыраць. Пакуль тут стаяць толькі палі для съцен і фундамэнт. Па ім мы прафірамся да старажытнага аўтамабіля, рызыкуючы зваліца ў кучу зь пяском і пэцкаючы съпіну у пабелку. Дапатонная мадэль “масквічонка” прыводзіць мяне ў шчанячае захапленыне. Каця цярплюва стаіць побач. Унутры тачкі валаюцца мужчынскія туфлі і навызначаны прадмет гардаробу.

“Мы насамрэч выміраючы від. Неяк не зарабляеца столькі грошай, каб можна было палепшиць дамы і жыць у кайф. Хутка тут будзе мэтро, і, адпаведна, кошты на зямлю вялікія. Для дзяржавы прыватны сэктар - нерэнтабэльны. Зносіць нас будуць у любым выпадку. Але цяпер я думаю: гэта будзе праз столькі год, што невядома, буду я жыць тут ці, можа, зусім у іншай краіне. Ці фіг ведае, што яшчэ”.

*Грушаўка - вул. Грушавская, амаль усю яе займае прыватны сэктар. Хутка там будзе станцыя мэтро.

**Дзёжынне гэтай часткі адбываеца побач з прыпынкам “Пятроўшчына”, маршруты 31, 36, 39, 40, 53 трапікаў і 28 аўтобуса.

СЭКС НА ВЯРАНДЗЕ

праз гадзіну будзе ведаць уся вёска

У ГЭТЫМ АРТЫКУЛЕ НЯ БУДЗЕ ГІСТОРЫЯ ПРА ТРАКТАРЫСТА ВАНЬКУ І ЯГОНУ КАЗУ
МАНЬКУ ПА-ПЕРШАЕ, ПЛОСКІЯ ЖАРТЫ ПРА ТОЕ, ШТО "КАПХАЗНАМ НЯМА З КІМ", ЗДЗЯЙБЛ.
ГА-ДРУГОЕ, НЕФІГ ВЫПЕНДРЫВАЦА: 80% ТАГО, ШТО КАРЫСТАЕНЦА НАЙБОЛЬШЫМ
ПОНІМАНІЕМ У SEXSHOP.BY - ЯНО АД ТОЙ ЖА БЯДЫ. АЛЕ МЫ НЯ МОЖАМ НЕ АДЗІНАЧЫЦ Розны!
ХАРАКТАР ФРЫКЦЫЯУ, ЗВ ІКІМИ АДБЫВАЕЦА "САМ ПРАЦЭС" У "ГАРАНКІХ" –
"ДЗЕРАВЕНСКИХ" УМОВАХ. ПРАВДОДЗІЦ ПАЛЯВЫЯ ДАСТЬЕДАВАНЫ НАРОДНАГА СЭКСУ,
ГРАУДА, НЕ РЫЗЫКНЕW, ЗАТОЕ ПАНАЗІРАЕШ ЗВ НЕВЯСЬПЕЧНАЙ АДПЕГЛАСЦЫ. ДАЛАМОГУЧЬ
НАМ У ІЗТЫМ АНТАНІНІ*, ДЗІМОН** | БАБА ЗОРЯ***.

тэкст:
ШУРА ЛЕПЕЛЬ

СЭКС БЕЗ ЗАЛЁТАЙ

Шэраг пузатых старшаклясьніц, які паўстае ўваччу, калі чуеш пра залёты, засыці першае, чыстae значэнне гэтага слоўца. Даўней “залётам” ў Беларусі называлі працэс заляданьня хлапцоў да дзяўчатаў, а таксама ўсю сантабарбару стасунку паміж імі. Палігонам ужывання гэтага мастваства былі вясковыя моладзевыя вячоркі і гарадзкія ды mestachkovыя пагулянкі, асноўныя вучэнні адбываліся “рана на Івана”. Сучасна ж Купальле зьявілося яго рэканструяванымі абрадамі здольнае шурхнуць адно аднаму ў абдымкі хіба што заўсёднікаў этна-тусовак, а гэта значыць, усё тых жа “гарацкіх”. Купальле на вёсцы даўно ўжо азначае пацягваць півас, сузіраючы, як гатычна дымяцца, згараючы, старыя пакрышкі. Тое самае можна сказаць пра народна-эратачныя гульні кшталту “Баяры” ці “Цяцерка”, спрадвечная мэта якіх - ператусаваць міжсобку хлапцу і дзевак, спрасыцьшы шлях у гречку: у сучасных калгасах пра такое і ня чулі.

“Цяцерка”, “Баяры” і некалькі іншых беларускіх гульняў - тое, на зымену чаму ў гарадзкіх дварах XX стагоддзя прыйшлі інфантыйная “Кіс-кіс-мяу”, прымітывная “Арам-шым-шым” і брутальная “Рамашка”.
“Баяры” - гэта такая сабе “гульня ў ЗАГС”, нешта кшталту калектыйной рэгістраціі шлюбу. Баяры (хлопцы) і Царэўны (дзяўчатаў) выстройваюцца ў два ланцугі і пачынаюць перагукваваць, скандуючы, нібы футбольныя фэнзы, наступны тэкст, кожную фразу па два разы, на першы раз пагрозіліва наступаючы на супрацьлеглы ланцуг, на другі - адступаючы:
“Ца-раў-на, пусьці ў горад!” - “Ба-я-ры, па што ў горад?” -
“Ца-раў-на, дзевак сватаць!” - “Ба-я-ры, дзеўкі малы!” -
“Ца-раў-на, пераросткі!” - “Ба-я-ры, рушнічкоў на ткалі!” -
“Ца-раў-на, ужо ў трубочках!” - “Ба-я-ры, ка-то-рУо?”
Выходзіць перац і ў паўтычнай форме, напрыклад, “а мне тая спадабалася, што мабіло кідалася”, намякае на паненку, якую хоча “ў жонкі”. Царэўны павінны здагадацца, да каго сватаюцца, пасъля чаго шчаслівая “нявеста”, пацалаваўшыся з “жаніхом”, сыходзіць у ланцуг Баяроў. Гульня працягваецца, пакуль усе не “перажэняца”.

Працэс вясковых залётаў у першым значэнні непапраўна дэградаваў. Нават вясковыя танцы пад цымбаламі і гармонік, якія коліс та вабілі наетых куртуазчынай панічоў з маёнткаў у вёску, перажылі непапраўную мутацыю. Вясковыя гапатэкі - несумненна, найадметнейшая культурная зяява сучаснасці, але панаўтарыце за тэхнікай танцаў, і вы складзене поўна ўйленьне аб tym, хто, з кім, як і ў якім узроўні.

Гарадзкая ж мадэль “ухажвання” не прыжываеца па тэхнічных прычынах. Крамыя кветкі - дорага і трэба ехаць у горад, півоні з гародчыку ці рамонкі з поля - далёка не эксклюзіў. Вось і атрымліваеца ўсё як у той кніжцы.

...Сустрэча гэтая адбылася, калі яшчэ сонца не схавалася, таму я мог другі раз паглядзець на І.К. пры дзённым сівяtle. Нічога новага я, канечнe, ня ўбачыў. Адразу ад пачатку “сустрэчы” І.К. у паўтыматывнай форме паведаміла, што гэта “наша сівіданіе перавае, наша сівіданіе паследніе”, а на пытаньне “пачому?” адказала: “Урэменамі я вечарам хаджу на дзіскацеку, урэменамі ў кіно, а урэменамі гуляю з дзэўкамі”.

Мне адказаць у той момант не было чаго, таму І.К. распавяла, як яна бачыць мае зь ёй адносіны. “Ты прыходзіш на дзіскацеку, я прыходжу на дзіскацеку, паздравяваліс: ты к сваім, я к сваім. Патом ты прыглашаеш міня на медленны танец, і кагда дзіскацека акончыцца, праводзіш міня дамой”. Я паспелі толькі адказаць, што я на такое ня згодны, як пачуў: “А ў нас усе так ходзяць”. Мне ад тых цёплых словаў стала вельмі шкада ўсіх мясцовых. Вось яна якая, “дзіравенская любоў”.

Iгар Трафімовіч, “На перакростику”****

...У вёсцы Нка за апошнія тры гады не было ніводнага шлюбу без залёту (у “жыўезненным” значэнні памяту). А вясельляў гуляеца багата. Нявесты - пачынаючы ад 13 гадоў, жаніхі - ад 16. “Мусіць, у гарадзе залятаюць ня менш, - мяркую Антаніна, - але ў маленьком сяле ўсе навідавоку. Гумкі ў камэрцыйным ларку прадаюцца, але іх ніхто не купляе, ба прац гадзіну пра гэта будзе ведаць уся вёска. Прасцей купіць кантрацептывы ў гарадзе, але звычайна ў гэтym кірунку ніхто не варушыцца. Тое самае з жаночымі хваробамі. Калі затрымка - ездеш у гарад, інакш фэльчарка звяньславіць нафіг. Пасъля факту залёту вядуща перамовы, ці згодны будучы татка засылаць сватоў. У залежнасці ад адказу пачынаюць зьбіраць гроши - на аборт ці вясельле”.

ЁСЦЬ ДЗЕ, НЯМА З КІМ

Пахваляючыся сваім амурнымі прыгодамі, Дзімон навучыў мяне слоўку “эхатб”, якое на слэнгу такіх, як ён, вісусай азначае сэкс у незвычайнym, пажадана экстремальным месцы з элемэнтамі эпатажу і эксегібіцыянаізму. Вось жа, слова чыста “гарацкое”, бо “дзіравенскі” нестандартны трах - гэта хутчэй дома ў ложку: стог сена ці падсобка клубу для вясковой моладзі месцы такія ж абжытые, як палі жыта ці грэчкі - ніякім такім адэналінам там і на пахне. З крытых памяшканьняў найбольшую папулярызацию мае, відома ж, пуня зь сенам, за ёй зь невялікім адрывам ідуць лазня і вяранда. Але калі няма дажджу, то якай нафіг лазня? Родная старонка шчодра съпярэшчаная ўтульнымі закуткамі і лагчынкамі; калі ты выехаў за межы МКАД, то адказ на адвечнае пытаньне “Дзе?” - “Паўсюль”.

Але, нягледзячы на мажлівасць сузіраць зорку Вэнэру падчас “гэтага”, Антаніна далёка не ў захапленыі ад думкі пра стасункі з аднавіяскому: “Пасълядоўнасць простая: пяць стакану сому - пяць хвілін саксу. І потым, не зусім жанчынау пачуваеся, калі ня ён бага дадому праважае, а ты яго на плячах, бы дровы, дахаты цягнеш...”

Мусіць, таму менавіта дзяўчатаў, прагнучы хоць якой рамантыкі, часцей кідаюць ўсё, выпраўляючыся на пошуки шчасця. Такім чынам, праблема “няма нармальных пацаноў” развязваеца праблемай “усе дзеўкі ў гарадзе”. І тады траблы пачынаюцца ў хлопцаў... Але мы з вамі дамовіліся, што ня будзем пра коз.

INSTALL BABY COMPLETE

Вяскове паходжанье - зусім ня крыж на кар'еры; съведчанье таму хаяць б вёска майі маці на Віцебшчыне, дзе сваіх першых дзевак у пуню цягали пара дактароў навук, адзін міністар замежных спраў і пайтузіну салідных журналістай. Але тое, што 90% хлопцаў съпіваеца раней, чым паспівае вывучыць слова “кар'ера” - сумна праўда. Зрэшты, яны існуюць - тяў некалькі адсоткаў, якія не дэградавалі і не скапцілі ў гарад, але прывяліся да зямлі і атрымалі ў народзе рэпутацыю “рабацяшых” і “хазязіцьвенных”. Такія доўга нежанатымі не жывуць, і менавіта яны - найверагоднейшыя ахвяры падкладаньня - сплянаванага залёту з мэтай прыдбаць у сям'ю больш-менш нармальнага мужыка. Пасёлак Dscі быў у шоку, калі заляцела Наталька - рахманая дзяўчынка з крывымі зубамі, нагамі і вышэйшай адукцыяй. За ўсе свае 22 гады яна ажыццяўляла ўсяго адзін выход у сіветь - наведала калядныя “галубы аганёк”, з якога прыйшла дадому з Русланам.

Пэнсіянэркі пасёлку съведчылі: разлічвалі цыклі, падпойвалі і падкладала мальца пад дачку будучай цешча, завуч школы, якая гэткім чынам забіла некалькіх зайцоў: адмазала нягледзячы дачушку ад разъмеркавання ды лёсус старой панны і займела яшчэ адну пару мужчынскіх рук на родныя палеткі. Гісторыя была тым больш шакуючая, што Русылік у той час знаходзіўся на піку сваёй бурнай закаханасці ў бляндынку А., якая паграбавала тусяць у п'янім клубе ў сівяты вечар. Гэта быў найпрыгажайшы раман на памяці пэнсіянэркі пасёлку, плод гэтай любові - гіганцкі плюшавы мядзьведзь у куце пакою.

“Я шчыра падаю за яго, - спакойна кажа мне бляндынка А., гаротны лёс якой у гэты час аплаквалі ўсе пэнсіянэркі пасёлку. - Па-мойму, гэта тое, чаго ён падсъядома жадаў. Мар'я Іванаўна малайцом - вышкапіць зь яго ўзорна-паказальнага зяця”.

МУХІ І КАТЛЕТЫ

Тэндэнцыя, даўно заўважаная прафэсійнымі пік-апэрамі: чым далей ад вялікага гораду, тым прасцейшымі становіцца мэтады зацягвання ў ложак "аб'ектаў": "Паехай у Бабруйск, стаў на цэнтральную вуліцу. Тры гадзіны - ніякага ўлову. На мае самыя ўлюбёныя мулькі мне адказвалі ў найлепшым выпадку круцячы пальцам калі скроні. Страцішы ўсялякую надзею, запытаўся ў парачкі: "Дзевушки, можна с вамі пазнакоміцца?" Абедзьве пайшлі за мною". Што тады казаць пра вёску? "Нармальных пацаноў у Нцы НЯМА, - са скрухай кажа Антаніна. - Калі ён прыйшоў на дыскатэку, то ён бух і ўкураны: нармальная сядзяць дома ды чытаюць кніжкі. І таму дзяўчата гатовыя легчы пад любога, больш-менш адэкватнага". Калі на дыскатэку прыяжджае хлопец з гораду, адзіны клопат мясцовых дзевак - аддацца, пацаноў - натаўчы прыходню пысы. Дзімон у сваім ключы пацвярджае назіраныні Антаніны: "Найэкстремальнейшы адпачынак у мaim жыцьці - выезд са знаёмымі пік-апэрамі ў вёску да аднаго з іх. На дыскачках звычайна збіраеца дафіга доступных дзевак, але мясцовыя пацаны, гатовыя нарабіць з "гаракіх" катлеты, - гэта віль! Мы ледзьве адбіліся".

- Ну як, ці многа каго ты тады зацягнуў за рог? - цікаўлюся я.

- Да нікога. Я тады упершыню ў жыцьці пакаштаваў самагону і быў п'яны ў зюзю.

- І чым ты тады адрозніваўся ад мясцовых?

- Даў на мене, прынамсі, былі нармальныя штаны, а не калдырскія трэнікі.

*Антаніна, 21 год. Нарадзілася ў вёсцы Нка на Нішчыне. Вучыць мовы ў адным з не сталічных універсітэтаў. Актыўістка студсаюзу. Мы перасекліся з Антанінай, калі яна ехала зь міжнароднай молодзежавай канферэнцыі ў Польшчу да бацькоў.

**Дзімон, 23 гады.
Нарадзіўся ў Менску. Скончыў пэдун, працуе кур'ерам. Нармальны гарадзкі баклан. Мы перасекліся з Дзімонам, калі ён ехаў з цэнтру на раён.

***Мая бабуля Зоя Іванаўна, 78 гадоў. Бабунь, калі ты чытаеш гэтыя радкі, ведай: гэтыя матэрыйял не пабачыў бы съвету без фактаграфічнай дапамогі тваёй і тваіх суседак Драздзіхі і (асабліва) Фёдаруны...

****Irap Трафімовіч. Гарарадзенскі інтэрнэт-траф-пісменнік, ён жа unutranyholas (гл. CD#6'2005).

ПАЙМЕЦЬ ШЧАСЬЦЕ НА КАНІ І ПАД КАНЁМ

тэкст:
АЛЕША СЯРЫХ

ТЫ ХОЧАШ, КАК У 40-42 ГАДЫ НЕЗНАЁМЫЯ НАЗЫВАЛІ ЦЯБЕ БАБКАЙ / ДЗЕДАМ, АРЫЕНТУЮЧИСЯ НА ТВОР ДРЭСКОД / ФІЗЫЧНЫ СТАН? А ЯК НАКОНТ ПАМЕРЦІ Ў 55-60 - ХУТЧЭЙ ЗА ЎСЕ АД ПЕРАДОЗУ ГАРЭЛКІ ЦІ АД "ХУТКАЙ", ЯКАЯ СПАЗЫНЛАСЯ НА ПАЎТАРЫ ГАДЗІНЫ? А НЯ Ў ПАДЛУ ПЕРАТВАРАЦЬ 20-30-40 ГОРД РЭАЛЬНАЕ БАЛОТА ў "ЦВЯТУШЧЫ САД". ТАК І НЯ ЎБАЧЫЎШЫ КВЕТАК? ВІТАЕМ ВАС У КАНТРЫСАЙДЗЕ, ДАРАГІЯ СТУДЭНТЫ!

"Прыўкрасы" і наступствы ад разъмеркавання ў сельскія ці калі таго мясцовасці вядомая любому лоху-выпускніку. Але сітуацыя апошніх некалькіх год сьведчыць: у вялікай часткі беларускіх студэнтаў ад жахаў разъмеркавання застаюцца толькі успаміны. Калі раней новасьпечаныя спэцыялісты пасля года адпрацовак у вёсцы любымі способамі звалівалі назад у Менск - на Жданы ці праста ў які "ларок", - то зараз накопліваецца крытычная маса тых, хто падумае: "А можа, сапрауды ня парыцца - і ехаць па-разъмеркаванаму?" Для большасці будучых "спэцыялістіў" гэта зараз ідэальны варыянт: самі падумайце, каму ня ў падлу пакарыстацца халяві?..

"Я БАЮСЯ ЕХАЦЬ У ГОРАД"

Пасля перамяшчэння эксп-студэнта з пункту М (Менск) у зыходны пункт В (вёска) па разъмеркаванні пачынаецца самае "цікаве": ціпа "ільготы", "творчы працоўныя калектывы", "пэрспэктывы". Тоё, пра што так прыгожа напісаны ў суправаджальнай паперцы на месцы працы, часта аказваецца звычайнай глухой вёскай. І ад таго, што абзавузь яе гарадком ці нават горадам, ня зменіцца абсалютна нічога.

Марыя з пэдуну сівята верыла ў тое, што "вёску можна выратаваць", і клялася, што не апусцицца да ўзроўню вясковых мамзэлляў, калі выйшла першая з кабінету дэкана з накіраваннем у звычайнай Ябні (апошняя "тroeчнікі" атрымалі "свабодны дыплём", бо месцай ужо не хапіла). "Буду ў шпількі пераабувацца, але не змяніся", - дала сабе слова выдатніца. Але "буду" і "ёсьць" - дзіве вялікія розніцы.

...**Палова на шостую - Машын пад'ем.** Яна грэе ваду, мыє асобныя часткі цела, апранаецца, бягом на двор у прыбіральню, сънедае. "Жылыём" мяне забясьпечылі на ўсе 100%: пакой у хаце паўглухой старушэнцы, мінімальная камунальная выгода, ясна, адсутнічаюць", - распавядае Маша.

6:20 - выхадзіць з хаты, 25 хвілін - "рысцой", потым яшчэ 20 хвілін на электрычцы (за апошня 20 можна праверыць 4-6 сышткай), пасля 3 км па трасе да вёскі, дзе знаходзіцца школа. "Мая праца - у цэнтральнай сядзібе, а я жыву ў "простай" вёсцы - бяз школы і бяз крамы", - працягвае яна тлумачэнні. З транспартам раніцай шанцуе, бо шмат хто вязе дзяцей з суседніх вёсак у школу. "У скрайнім выпадку - на кані. Можна і пешкі, толькі ўзімку трохі жудасна".

7:55 - Мар'я Мікалаеўна ў школе, заняткі пачынаюцца ў 8:30.

15:00 - звычайна сканчваецца працоўны дзень. "Назад да электрычкі вяртаюся пешкі - у гэты час халява не абломаваецца". На пытанье, ці ня страшна, яна адказвае, што прызыўчайліса. Да таго ж акрамя п'яных у дошку трактарыстуў у такой глухамані наўрад ці каго сустрэнеш.

Калі 5-і вечар Маша дома. Сышткі, съняданак, пляны, тэлек (два каналы, і тыя "снняжком"). Па выходных - да бацькоў (але рэдка, бо далёка ехаць), на раённы кірмаш па якую-небудзь калдырскую кофтачку ("тут усім разльна пофіг, галоўнае, каб новае"). "Я не была ў Менску тры гады. Я не ўяўляю, што там зараз адбываецца. Бабця вылісвае раённую "брахалаўку", у школе "пад расстрэлам" - "Настаўніцкую". У электрычцы купляю "Лизу" ці "Комсу", - расказвае яна і дадае "па сакрэце": "Я нават ехаць баюся ў горад. Калі вучылася, адчуvalа сябе як рыба ў вадзе, а зараз вельмі агрэсіўным ён мне здаецца".

Пра пэрспэктывы і асабістасць жыццё Маша распавядае неахвонта. "Якія пэрспэктывы? Прыйколваесь? Хаця вось завуча атрымаць магу спакойна гадоў празь пяць - тут амаль усе пэнсіянэры і без в/а. Але жыць тут яшчэ пяць год?!?.." Зы іншага боку, яна ня ведае, куды зваліць і як гэта зрабіць. "Усё кінць і вось проста так пaeхacь уладкоўвацца? Не ўяўляю сабе. Тут усё ж такі праца".

"Учылка" сядра вясковых дзэўка гарная, таму вакол яе ўвесь час тусяюцца нейкія мужыкі. "Адзін такі і нішто сабе. Не парадаўца, праўда, з маймі ўніверсітэты халахамі, але тут ён адназначна самы лепшы", - ужо зусім па-сяброўску кажа Маша. І становіцца відавочным, што гэты "адзін" - яе лёс. І далёка не на пяць год...

"ОЙ, ДЗЕВАЧКА ПРЫЕХАЛА!"

"Тэхнары" зараз маюць больш прыстайны выбар падчас разъмеркавання. У сітуацыі, калі попыт і прапановы працы прыкладна аднолькавая, выпускнікі ў большасці выпадкаў вяляць па разъмеркаваны і ня парашаць сабе мозаг. Калі, ясная справа, прадпрыемства ня ў поўнай дуне.

Вольга А., калі паупіла і вчылася ў тэхналягічным у Менску, думала на думала пра разъмеркаваныне. Ня ў сэнсе ня ведала: праста ня думала. "А што думаць. Ну, разъміркуюць - тады і падумаю".

Падумаць Оля не пасьпела - з тэхналягічнага яе неяк "раптоўна" заслалі ў забытых богам Ляды - з першага разу на мапе і ня знойдзеш - на бітумны завод. У запыце, прауда, было пазначана, што заводу патрабуецца хлопец: праца тут зусім не жаночая. А ёй у падлу было самой нешта прабываць, таму і вырашила, што фіг зь ім, папрацују пару гадоў, а там бачна будзе.

Як Олењка дабіралася да таго бітумнага - асобная гісторыя. Аказаўся, што Лядай калі райцэнтру два, і яна, па законе подласці, трапіла ня ў тыя. Да "сваіх" транспарт у гэты дзень не хадзіў, давялося лавіць "папутку". Па дарозе Оля кляла і ўнівер, і Ляды, і саму сябе, што ўляпалася ў такое паскудзства. "А калі я трапіла на месца, праста ашызела, - расказвае Вольга. - Цэлая куча мужыкоў са словамі "Ой, дзевачка прыехала!", нейкія катакомбы навокал. А "г.п." (гарадзкі пасёлак) - гэта тры двухпавярховыя дамы і аўтобус у раённы цэнтар праз дзень".

Але Усявішн зьлітаваўся і падарыў дзячынне яшчэ адзін шанец. Паколькі хацелі хлопца, Олю адпусцілі з адмацаваннем. Затое дэкан падсеў на коней: "Зара шукай сабе іншае месца, прынось запыт, і мы цябе пераразъміркуюм". Дзячыннічка вырашила, што пошуки - гэта ўжо не яе гемар, а дэканату. Таму праста забіла. Да таго ж і адмацаванне на руках.

"Зара я нікуда нафіг не паеду!!!" - упэўненая Оля, якая без асаблівых хваляванняў шукае працу і ўзгадвае "разъмеркавальнае падарожжа" як страшны сон.

ANOTHER WORLD

Плюнцце ў очы таму, хто з упэўненасцю кажа, быццам ніводзін нармальны студэнт не паедзе па разъмеркаваныні. Гаёдзе - і нават не адзін "нармальны".

"А навошта я буду шукаць працу, калі мянэ абавязаны разъмеркаваць?" - Ілья Ф. не разумее проблемы і готовы ехаць са сваім РТІшным дыплёмам туды, куды пакліча Радзіма: "Паўсюль нармальна, не каменны ж век", - кажа ён. Вёска яго таксама не палохае. "Можна ж і зямлю якую купіць, хату зноў жа. Гэта ж маёмысць, а маладым спэцыялістам павінны зьніжкі даваць і крэдыты розныя, - жалезныя аргументы будучага інжынера не падпадаюць ні

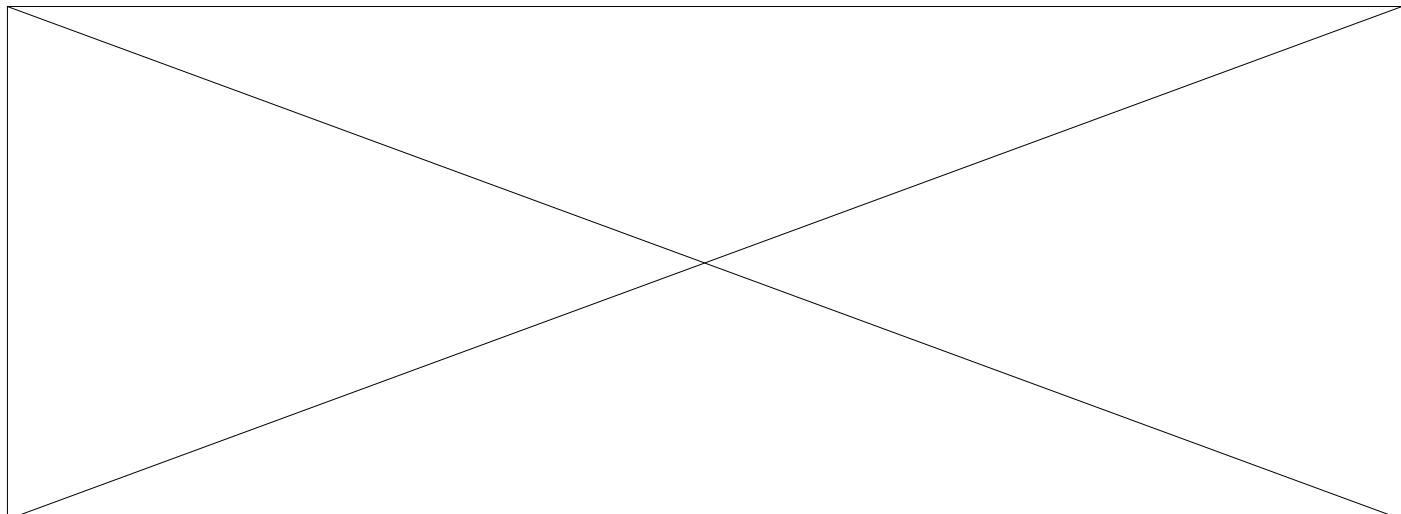
пад якую крытыку. - Куплю машину, комп пастаўлю, а што яшчэ трэба?" Для Ільі разъмеркаванье - зусім не трагедыя, а наступны этап жыцця, які можа прайсці ўсім. "Зараз ўсё вёску падымаюць. Вось пападымаю два гады свае сорак сотак на дзяржніве - і буду думаць, што рабіць далей".

...Ілья купіць у крэдыт тэлек, потым на некалькі першых заробкаў - лядоўню ці машину праўленную, потым атрымае якую хату. Без гаспадаркі ў вёсцы нельга: трохі сэканоміць, падназьбірае бабла - там і да машины недалёка. Гэты сцэнар добра вядомы пакаленію бацькоў цяперашніх "спэцыялістаў": школа - інсыцік - праца - пэнсія - хаўтуры. Не з разъмеркаваныня пачынаецца "кіно", але сёняня пасьля разъмеркаваныня будучыня добрай часткі маладых беларусаў становіцца адназначнай. Як бы тупа гэта ні гучала, але іх выбар відавочны - што сказаці, тое і буду рабіць. Так таніней і прасцей... Карацей, як той казаў, узлкам у USSR, дарагія таварыши!

ДАРАГІЯ ТАВАРЫШЫ

ВОСЬ ЯНА, ЗАЛАТАЯ ЖЫЛА! ЛЮБЫ МАЛАДЫ СПЭЦЫЯЛІСТ, ГАТОВЫ ЕХАЦЬ АСВОЙВАЦЬ ЧАРНОБЫЛЬСКІЯ ПАЛЕТКІ, МОЖА ПАДНЯЦА НА КАНКРЭТНЫ БАБОС!!!

1. ГРАШОВАЯ ДАПАМОГА АДРАЗУ ПАСЬЛЯ ЗАКАНЧЭННЯ ВНУ - СУМА СКЛАДАЕ ПРЫКЛАДНА ПАЎТАРЫ СТЫПУХІ, ШТО СТУДЕНТ АТРЫМЛІВАЎ ЗА АПОШНІ СЭМЭСТАР: АД ВР 35 000 (САЦЫЯЛКА) ДА 80 000 (У ВЫДАТНІКАЎ).
2. ПАЗЫКІ (АКА ССУДЫ) НА БУДАҮНІЦТВА ЖЫЛЬЛЯ І КРЭДЫТЫ НА НАБЫЦЦЁ МЭБЛІ, ТЭХНІКІ І РЭЧАЎ ПЕРШАЙ НЕАБХОДНАСЦІ (У СЪПІСАХ ПАЗНАЧАННАЯ НАВАТ ЦЁПЛАЯ ВОПРАТКА СА ШТУЧНЫМ ФУТРАМ). КРЭДЫТ ЦЯГНЕ ПРЫКЛАДНА НА 600 БЭ, АЛЕ ТОЛЬКІ БІЯЗНАЛАМ І ТОЛЬКІ НА "БЫТАВУЮ ТЭХНІКУ".
3. У ЖЫЛЬЛЁВА-БУДАҮНІЦЫЯ КААПЭРАТЫВЫ - БЕЗ ЧАРГ!!! У ВЫНІКУ ПРАЗ 1-5 ГОД МОЖНА АТРЫМАЦЬ ХАЛЯЎНУЮ КВАТЭРУ!
4. НА ПРАЦЯГУ ДВУХ ГАДОЎ ТЫМ, ХТО ПРЫЕХАЎ У СЕЛЬСКУЮ МЯСЦОВАСЦЬ, ШТОМЕСЯЦ НАЛІЧВАЕЦЦА ДАПЛАТА Ў ПАМЕРЫ АДНОЙ ТАРЫФНАЙ СТАУКІ 1 РАЗРАДУ - 51 000 РУБЛЁУ.

АБАНЭНТ ЧАСОВА НЕДАСТУПНЫ

back to the virginity

тэкст:
МАРЫЙКА МАРТЫСЕВІЧ

...ЗВЫЧАЙНЫ БЕЛАРУСКІ ВОВА ЦЭЛЫ ГОД
АДРОШЧВАЕ ХАЕР, КАБ ПАСЬЛЯ ВЫГАЛІЦЬ ЗЬ ЯГО
КАЗАЦКІ "ОСЭЛДЭЦЬ", А ПА ВЕЧАРАХ ПАСЬЛЯ
ПРАЦЫ ШҮЁ ШАРАВАРЫ І РАЗВУЧВАЕ "НЕСЕ ГАЛЯ
ВОДУ". І ГЭТА ЗУСІМ НЯ КЛІНІКА ГАРАДЗКІЯ UNDER
ЗО УЖО НЯ ХОЧУЦЬ ПРОСТА ВЫЯЖДЖАЦЬ "НА
ШАШЛЫК". ЦЯПЕР ІМ ПАДАВАЙ ПОЎНАЕ
ПАГРУЖЭНЬНЕ ў COUNTRYSIDE.

бэлто

“ЯК ГОРІЛКУ ПЮТЬ, ТО МЕНЕ МИНАЮТЬ; А ЯК СЯ БЮТЬ, ТО ВІД МЕНЕ ПОЧИНАЮТЬ”

Што: праект “Вечары на хутары блізу Дзікаńкі” - ролевая гульня па творах Гогаля.

Дзе: у Менскай вобласці. Канкрэтнае месца дзеяньня не для друку: “Нас там ня павінна было быць”, - прызнаюца ўдзельнікі ралівухі.

Калі: 8-10.07.2005.

Хто: Майстры гульні - Джоні, Хімік, Кэб. Узяло ўдзел больш за 50 ралевікоў зь Менску, Берасьця і Горадні. Падазраю, вобраз аматараў ролевых гульняў, якімі мы прызвычайніцца іх успрымаць (хлопцы нібы з рэкламы піва “Тампліер” і дзяўчатаў ў дойгіх плашчах, якія мараць пра аперацыю па нарочышванні эльфійскіх вушэй), пакрысе састаравае. Прынамсі, у сярэдзіне ліпеня пад Менскам тукаўсяся тыя ж ралевікі, але жарсыці, якія там бушавалі, былі далёка ня Толкіенскімі. На гульнейшай прасторы панавала ўсходнеславянская аўтэнтыка: гульцы ўзнайялі гогаляўскую вёску Дзікаńку, хутар паблізу яе ды іншую эстэтыку, падгледжаную коліс у савецкіх к/f “Вій” ці “Майская нач, альбо Тапеліца”.

Асабістая для мяне загадка, чым вабіць каліярыт традыцыйнай украінскай вёскі народычную беларускую душу. Але Джоні (23 гады) - адзін з майстроў “Дзікаńкі”, алдовы ралівік і радыёфізык на адукацыі, распавеў мне, што ягоны сябрук Кэб даўно марыў нейкім чынам абыграць спадчыну Мікалая Васільевіча нашага Гогаля і быў вельмі ўсыцешаны, калі знайшоў сярод менскіх таварышаў дастаткова аднадумцаў, каб замуціць “Дзікаńку”. (Дарачы, запрошаныя на ралёку “справжні украінцы” так і не даехалі...)

Рыхтаваліся да гульні больш за паўгода: будучыя казакі старанна адрошчвалі “ослэдці” і вучылі гапака. Дзяўчата нанізвалі маністы і запасаліся сцэнарамі ўкраінскіх народных гульняў. Майстры разам з гульцамі працроўвалі сюжэты і вобразы: у Дзікаńцы знайшлося месца і казакам, і шляхце, і жыдам, і татарам, і ляхам, і сювятарам розных канфесій.

Ужываныне ў ролі адбывалася нежартоўнае. Вось што піша Негуер, па сюжэце - малодшы панік Міхал Сілевіч, які толькі што вярнуўся з Кракаву:

“...Па прыеzdзе сваім знайшоў я Дзікаńку ў занядбаным стане. Ніхто не працуе, усё пакрадзена. Былы поп перад съмерцю праўпі у царкве дах, кръх і большую частку іканастаса. Мой брат Багдан спыніўся ў адной з самых разъбітых халуп. Гаспадыня - удава Сыціпаніха - баба працаўтая, але мужыка свайго давала да таго, што той утапіўся ў калодзежы. Працаўца і плащи аброк нікто ў Дзікаńцы ня хоча. А віной усяму тое, што стаіць там хутар, дзе жывуць рээстраўны казакі - палкоўнік, есаул ды яшчэ некалькі. І ўсе мужыкі ў ёўцсы съедалы за імі таксама кръыцаў: “Я казак, я казак!” Два хлопы - самыя барзыя - Остан Горілко та Грицько Коваленка - бываюць толькі ў двух станах: “шче п'яний та вже п'яний”. Шынкар жыд Іцхак гандлюе віном, гарэлкай і ... бублікамі, нягледзячы на суботу. Але гэта тлумачыцца тым, што казакі, якія да яго ходзяць, сцьвярджают, што цяперака чацьвер, але ніяк не субота, а як можна не паверыць такім важкім панам? Субота ў Дзікаńцы не наступае трэці тыдзень”.

У выкладчыку славісткі і ўкраінскага аташэ па культуры ёсьць прычына плакаць ад замілаваныня, бо ў беларускай Дзікаńцы і чорта лупцавалі, і Хама Брут ад Паннічкі ў царкве ратаўваўся, і Салоха на мятле лётала. Была ідэя разгарнуць “Сарочынскую ярмарку” з усімі прыбабахамі, але камэрцыйнага імпту хапіла толькі на гандаль тытунём-самасадам ды семкамі, а творчага - на “танцы” і батлейку. Аднак, па-любому, аднавілі Украіну XVII стагодзьдзя з густам і смакам (хоць бэкграундам былі тутэйшыя драўляныя дамкі, а не тыповыя для Палтаўшчыны мазанкі). Не абышлося і без скандалаў: спрэчкі аб тым, наколькі “гулялі” ўсчынальнікі п'янага пагрому адной з хат, вядуцца дагэтуль...

Джоні апавядае, што гульні па фэнтэзі - мэйнстрым 2003 году, - асноўным заняткам падчас якіх было “ратаванье летаргічных прыгажуняў ці барацьба з “ацкімі сотонамі”, сέньня адыходзяць на другі плян:

- Поруч з парай гульняй гатага і мінулага сэзону нашая “Дзікаńка” падаеца мне гулькай “новай генэрэцыі”, са знача большым узроўнем рэалізму. Напрыклад, гулька пад назіў “Гішпані” - гэта, па міх адчувањнях, найперш гульня ў культуру гішпанскамоўнага сьвету, якім нам яго падавалі Лорка і далей - Маркес, Картаасар... Альбо традыцыйная на першы погляд “Вясёлая Англія”. Яе асновай былі савецкія к/f “Стрэлы Робін Гуда” і “Айвэнга”. Эта павінна была быць гульня пра песні Высоцкага, а не пра Англію XII стагодзьдзя. Мы робім гулькі-музі, а ня гулькі-квесты “пайдзі туды ня знаю куды, прынясі то я знаю што” ці эшн - “урагі сажглі радную хату”...

- Ці задаволены ты тым, як прайшла “Дзікаńка”?

- У цэлым так, хоць не былі развязаны многія сюжэтныя “банцікі”. Не давялося разгроміць шынок, патапіць жыда і ўніяцкага сьвятара ды пусыціць панам “червоного півня”... А тым часам Джоні і Со ўсё бліжэй падбіраюцца да тутэйшай тэматыкі. У плянах - гульня па книжцы “Беларусь у фантастычных апавяданнях” Яна Баршэўскага. Ці, што верагодней, па беларусьфільмаўскім к/f “Шляхці Завальня”...

КРУТА ТЫ ПАПАЛ

Што: археалягічны летнік “Сфера Палатыды” - раскопкі феадальнай сядзібы XII-XVI стагодзьдзя.

Дзе: ля вёскі Лучна (левы бераг Зах. Дзвіні), 10 км ад Полацку.

Калі: 28.06.-31.07.2005.

Хто: вялінтыры “Полацкага археалягічнага легіёну” на чале з Маратам Клімавым.

...Спачатку я 2,5 гадзіны дабіралася туды ўночы пешкі паўз палі і вёски. Потым мы пабачылі прастакутнік раскопу, а неўзабаве з-за пагорку паказалася вогнішча, над якім быў расьцягнуты бела-аранжавы парашут. Хлопец, які вёў мяне туды, на падыходзе да мэты ашчаслыў і навіноў, што “шэф можа нас выгнаць”. Але шэф чамусыці ня выгнаў.

Усё пачалося ў 1998 годзе - менавіта тады пад Лучна была праведзена пасыяховая археалягічна выведка. Сем гадоў - гэта ці ня самыя дўгатэрміновыя раскопкі ў межах Беларусі. Але “сам працэс” гэтых раскопак ня менш значны за вынікі.

Летнік ПАЛу - систэма эканамічна незалежная, бо трывалася на складках з кішэнняў вялінтыраў. З аднаго боку, найменшая сума, якую ты выкладзеш за змену раскопак - гэта больш за палову сярэдняй студэнцкай стыпэндыі. З іншага - паспрабуй у горадзе месяц пражыць на тяя ж гроши. А плаціш ты вось за што. Першыя пару дзён цябе называюць цывікам і даюць найцяжкайшую працу, каб ты перапецкаў гарадзкія шмоткі і стаў такім жа дзікуном, як астатнія. Праз 10 дзён цябе пасылаюць у археолягія, пасыя чаго ты маеш мажлівасць далей падымацца па ПАЛаўскім “табэлі аб рангах” - усё залежыць ад таго, колькі дэйн працы ты аддаў раскопу. За сям год праз раскопкі ў Лучна прайшла пара сотня беларускіх студэнтаў: цяперашнія журналісты, артысты, навукоўцы, чыноўнікі ды бізнэсоўцы самай рознай ідэйнай і палітычнай афарбоўкі. Ня тое каб зусім масонская ложа, канечно, але нешта такое ёсьць...

Ясная реч, тут утварылася безыліч парачак. Без залётаў таксама не абыходзілася: было зафіксавана нават містичнае “залётнае месца”: калі там стаіць твой намёт, то гумка не дапаможа...

Сёлета адбыўся інцыдэнт: п'яныя “масцовыя”, прыплыўшы з правага берагу Дзвіні, патырылі мабілкі, фонцік, мабфон, гітару, біблажку з ромам, бляшанку шпротаў, печыва... Адзін з малых нават зьнёс стапаныя

сланцы. Човен з рабаўнікамі перавярнуўся, пасля чаго пагоня знайшла ў аддзеяне доказ - размоклы CD. Злачынцаў узялі цёплымі ў сараі, дзе яны дрыхлі, распішы скрадзены французскі канъяк. Узяўшы паказанні, съследчыя на разьвітанье абяцалі: "У наступным годзе рыхтуйце рыдлёнкі: прыедзем да вас капаць". Шэф ПАЛЬцаў Марат Клімаў здолыны заразіць археалёгія нават мёртвага.

Так было і з Аляксеем, які абсалютна выпадкова патрапіў госьцем у летнік ПАЛу і казаў мне пасъля, што ў студэнцкія гады ездзіў стопам на поўдзень Францы, каб займацца прыкладна тым самым. І быў вельмі зьдзіўлены, што "праца ў абмен на кайф" магчымая і ў Беларусі. Працуюць насамрэч дафга: штодня пераціраюць культурны слой у пошуках чарапоў ды манетак ад 9:00 да 14:00 з кароткім брэйк-мілкам - перапынкам на кубак малака з хлебам. Затое ўвесь астатні час ты да пасінення балдзееш у Дзьвіне, удзельнічаеш у знакамітай ПАЛаўскай забаве "Паляванье на маманта" ды рытуальным распішыці Клімаўскага глінтвэйну пад называй "архела", слухаеш вечаровыя канцэрты на піяніна "Беларусь", якое стаіць у "хатэлі" - намёце, куды цябе паселяць, калі вольных месцаў у іншых намётах ну зусім не засталося.

А пасъля вяртаесьца ў цывілізацыю як зь іншай плянэты - гатовы расцалаваць любога, хто таксама "капаў" у ПАЛе".

ДЗВЕ БУТЕЛЬКІ, МАРГАНЦОЎКА І КАНДОМ

Што: праект "Апошні студэнт" ад Задзіночання беларускіх студэнтаў.

Дзе: бераг возера Кромань, на мяжы Менскай і Гарадзенскай вобласцяў.

Калі: 8-12.08.2005 (рэальны тэрмін быў скарочаны з-за ўрагану).

Хто: Наталья Мотус, Юля Янюк і Ганна Зайцева + чацьвера удзельнікаў.

Выпраўляючыся на інтэрвію з аўтаркамі гульні "Апошні студэнт", я меркавала напаткаць брыгаду фэмінаў у стылі "жайнер Джэйн". Але ніхто з іх ня ёў жабак і ня трущыў далонью цагліны...

Ідэя адмовіца на тыдзень ад камфорту нарадзілася ў дзяўчат горад таму, калі падчас летніку яны чамусыці апынуліся бяз сувязі з цывілізацыяй. "Нам стала цікава, ці здолныя мы выжыць у гэткіх умовах - бяз ежы, бяз грошай, без мабілак". Ідэя аформілася ў праект экстрым-гульні для ўсіх, хто мае "крыху вольнага часу" і "пару кіляграмаў лішняга здароўя". Мінімум дазволеных рэчаў: забаранялася браці намёты, ежу, гроши, мабілкі, парасоні і... нават туалетную паперу. Увесь інвэнтар беларускіх "апошніх герояў" павінен быў складацца з адной запалкі, сцізорыка, 2 плястыковых бутэлек, місікі, дажджавіка, марганцоўкі і прэзэрватываў ("Ці мала што з галадухі?").

Знаходжанье па-за зонаю пакрыцця абодвух GSM-апрэратараў было не адзінкім крытэрам выбару возера Кромань: "Там вельмі прыгожа! - у адзін голас кажуць дзяўчата. - Нават лебедзі плавалі!" І да бліжэйшага населенага пункту - 17 км.

Арганізаторкі ўпіраюць на тое, што іхны АС прынцыпова адрозніваецца ад reality-show катэгорыі Survivor: "Ніякіх выдаленняў "слабага звяяна"! Мы хацелі паказаць нашым удзельнікам, што менавіта праца ў камандзе дазваляе выжыць у экстремальных умовах".

Дарэчы, наконт экстремальных умоваў паненкі як у ваду глядзелі: заўчастны фінал АС прыпаў на вечар, калі па ўсей краіне валіла дрэвы. Так што сёлетні "Апошні студэнт" атрымаліся гэткім сабе "пробнікам": першы білін ня тое каб скамечыла, але нефігова падмачыла: "Мы заставаліся там, пакуль можна было трываць стыхію, але калі намёт пачало змываць з грунту, палічылі за лепшае сабрацца і выправіца ў вёску"...

ТРЭБА ДОМА БЫВАЦЬ ЧАСЬЦЕЙ

ОТ МАЯ ДЗІРЭУНЯ, ОТ МОЙ ДОМ РАДНОЙ

ТЭКСТ:

МАРЫЙКА МАРТЫСЕВІЧ, БАРЫС МІКАЛАЙЧЫК, БАГДАН АРЛОУ
ПАДТРЫМЛІВАЮЧЫ ІНІЦІЯТЫВУ БЕЛАРУСКАГА ЎРАДУ ПА
РАЗВІЦЫЦЫ ЭКА-ТУРЫЗМУ, РЭДАКЦЫЯ ЧАСОПІСА СД /
“СТУДЭНЦКАЯ ДУМКА” ЎСЁ Ж ТАКІ ЗАСУМНІВАЛАСЯ. ЦІ
ПАУНАВАРТАСНА ЗАТЫРЧЫЦЬ ПРАПАЛЕНЫ МЕНСКІ АКТЫВІСТ
АЛЬБО ГОСЦЫ НАШАЙ КРАІНЫ ТОЛЬКІ АД МЕСЦАЎ КШТАЛТУ
СТРОЧЫЦАЎ І ІНШЫХ ПАПСОВЫХ ТУРЫСТЫЧНЫХ КРОПАК?
ЗАМЕСТ ТАГО, КАК ТУПА ГРЭЦЬ ПУЗЫ НА БРАСЛАВАХ І
МЯДЗЕЛШЧЫНЕ, УЛЕТКУ КАНТРЫ-БУТАРЫ СД ПАЦЁГАЛІСЯ ПА
БЕЛАРУСКІМ КАНТРЫ-САЙДЗЕ З МЭТАЙ СКЛАСЦІ Гайдбук па
“ДЗІКІМ” БЕЛАРУСКІМ АГРА-ТУРЫЗМЕ.

КВІТКОЎ НЯМА

(Негарэлае, Дзяржынскі раён Менскай вобласці)

Былі - ды іх даўно раскупілі...

Таму што чыгуначны маршрут “Парыж - Негарэлае”
сапраўды быў досыць папулярным і ў ёўрапейцаў, і ў
мясцовых. Хуткі цягнік № 1703 “Парыж - Бэрлін - Познань -
Кутна - Варшава - Стоўпцы - Негарэлае” валіў праз усю
Эўропу на хуткасць 95 км/г, з вагонамі I, II і III класы.
Мястэчка за 48 кіламетраў ад Менску стала чыгуначнай
сястрой Парыжу дзякуючы Рыскай дамове 1921 году паміж
Саветамі і Польшчай, якія разьдзерыбасілі зямельку нашу
на дзіве паловы. Чыгуначнае Негарэлае апынулася апошній
(ци першай) савецкай станцыяй на шляху “з татараў у
франкі”: менавіта там, а не ў Берасці, як цяпер, цягнікам
мнялі колы пад ўрэпейскую каляну.

Апроч раскладу электрычак “Менск- Баранавічы” на запыт
“Негарэлае” Google выдае спасылкі на мэмуары самых
розных дзядкоў і бабулек: свае падарожжы па маршруце
“Парыж - Негарэлае” і, калі шанцевала, назад, добра
запомнілі ўсе тыя, каго ў 1930-я матляла па Эўропе. Самыя
зашыбіся згадкі пра слынны чыгуначны вузел - у эсэ Віктора
Еравеева “Апошнія каханыне Кафкі” (пра габрыйскую
прыгаужуну Дору, якую па на візіту ў СССР НКУС браў
адразу ў Негарэльым) і ў навуковым артыкуле “Мяжа на
замку” палкоўніка В. Спангеліса з прэс-цэнтру Фэдэральнай
памежнай службы Расеі: “У сьнежні 1935 г. японскі
дыпламат спрабаваў у дзвівях валізках вывезьці за мяжу
праз КПП “Негарэлае” дзвівік жанчын-шпіёнак”.
Цяперака там нібыта працуе музэй станцыі “Негарэлае” ды
робяць пчалінья вульпі (андэрграўндыві фільм “Пасека”
тут не пры спраўах).

Для тых, хто зьбіраецца ў тым накірунку: запытайцесь на
станцыі, ці ёсьць у іх квіткі да Парыжу. Пра наступствы і
рэакцыю паведамляйце на studumka@tut.by.

МРОЯ ЭМІГРАНТА

(Гарохай, Калінкавіцкі раён Гомельшчыны)

Карацей, хтосьці калісьці нас*цаў чэхам у вуши, што на
беларускіх землях файнае жыцьё.

Ад平淡на легендзе, ламануліся да нас ажно сем сем'яў з
Прагі, заснавалі на поўдні паселішча і, як высьветлілася,
дарэмна...

Чэскай каленіі не атрымалася. Зараз Гарохай -
сярэднестатыстычная палеская постась з ілюзорным, ледзь
улоўным ёўрапейскім ценем. Ходзяць сабе бабулькі туды-
сюды, купляюць батончык у краме і балакаюць на чэска-
беларускай трасянцы.

Пра продакт-чэхай тут амаль нічога ня памятаюць. Адно што
прыезжы адзначаюць: як для беларускага Палесься, дык
дамкі тут занадта глямурныя.

БЕЛАРУСКІ СТОЎНХЕНДЖ

(Полацкі раён Віцебскай вобласці)

На беразе возера Янава, каля вёскі Сьвяціца, ёсьць поле,
застаўленое валунамі правільнай формы. Страшна
правільнай формы...

Валуны ўтвараюць П-падобны прастакутнік, арыентаваны
на курган, які мясцовыя называюць гарой Валатоўкай.
Усе прыкметы за тое, што гэта - старажытная паганская
абсэрваторыя. Сёньня Янава возера - месца паломніцтва тых
беларусаў і прыбалтаў, для якіх Купальле - съвята рэлігійнае.
Пра Янава возера нам апавялі дзіве Каці. Першая даўно
сядзіць на славянскай мітагі і плянует выправіцца ў
экспедыцыю, каб пабачыць, як у дзень летніага
сонцестаяння сонца становіцца над гарой Валатоўкай -
менавіта тады для нашых прыбалтаў наступала тру-Купальле.
Другая аднойнай хадзіла туды ў паход з палацкімі сібрамі:
“На першы погляд, гэта проста поле з раскіданымі па ім
камяніямі. Але бліна: якай там энэргетыка!
Мы гадзінамі ляжалі між камянёў, адчуваючы, што
далучаемся да Космасу”.

Карацей, добрае месца, каб палепшыць карму...

Мосар, Глыбоцкі раён Віцебскай вобласці

ВАР'ЯТНЯ АБАРОНЧАГА ТЫПУ

(Гайцюнішкі, Воранаўскі раён Гарадзенскай вобласці)

Мы ведаем, як бы скончыў забойца Ганібал
Лектар, будзь ён беларусам...

Калі ў пачатку XVII ст. каралём Рэчы

Паспалітай стаў швэдзкі прынц Жыгімонт III
Ваза, ён прытусаваў на нашыя палеткі не
адзін, а землякамі. Сярод іх быў і Пётра
Норхарт. Архітэктар па прафесіі, ён
літаральна зразумеў прымяку "мой дом - мая
крэпасць" і ў 1612 годзе адбахаў сабе даміну
з чатырма вежамі і съценамі 1,5 м таўшчынёй.
Якая нават цяпер стаіць сабе, і нічога ёй ня
робіцца.

Але з тым, каб здаваць "швэдзкія съценкі" ў
арэнду заможным аматарам даўніны, пакуль
што аблом. Па савецкай завядзёнцы, у
Гайцюнішках месяціца мэдустанава для
злачынцаў, якіх прызналі бессьвядомы, з
мэтаю патрапіць у якую не адно пакаленне
айчынных зэкай касіна пад дурку.

"Рэспубліканская пыхія трывальная лякарня
"Гайцюнішкі" - прачыталі мы на ўязной
раме, калі аднойчы патрапілі туды на
ексклюзіўную экспурсію.

Канваюючы нас у двор, міліцыяны папрасілі
трымата разам, не размаўляць з пачынтамі
і не рабіць фатаздымы. Ніхто і не зъбіраўся.
Вакол дома-крапасці ўсё было мірна: там
лечачца ціхія шызікі. А вось у ачпленым
дротам белым бараку за нашымі съпінамі...

Адтупль з-за кратага чуваць было
напаўжывельнае енкі, якія навялі трывалыя
асацыяцыі з "Маўчаннем ягнятак".
Эккурсавод, які ў гэты час апавядáў аб
суроўі кrase абарончага дойлідства,
спрабаваў рабіць гэта з выглядам, быццам
нічога не адбываецца. Празь пяць хвілін мы
амаль забеглі ў аўтобус, каб паехаць яшчэ
зірніцу на руіны пратэстанцкай капліцы
Норхартага.

Спэцстанова Міністэрства РБ у памежнай зоне
- тут сярднестатыстычны беларускі Вася
дакладна ня быў. Дзякую Богу...

ВЁСКА НА ЭКСПАРТ

(Ракітніўскі раён Ровенскай вобласці,
Украіна)

"Адтаптыцыца" ў поўны рост у беларускай
вёсцы можна і ня толькі на тэрыторыі
сувэрэнай Беларусі. Валіце за мяжу і
шукайце - будзе вам шчасцьця і прыколаў
цэлы кубел.

1999 год. Нашы паўднёвыя суседзі украінцы
выбіраюць сабе прэзыдэнта. Журналістка
украінскай службы "Радыё Свабода" забрыла
у пошуках перадвыбарчай бомбы ў адну зь
вёсак Ракітніўскага раёна Ровенскай
вобласці (це не Беларусь). На авабязковае
пытаньне "За каго будзеце галасаваць?"
сляняе ўпэўнена адказваюць...

"За Лукашэнку!"

...Толькі праз тры гадзіны, пасля таго як
журналістчуку ўсім сялом адпалаі настойкай
валяр'яны, тая высьветліла, што абарыгены
на хатнія антэны ловяць толькі БТ. А паколькі
кроўных грыўніяў людзі ня бачылі месяцамі -
вось і дэзэртынтаўталі ў геапалітыцы,
шчыра лічачы сябе грамадзянамі РБ. Кажуць,
гэткіх "беларускіх" вёсак на украінскім
Палесці дахалеры.

Прэзыдэнтам тады пераабралі ўсё ж Кучму.

РВАЦЬ І ТАПТАЦЬ ТОЛЬКІ ПУСТАЗЕЛЬЛЕ

(Мосар, Глыбоцкі раён Віцебскай вобласці)

...Лёха апрытомнені і адагнай машыну на ўзбочыну, толькі
калі яму засынілі сустрэчны трактар. "Афігець", - не
зусім адпаведна месцу, але шчыра азваўся Шурык.
Так мы ўпершыню ўбачылі Мосарскі касыцёл.

"Паўночны Вэрсаль" - хоце і штамп, але парку, які ў
апошнія гады разросся вакол касыцёла съв. Ганны,
надзвычай адпавядзе. Хранцыя дый годзе: да беларускай
рэчаіснасці ў Мосары вяртаюць толькі калгаснага выгляду
дзядзьзка, які ходзіць па трауніку з газонакасілка, і
шыльдачка "Пожалуйста, топчите и рвите ТОЛЬКО
сорнякі!".

Ксёндз-пробашч Юзаф Булька праклаў у Мосар асфальт і
не адпявав інбожчыкаў, калі на хаўтурах бухаюць.

У бліжэйшых вёсках пераймаюць ягоны прынцып
"каб прыгожа было" і пазычаюць насененые кветак.
Святыому айцу далі кропку апоры - і ён перакулі участак
парафіяльнай зямлі: выкалаў два штучныя стаўкі-блізнынты
у парку і ўпрыгожыў дарогу да съвятой крыніцы
каменьчыкамі, прывезенымі з Лурду.

У выніку Мосар стаўся сапраўдным вясковым цудам.
Ня дзіва, што сёлета там завісала каталіцкая багема: у
чэрвені ў Мосары ладзіўся Міжнародны фест хрысціянскіх
дакументальных фільмаў і тэлевізійных праграм
"MAGNIFICAT 2005". Карапей, Вэнэцыя!
АПРОЧ ТАГО: у Мосары працуе створаны ксяндзом
Булькам музей цвярозасці.

МЫ, БЕЛАРУСЫ, МІРНЯЯ ЛЮДЗІ

(Стралічава, Хойніцкі раён Гомельшчыны)

Таджыкі, казахі, чукчы, армяне, грузіны, беларусы...

Стралічава - тое, што нас аб'ядноўвае!

На 1000 чалавек у Стралічаве прыходзіцца
25 нацыянальнасцяў! Кажуць, што гадоў дзесяць-
дванаццаць таму мясцовы кіраунік запіярый вёску па ўсім
СНД: маўляў, будзе вам і праца, і хата, і праліска, і ўдача,
толькі прыяжджайце! Ну і "пан-наехалі"...

У наш час Стралічава жыве па інэрцыі: працы амаль няма,
адны днімі корпаюцца ў сваім гародзе, другія па начах
корпаюцца ў суседзкіх.

Беларуская "сталіца мігрантаў" ляжыць на мяжы з
Чарнобыльскай зонай. Адразу за Стралічавым пачынаюцца
мёртвяя землі.

WE'RE ALL LEAVING IN AMERICA!

(Амэрыка, Аршанскаі раён Віцебскай вобласці)

Зараз амэрыканцы жывуць калі пакоцанай дарогі ў сямі
дамах: ля першага гной віламі кідаюць, ля другога
бухаюць таннае, як пляцкарт, бырла.

Гэта раней тут ўсё было паважна! Яшчэ да рэвалюцыі
тусаваўся пад Воршай нейкі панок нібыта заакіянскага
паходжання. Ён скупіў у акрузе чатыры вёскі, адну зь якіх
(сумуючы па пляжах Маямі) называў "Амэрыка". І пачала
вёска квітнеч і духмянец!

У хуткім часе зьявілася фэрма, а неўзабаве і съпіртзаводзік.
З "прыгоннымі" пан быў у афіцыйна-публіцыстычных
адносінах: за працу шчодра адорваў зернem, гароднінай,
тканінай, а па выходных напілавоў "сотку". Карапей, ўсё як у
Амэрыцы - нават лепей!

Але чырвоная рэвалюцыя падкралася непрыкметна.

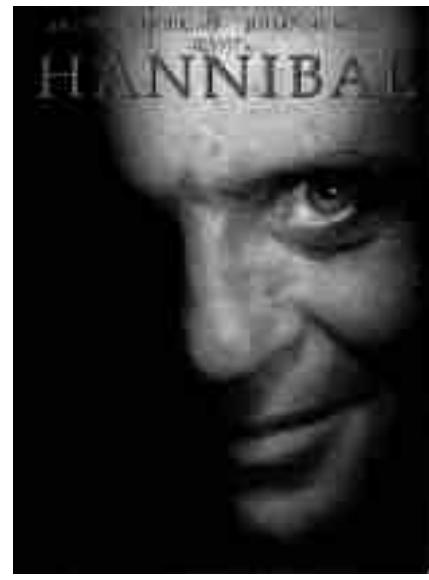
І заможнаму пану тэрмінова спатрэбілася шукаць нычкі.
З прыходам камісарапаў вёска пачала чэзнуць: съпіртзавод
канфіскавалі, ўсё астатніе адышло калгасу. На сляяні
наваліўся голад...

Пасля вайны вёска спрабавала пераназваць у
Краснапольцы. Нават загад існаваў. Але назва не
прыжылася.

Зараз беларускія Штаты ўжо ня надта адрозніваюцца ад
якога-небудзь Дрычыну. Мясцовыя, якім удалося атрымаць
в/а, толькі і моляца: крый Божа, разъмяркуюць у
Амэрыку!*

Гайцюнішкі, Воранаўскі раён
Гарадзенскай вобласці

Гайцюнішканцы

Карзвічы, Сьвіслацкі раён
Гарадзенскай вобласці

ЛУКА...

(Лука, Кобрынскі раён Берасьцейскай вобласці)
...казаў шмат і доўга, часта перабіваў сам сябе і ад
гэтага вельмі злаваўся!
У шашу "Берасьце - Менск", як шаляк у мышана,
учапілася невялічкая вёсачка Лука. Можна нават
сказаць, звычайна: з закупораным Домам
культуры і непрыкметнай крамай.
Але іншы раз у гэтых мясьцінах здараецца
незразумелае!
Напрыклад, на ўказальніку "Лука" хтосьці
замагільны дакрэмзвае: "... - дурань!". Альбо на
месцы размаляванага ўказальніка зьявіца шыльда
"Племянны завод "Дружба"...
Халера яго бяры, містыка нейкая...

АБРАЗЫ ВЭРМАХТУ

(Карэвічы, Сьвіслацкі раён

Гарадзенскай вобласці)

У сам касьцёл кантырбутара СД не пусцілі.
Кажуць: "Аўра там злавесная, да таго ж ключы ў
ксіндза, які прыяжджае раз на тыдзень". Але фоткі
паказалі. Прыкольныя!
Разбураны яшчэ пры Саветах карэвіцкі касьцёл у
Другую Сусветную адбудавалі фашисты. Вонкава
будынак нагадвае нямецкую кірху: ляканічна і па-
эўрапейску. Тады ж, у 1942-м нутро бажніцы
размалявалі два афіцэрсы вэрмахту. Змрочна-
гатычны абраз Божай Маткі дацягнуў да нашых
дзён, перажыўшы і крыявую вайну, і, магчыма,
уласных стваральнікаў.
Маўклівая відавочніца ўцякаючай у гісторыю эпохі
вялікімі, на паўтару, паранармальнымі вачыма
кожны раз, напэўна, аглядае зазірнуўшага на
службу ксіндза...
Ось, ведаць бы яго мабілку!

ХІРАСІМА ПАНАРОШКУ

(Альманскія балоты,
Жыткавіцкі раён Гомельшчыны)

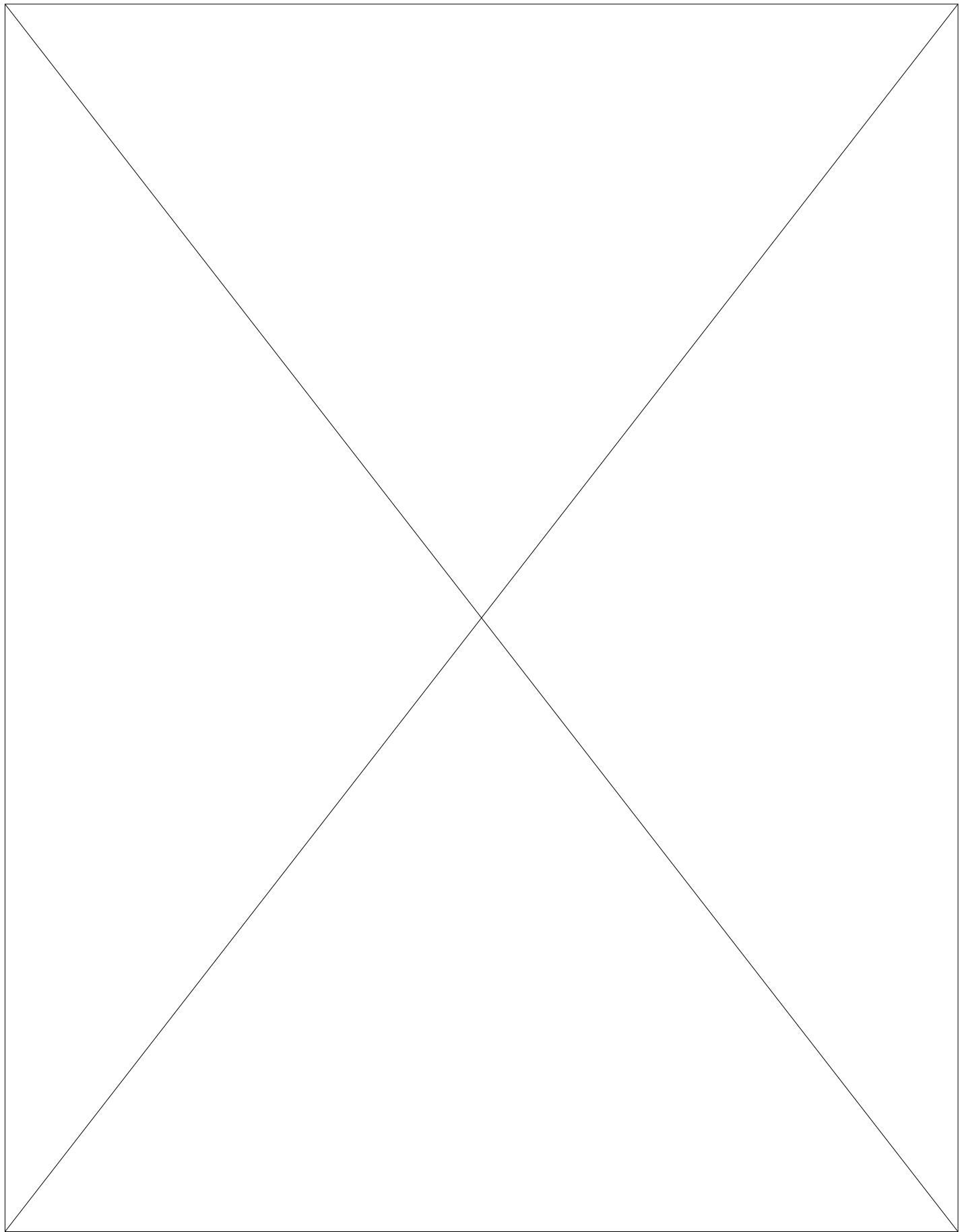
Калі верыць геаграфічным даведнікам,
Альманскія балоты - адзін з найбуйнейшых
цнатлівых куткоў Эўропы. З усімі выцякаючымі...
Калі б вы як-небудзе выправіліся ў Альманы па
шашлычок, то напэўна афігелі б. Рыба ў рацэ - без
майткоў не ўхаходзі! Грыбы ў лесе самі ў кошык
лезуць! І ніводнай вышкі МТС...
Батва! Фігець трэба з таго, што пры саўку тут на
людзяў выпрабоўвалі атамную зброю!
Дакладна зараз ніхто нічога ня скажа, але чуткі
засталіся...
Нібы ў 1960-м ці 61-м закарцела савецкім мілітары-
крыэйтарами апрабаваць сваю міжкантынэнтальную
атамную зброю малой магутнасці. Запусцілі недзе
на Далёкім Усходзе, а выбухнула тут, у Альманах.
Адразу ж у мален'кіх вёсачках, якіх навокал было
дахалеры, людзі пачалі астываць адзін за адным.
А калі "цынк" пайшоў нават па эўрапейскай прэсе,
сюды прыбылі вайскоўцы, усіх выселілі, а базу
апячаталі і засакрэцілі.
Значна пазней, кажуць, на палігон усё ж такі
дабраліся навукоўцы. Высьветлілася, што "фон" на
Альманах удавая мацнейшы за Чарнобыльскі, а
навакольле падарыла навуцы "свежыя" расыліны і
невядомых дагэтуль пушак.
Па іншых вэрсіях, бомба была не адна і ня толькі ў
1960-я! А, верагодна, яшчэ і з утриманнем нейкіх
хімічных рэчываў, бо, па словах відавочца, на замлі
вакол палігону ўжо паўстагодзьдзя нічога не расьце.
Што з гэтага праўда, а што гоніва, наўрад ці хто
даведаецца. З тых звестак, што трапілі ў друк,
інфармацыі не здабудзеш...

* LONDAN - IZ ZE KEPITAL OF GREJT BRYTAN!

ТОП-5 БЕЛАРУСКИХ ТАПАНІМЧНЫХ ВЫПЭНДРОНАЎ

1. АМЭРЫКА (АРШАНСКІ РАЁН ВІЦЕБШЧЫНЫ)
2. ЛЁНДАН (ЛУНІНЕЦКІ РАЁН БЕРАСЬЦЕЙШЧЫНЫ)
3. ПАРЫЖ (ПАСТАУСКІ РАЁН ВІЦЕБШЧЫНЫ)
4. ТУРЫН (ПУХАВІЦКІ РАЁН МЕНІШЧЫНЫ)
5. ДУБЛІН (БРАГІНСКІ РАЁН ГОМЕЛЬШЧЫНЫ)

2 ГЕЗЕР 4 ЭВЕР

ІНЖЫНЭРЫ ПОП-ІНДУСТРЫІ

ЧУТКІ АБ ЗАПУСКУ АДНАГО З САМЫХ РАСКРУЧАНЫХ БРЭНДАЎ XX СТАГОДЗДЗЯ MTV У ВУ-ВЭРСII ХОДЗЯЦЬ УЖО 3 ГОД. ЛЮДЗІ ЗАЦІКАЎЛЕНЫЯ АБРЫВАЛІ ТЭЛЕФОНЫ MTV.БАЙ, САМАВЫСОЎВАЮЧЫ КАНДЫДАТУРУ НА МЕСЦА ПЕРШАГА ЭМЦІВІШНАГА ВІДЖЭЯ Ў БЕЛАРУСІ. У ТУСЕ “ЗОРАК БЕЛАРУСКАГА ШОУ-БІЗУ” ЗАГАВАРЫЛІ ПРА ПАЧАТАК “ЗАЛАТОГА СТАГОДЗДЗЯ” НАШАЙ ЭСТРАДЫ. АЛЕ ЗАГАРТАВАНЫЯ ПРАЦАЙНІКІ ТБ-ЭТЭРУ ТОЛЬКІ СКЕПТЫЧНА КРЫВІЛІ НАСЫ, РАДУЮЧЫСЯ ЧАРГОВАМУ ПЕРАНОСУ ДАТЫ АДКРЫЦЦЯ MTV.БАЙ ЯК ДЗЕЦІ. НАПЯРЭДАДНІ ЎЖО ЯКОГА ПА ЛІКУ АФІЦЫЙНАГА СТАРТУ MTV У БЕЛАРУСІ КАНТРЫБУТАР СД КАСЯ БУСЛОВА ВЫСЬВЯТЛЯЛА, ШТО ТАМ І ЯК.

"ЗВЕРИ" І ШАТУНОЎ - НЕ АДСТОЙ"

Абстакоўка ў офісе белMTV даволі нефармальная - як таго і патрабуе карпарату́ная этика канала, які прэтэндуе на сусьеветны ўзровень. Паўсюль часопісы, недалітія глясяць і капучыны, плякаты са знакамітай літарай М, - яркія фарбы, съветлья съцены, каляровая падлога...

Паўнайшы чыл-аўт, які ўтварыўся як часовы перапынак у напружанай працы, будзем спадзявацца, толькі з-за мяне (па ўважлівых прычынах я спазнялася на інтар'юху хвілін на 30. Ну соррі :). Трынкаюць маднявыя мэлдыі мабілак, чеца съмех і электра-музло. Ва ўсім гэтым міксе наагул цяжка вызначыць, "хто тут галоўны". У мяне гэта атрымалася толькі з трэція спробы, бо гендырэктар слухае наезды дызайнера, музычны рэдактар спрачаецца з мэнждэрам - поўная анархія.

"Дэмакратыя", - з усмешкай выпраўляе мае думкі шырока вядомы ў вузкіх колах музыкант ака намеснік галоўнага рэдактара MTV.бай **Валік ГРЫШКО**.

"БЕЛАРУСКІХ "МУМІЙ ТРОЛЛЕЙ"

МОЖНА ПЕРАЛЧЫЦЬ ПА ПАЛЬЦАХ"

[KB]: Першы кліп, які паказала MTV Russia, быў "Владивосток 2000" кульставага ў тых часы "Мумій Тролль". Хто з беларускіх выканайцаў патэнцыйна прэтэндуе на ролю першага хэлдлайнэра MTV.бай?

[VG]: Каго з беларусаў мы пакажам першым, будучь выбіраць гледачы з дапамогай SMS-галасавання. Думаю, гэта будзе сюрпрыз. Хаця можна здагадацца, хто ў Беларусі можа прэтэндаваць на званыне "першага", - іх можна пералічыць па пальцах адной рукі. Адкажу толькі, что пра "першы паказ" будучь узгадваць заўсёды, як пра відэа "Мумій Тролля".

[KB]: Дарэчы, а як вызначаныя судносіны замежнага / расейскага / беларускага матэрываляў у вяшчальнай палітыцы MTV.бай?

[VG]: Спачатку мы будзем рэтрансляваць MTV Russia. Нашы гледачы будуць бачыць тых ж музычныя навіны, тых ж перадачы, што і гледачы ў Калінінградзе, Уладзівастоку ці Самары. Але вельмі хутка зьявяцца і нашы праграмы, якія з дапамогай беларускіх гледачоў мы паспрабуем падстроіць пад агульны рытм праграмнай сеткі MTV.

Вельмі важна, што толькі на нашым канале будуць самыя новыя кліпі айчынных выканайцаў, і тое, што менавіта гледачы змогуць вызначыць, якія кліпі беларускіх выканайцаў змогуць убачыць гледачы з Рәсей, Украіны ці Казахстану.

[KB]: Стваральнікі расейскага MTV лічаць, што "MTV - на проста тэлеканал, а стыль жыцьця". Адпаведна, і прыярытэты гэтага lifestyle арыентаваныя на расейскага гледача: "на модна паліць, калоцца і літрамі заліваць у сябе алькаголь. Але модна займацца спортам, глядзець новыя фільмы і туравацца з аднагодкамі. Жыць трэба стылёва і весела, прычым веслясць на мусіць быць выкліканая допінгам". Як беларуская рэдакцыя MTV будзе фармаваць lifestyle маладых беларусаў? Караваец, "супраць чаго / за што" будзе агітаваць вы?

[VG]: Мы хочам, каб беларускі хлопец / дзяўчына, гледзячы MTV, дакладна ведалі, што ў той жа момант такі ж хлопец / дзяўчына ў іншай краіне, кропцы съвету глядзяць на сваіх маладых-прыгожых-энэргічных куміраў і хочуць быць падобнымі да іх. Хочуць займацца спортам, стылёва і прыгожа апранацца, добра танчыць і быць "у тэме" наконт таго, што слухае і глядзіць увеселі съвет.

[KB]: Як Вы лічыце, ці рэальна выхоўваць музычныя густы беларускага слухача? Бе беларускі FMs, якія ў нармальных умовах афігенні падмацоўвалі ратацыі новых герояў MTV, займаюцца 75% прома толькі беларусаў. І такім чынам граюць не на карысць "стылю жыцьця MTV".

[VG]: У радыё - слухачы, у MTV - гледачы. Задачы розныя. Але беларусы ўжо здаўна і зь неіярлівасцю чакаюць MTV. Раней прыходзілася толькі зайдзросціць шчаслівым уладальнікам прымачо "КосмосТВ", у якіх была магчымасць глядзець MTV і быць на перадаўве. Зараў жа канал будзе даступны кожнаму, зараз кожны паглядзіць на съвет іншымі вачымі. Падтрымліваць беларускіх выканайцаў мы таксама будзем. Ёсьць папярэдняя дамоўленасць пра ратацыю лепшых беларускіх кліпаў на канале MTV Russia. Разумееце, што гэта за аўдыторыя? Больш за 75 млн. чалавек у 477 гарадах Рәсей, Украіны, Беларусі, Казахстану!!!

"МЫ ПРАПАНУЕМ ВАМ СТЫЛЬ ЖЫЦЬЦЯ.

І ГЭТА ВАШ ВЫБАР"

[KB]: Калі ратацыя кліпаў на MTV.бай будзе ўзгоднена з гледачамі, дзе гарантыв, што MTV ня будзе каналам, арыентаваным на гапату з Маліны? На жаль, досьвед "Первога музыкальнага" съведчыць, што маладому беларускаму слухачу рэальна бліжэй "Звері" з Шатуновым, чым David Bowie з Eminem'ам.

[VG]: Нашы гледачы будуть выбіраць толькі з лепшага! MTV - гэта стыль жыцьця, цэлы съвет, які будуюць самыя лепшыя інжынеры поп-індустріі. Мы прапануем вам стыль жыцьця, і гэта ваш выбар - быць сучасным, стыльным, спартыўным, прасунутым. Ці быць на задворках цывілізацыі. А з тым, што "Звері" ці Шатунов - гэта адстой, я ня згодны. Кепскі приклад.

[KB]: На Ваш пэрсанальны погляд, пра што мы б ніколі не даведаліся, калі б MTV не існавала як культурны феномэн?

[VG]: Асабіста для мяне MTV - гэта Massive Attack, Prodigy, U2, - слупы сучаснай музыкі. "MTV Unplugged" - пра гэтыя акустычныя канцэрты чулі ня толькі музыкі. Бівіс і Батхед - гэтых прыкольных бэйбусаў ведае кожны. "MTV Music Awards" - ці вы на хочаце пачуць імёны новых герояў, убачыць іх у "Фэнтэзікі шоў"?

Нават апошняга прикладу дастаткова, каб зразумець, што можна згубіць без MTV.

[KB]: Якія праграмы і шоў замежнага MTV вы ніколі ня ўзялі б у беларускі этэр MTV?

[VG]: Катэгарычна "ніколі" - такога няма. Але ўжо ёсьць некалькі замежных шоў, якія мы заменім нашымі, больш актуальнымі. І гэта толькі пачатак. Далей - болей.

MTV RUSSIA - ДАПАМОЖКА, ПАДКАЖА, НАКІРУЕ"

[KB]: Вядома даволі іэрархія рэакцыяў кіраўніцтва "Первога музыкальнага" на магчымасе зьяўленія MTV.бай. Відавочна, што канкураваньне не пазыбгнуці і разборкі могуць быць даволі брутальнымі: у 1M - тэрыторыя вяшчання, а у MTV.бай - супэрбрэнд...

[VG]: Канечне, MTV - даволі сур ёзны супернік, зблытаць якога зь якім-небудзь іншым музычным каналам немагчыма. Але на трэба недаацэньваць 1M з яго досьведам працы на тэрыторыі Беларусі. Таму самая галоўная задача па прасоўванні нашага канала - гэта тэхнічны ахоп тэрыторыі.

[KB]: На памылках вучыца... Якіх памылак, дапушчаных пры адкрыцці і прамоціі ваших патэнцыйных TV-канкурэнтаў, вы хочаце пазыбгнуць?

[VG]: У нас ня вельмі шмат нацыянальных каналаў, тым больш новых, каб можна было вучыцца на іх памылках. Таму вучыцыца давядзенца ўсё ж такі на ўласных. Але ў нас ёсьць афіцыйны партнэр - MTV Russia, які дапаможа, падкажа, накіруе.

[KB]: А які ўзроставы цэнз віджэй і стваральнікаў беларускага MTV?

[VG]: Што датычыцца вядучых, то іх штат яшчэ не набраны (хаця папярэдні кастынг ужо быў). Ды і наагул яшчэ рана пра гэта казаць. Але адназначна гэта будуць маладыя стыльныя хлопцы і дзяўчыны зь незвычайнімі выглядамі, якія валодаюць беларускай мовай. І мы, стваральнікі, - маладыя, энэргічныя ды амбіцныя!

[KB]: Калі вы арыентуецца на маладых спэцыялістах, вас не пужае, што яны могуць ўсё "заваліць"? Вядома, што малады чалавек з пальмінным позіркам - самы небяспечны на працы.

[VG]: Калі мы гаворым пра віджэй, то яны мусіць быць з пальмінным позіркам - каму патрэбны "овош", што бубніць у тэлеку? Рэжысэр ці апаратар - тут, канечне, патрэбны досьвед і талент. Але справа не ва ўзроўніце.

[KB]: А Вы згодныя з выказваньнем, што "усе маладыя, прыгожыя ды адукаваныя ўжо звалілі за мякую"?

[VG]: Ага, усе маладыя, прыгожыя ды адукаваныя ўжо дайно звалілі, застаўся я - тупы стары вырадак! Што ж, калі такая съвятація з супрацоўнікамі і гледачамі рэальная, то MTV у Беларусі абяцае стаць супэрэкслюзівам па ўсёй сусьеветнай сетцы MTV!

АНДРЭЙ ГНЁТ: “У НАС УСЁ ВЫДАТНА З МЭНТАЛІТЭТАМ”

Экс-праграмны дырэктар і віджэй Першага ў Беларусі музычнага канала **Андрэй Гнёт** узгадвае часы адкрыцца 1M з асалодай. Нават нягледзячы на тое, што, калі са скандалам звольваў з канала, яму давялося зъяніць уласны нумар тэлефона - каб старыя шкілеты ў выглядзе экс-босаў не наганялі нудоту. Зараэ сп. Гнёт - самастойны рэжысэр рэкламных ролікаў і відэакліпаў, арт-дырэктар кінакампаніі Ўладзімера Янкоўскага “Irreal”. І зусім ня факт, што ў такім творчым і прафэсійным пад’ёме не вінаваты яго сыход з 1M.

Мы папрасілі Андрэя парэфлексаваць на досьць простае пытанье: як яму інфа пра адкрыццё беларускага прадстаўніцтва MTV?

[КВ]: Ну, і як табе інфа пра адкрыцьцё беларускага прадстаўніцтва MTV?

Пэрспэктыўны гэта проект?

[AG]: Калі разглядаць гэты проект, на гледзячы на людзей, што яго робяць, і на тых умовы, у якіх мы знаходзімся, - гэта, безумоўна, пэрспэктыўны проект. Асабліва калі ўлічаць, што ў нашай краіне ёсьць толькі “Первый музыкальный канал”, у якога, да таго ж, няма музычнай палітыкі.

Але чуткі, якія ходзяць у прафэсійных колах адносна беларускага прадстаўніцтва MTV і каманды людзей, якія яго робяць, - на самыя прывабныя.

[КВ]: А што было, калі адкрываўся 1M? Зь якім настроем ты працаваў там?

[AG]: Настрой быў самы творчы. Я нават зараэ мару, каб перажыць гэтыя моманты яшчэ раз. Тому што тады перад намі адкрываліся бязъмежныя пэрспэктывы, новыя магчымасці. Была нейкая зўфарыя: спалі па 4 гадзіны на дзень, ня елі, не пілі, - і ўсім гэта вельмі падабалася. Мы марылі аб адным: зрабіць прынцыпова новы праект, якога да таго часу не было.

Усё было заснавана на энтузіазме, і першапачаткова ніхто ня ставіў пытаньні кшталту “А колькі нам будуць плаціць?”

Мы быў маладыя, але мелі даволі вялікі досьвед працы на тэлебачаніні. Нам было што сказаць і паказаць.

[КВ]: Што датычыща маладосьці. Асноўная умовай працы канала “MTV-Беларусь” будзе малады ўзрост стваральнікаў. Як ты лічыш, гэта правільна?

[AG]: Канечна. Добра і правільна.

Але таксама аваязкова мусіць быць касцяк, які будзе кіраваць і рэгуляваць тую энэргію, што прэз маладых. Гэта ж асноўная праблема маладзі - вэктар энэргіі нікуды не скіраваны, дакладней, скіраваны ва ўсе бакі. Энэргія маладых не цячэ адным ручаем, а пырскамі шампаню ляціць ва ўсе бакі. Тыя пырскі, што трапяць не туды, калі-некалі прыносяць шкоду. Тому заўсёды павінны быць людзі, якія гэтыя пырскі збіраюць і скіруюваюць у адну кропку.

Але, за іншага боку, усё, што робіцца, павінна рабіцца прафэсійна. Ты можаш набыць “Самавучыцель ігры на гітары”, вывучыць колькі акордаў, але музыкам ты ня станеш. На тэлебачаніні ўсё яшчэ складаней - няма ніякіх самавучыцеляў. Павінна быць нейкая школа, якая перадаецца праз вольйт ад чалавека да чалавека. Няма ні кніг, ні часопісаў для прафанаў - усё толькі для прафэсіяналau. Мабыць, гэта звязана з тым, што памылкі, зробленыя на тэлебачаніні, могуць прынесці ня толькі карысць, але і шкоду. Нельга праста чытаць тэкст, калі ты яго не разумееш. Цябе бачаць мільёны, і некаторыя людзі (якія ня ведаюць, што ты не прафэсіянал) вераць табе. Тому наймаць каманду навічкоў... Ну, ня ведаю...

[КВ]: Як ты лічыш, як пайплывала зъяўленыне 1M на беларускі шоў-біз?

[AG]: Што датычыща выканануць, то ніяк. Чаму? Тому што яны варацца ў сваім соку ў шклянцы, якая закрытая накрыўкай. Тоэ, што адбываецца за межамі гэтай шклянкі, ніхто з беларускіх выканануцай ня бачыць. А калі і бачаць, то не жадаюць быць побач з прафэсіяналамі. Ім становіца страшна, і яны зноў лезуць у сваю шклянку, дзе ім цёпла і добра.

Калі гаварыць у глябальным сэнсе, то зъяўленыне ў свой час 1M показала, што ў гэтай краіне штосьці магчымія, што ў нас усё выдатна з мэнталітэтам. Мы паказалі, што нешта можам, і што з гэтым трэба штосьці рабіць.

[КВ]: А што адбываецца з 1M зараз?

[AG]: Сённяня гэта “рэстаранны канал”. Канал павінен мець сваю музычную палітыку, а калі ім кіруюць жыхары спальных раёнаў, выбирайочы кліпы...

Таму музычнага канала ў краіне няма, месца вакантнае. Калі гэтае месца правільна заняць, усё будзе супэр. Але, наколькі даходзяць чуткі, беларускае MTV жадае пазыцыянуваць сябе як беларускі музычны канал. Г.з. вяшчаць у асноўным беларускі музычны прадукт. Гэта, на мой погляд, тупіковае становішча - перад тым як зъяніць ураджай, трэба спачатку засяць поле.

[КВ]: І што з гэтым рабіць?

[AG]: Трэба рабіць пайнувартасны эўрапейскі музканал, які вяшчае напоўніцу сусветнай музыку, расейскую і кавалачак (лепшы) беларускай. Тых выканануцай, якія реальна спрабуюць штосьці зрабіць, няшмат.

Што датычыща мяне, то я ня ведаю прычын, чаму павінен слухаць беларускую музыку. Яна нават ня другасная, а трацічная. Маскоўская музыка другасная: выканануць бяруць замежны гіт і робяць клон. Беларусы бяруць маскоўскіх клонуў і кланяюць іх яшчэ раз. Які сэнс глядзець нават ня second, а трэці hand, калі ямагу паглядзець арыгінал?

ГЭТА ФЭЙК ЦІ НЕЙКІ ПРЫКОЛ...

У рэдакцыю CD трапіў дыск з запісанай сэрый скрыншотаў, дзе фігуруюць відарысы Менску і лёга MTV. Паводле нашай ананімнай крыніцы, гэта - наразка з ТВ-заставак і "ўпакоўкі" беларускага MTV. Прынамсі ў фрагмэнтах дадзенае начынне нават на погляд ТВ-прафана выглядае вельмі падазронна. Мы папрасілі Андрэя Гнёта пракаментаваць, ці могуць гэтыя скрыны быць застайкай беларускага MTV.

"У чысле восемай у мене з'явіўся кампютар, 486-ы. І гэта было вельмі крута. Мэтадам "навуковага тыку" я вывучыў усе мультымядыйныя праграмы: ад "саунд форжу" да "фаташопу". Праз гады 4 я пачаў сябе ўёўляць пачынаючым іззрам. Але зараз я зразумеу, што памыляўся. Гэтыя скрыншоты паднялі мою самацэнку да касмічных вышыньяў."

...Казаць сур'ёзным тонам складана. Съмех і сълёзы - вось мая першая эмоцыя. Зусім не зразумела, навошта на лічбавае фота, зроблене мабільнікам, ставіць лягатып MTV. Відаць што гэта крута.

Толькі што калі манітора праходзіла сакратарка. Яна сказала "п*ц" - вельмі дакладнае слова.

Я бачу шэрыя эмрочныя кадры з прымітывнымі ракурсамі, пры якіх і без таго правінцыі Менск становіца падобным на райцэнтар перабудовачнай эпохі. На ўёс гэта павешана "графіка": лягатып MTV зь неакуратнымі ўрэзкамі вясковых твараў у хустачках - няздатны закос пад самабытнасць. У гэтым няма ні граму таго, што было б падобным да ўпакоўкі моднага музычнага канала. Быццам чысьці малы сын выдурняўся ў Paint'e, а татачка вырашыў, што гэта - геніяльна. Я вельмі спадзяюся, што гэта фэйк ці нейкі прыкол..."

RICH'N'BEAUTY IN DA MIENSK!!!

ТЭКСТ:

АНДРЭАС КОПЫС, КАСЯ БУСЛОВА

ХЛОПЦЫ - НА КРУТЫХ ТАЧКАХ И ПАНТАХ, ДЗЯЎЧАТКИ - НА АБЦАСАХ И ТАКСАМА НА ПАНТАХ. МЭТА ПЕРШЫХ - ЖОРСТКІ SELF PROMOTION, ФУНКЦЫЯ ДРУГІХ - КРУЦЦЬ СРАКАЙ И ХАЦЕЦЬ СЭКСУ. УЛЬТРАМИНІ, СПОРТ-КУП, БІКІНІ И ЗАГНУТЫЯ У РОЗНЫХ КАНФІГУРАЦЫЯХ ПАЛЬЦЫ. ТАКІЯ ДАЛЕКІЯ И БЫЦЦАМ НЕДАСЯЖНЫЯ R'N'B-КОДЫ НАРЭШЦЕ ЗАВАЛОДАЛІ РОЗУМАМІ МЕНЧУКОЎ. ПРЫЧЫМ У МАСАВЫМ ПАРАДКУ: НАПРЫКАНЦЫ СЗОЗОНУ "ВЯСНА-ЛЕТА 2005" ПРАМОЎТАРАМ I САМІМ КЛЯБЭРАМ СТАЛА КАНЧАТКОВА ЗРАЗУМЕЛА, ШТО RHYTHM&BLUES СТАУ АДНОЙ З САМЫХ МОДНЫХ ФОРМАЎ БАЎЛЕНЬНЯ ЧАСУ Ў МЕНСКУ.

Музычная гісторыя – безупынныя ўзылёты ды падзены: рок-н-рол памёр, рок-н-рол жыве, дыска засталося ў 80-х, дыска вяртаецца... Зараз час росквіту г'п'б, напрамку, які не адзін дзясятак гадоў зъбіраў сілы, каб стрэльнуць у 90-я фээрвэркам таленавітых прыгажунек ды рэальных мэнай.

Актыўнае прасоўванье г'п'б-культуры пачалося з узынікненем тэлеканала "MTV Base" у 1998, калі на сцэне зявіліся сапраўдныя зоркі, якія зрабілі гэты стыль адным з самых ударных на пляніце. Мэры Джэй Блайдж, Бэндзі, Мэрайя Кары, Джэй Ло і Байонс... Гэтыя цёткі сьцвердзілі новы стандарт прыгажосці і паводзінау, калі вынеслі на першы плян сэксуальнасць і незалежнасць. Але г'п'б - гэта не толькі "музыка для жанчын", а таксама lifestyle для "прасунутых", "аглямуранных" прадстаўнікоў супрацьлеглага полу. Зірніце на Ашэра (Usher) ці тую ж "Банду" – і ўсё зразумееце. Hey Ya, Party Star!

ЛЮДНАЕ МЕСЦА

Узлакам бэк ту зэ знакавыя (ака культавыя) для мясцовай хіп-хоп і г'п'б-тусаў месцы ў сталіцы нашай Бацькаўшчыны!

[OLD SCHOOL]

1992-95 "8-ка" (восьмы корпус "палітэху") / клуб "Акварыюм"

Тусоўкі, што называеца, "для сваіх": першыя дыска, дзе круцілі не "Макарану", а даступны гангста-рэп. Спрабы зрабіць нешта падобнае прыводзілі да стварэння гуртоў кшталту Gangster Clown і іншых гангста- / ольдскульных выкананіццаў.

Прыкметы стылю: позірк "мне вядома тое, што вам ніколі не перажыць", размовы "я выйшаў з менскага гета".

[MIDDLE SCHOOL]

1995 - 2000 - "Парк-клуб "Менск" (парк Чалюскінцаў) / пэрыяд існаванія "Хіп-хоп Нацыі" на чале з Алегам Літвіноком

Пэрыяд масавага захаплення хіп-хоп "дзьвіжухай", які супрадавжайсць стварэннем-правядзеннем розных брейк-данс фэстаў кшталту "Belarus B-Session", "Power of 2". Арганізація мерапрыемстваў калі Палаца спорту на Машэрава для экстрэмалаў, рэйтэраў. Выходзіці часопіс TRUE STILO. Інфу пра беларускіх і замежных выкананіццаў можна знайсці на старонках "Музыкальной газеты", дзе ёсьць рубрика, прысвяченая хіп-хоп "дзьвіжухе".

Пад кірауніцтвам Алега Літвінока арганізујаць мерапрыемстваў у "Парк-клубе "Менск": спачатку "для сваіх", потым - для масавага спажыўца.

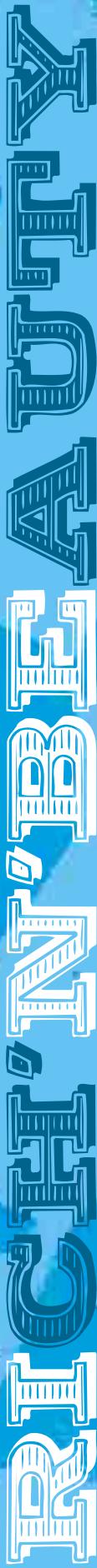
Прыкметы стылю: шырокія порткі, яркія матузкі, купленыя на "Дынама" - варыянт casual для спальных кварталаў (ака "беларускіх гета"); пантовыя дызайнэрскія шмоткі, прывезеныя з-за мяжы - варыянт hauteur couture, які дэманстравуе выключна на "тусэ" ля цэнтральнага Макдоналдса і Палаца спорту.

[HIGH SCHOOL]

2002 - наш час - рэгулярныя вечарыны, якія арганізујацца ў клубах прома-групай Get Power / брэйк-данс / графіці фэсты

Беларускія хіп-хоперы перайшлі на іншы ўзровень: калі раней ім падабалася жаліца на цяжкі лёс жыхароў спальних раёнаў, то зараз прыкольна дэманстраваць сваю пасльюхавасць. Самыя крутыя клубы адчынілі дзьверы яркім хлопцам / дзяўчынам у спартовым адзеніні, якія слухаюць новае пакаленіе замежных хопэраў. Рэперы пастаналі, перад імі адкрыліся новыя магчымасці. Сёння ўсё вядома, даступна: можна скачаць любы трэк любімага выкананіцы, купіць шмотку ад Puff 5000 у сэнкандзе да \$... у буціку. Хіп-хоп "дзьвіж", нарэшце, пранік у наша жыцццё.

Прыкметы стылю: той жа оўэрсайз, тая ж спортскіраванасць. Новы элемэнт - акцэнт на празмерную сэксуальнасць.

“КАЛІ МЫ ПАЧАЛІ РАБІЦЬ ВЕЧАРЫНЫ, Я КІНУЎ ПАЛІЦЬ”

На родных абсягах заслужанымі пропагандыстамі і ў нейкім сэнсе ідзолягамі rhythm&blues зьяўляючыа Лёша Кузняцоў (aka Liquid) і Дзяніс Ганакоў (aka Dandy) з прома-групы Get Power. Яны прывозяць у Менск маскоўскіх дыджэй, “вучаць беларусаў танчыць r'n'b” і бомбяць вечарынкі кэтагоріі “рэгуляр”. Па вялікім рахунку, на сёньняшні дзень Dandy&Liquid - візітёўка ўсіх самых зауважных r'n'b-тусовак Менску.

...Рэстарацыя “0,5” на “зауважнае” месца для адпачынку r'n'b-фэйсаў крыху не дазвае. Хаця і мае яўнайы перавагі перад іншымі кропкамі “общепита”. Напрыклад, паўпустыя залі ў абедзенны перапынак, не сканаць каб дарагі комплексныя абеды (можна ўкласыці ў 8-10 тон) і афігеннія вялікі TV-экран, з якога падчас нашага інтэрвю вяшчае французскі канал MCM. Вяшчае, трэба прызнаць, досыць гучна, таму напачатку размовы Dandy даводзіцца самастойна прычышыць у тлеку гук. (Апошнія, дарэчы, таксама можна аднесці да разраду пераваг - маўлай, ненавязылівае самаабслугоўванье).

[CD]: Дзякую! А то, блін, складана распытваць пра менскі r'n'b пад енкі Eminem'a. Зараз, быццам, нармуль. ..Ну окэ, як заўсёды, пачнем спачатку: як у вас узыніка ідэя рабіць r'n'b-вечарынкі?

[Liquid]: Мы з Dandy былі мала знаёмыя, пакуль не сустрэліся за адной стойкай на дні народзінаў Жэні Собаль. Бліжэй да раніцы вырашылі, што трэба рабіць на “Remix” вечарыны. Гэта было 2 гады таму, а 1 студзеня мы зрабілі першую тусу.

[dandy]: На той час нідзе ня гралі музло, якое мы здаўна слухаем і любім - r'n'b. Вырашылі зрабіць нешта самастойна.

Зараз працуем у двух напрамках - рэгулярныя мера-прыемствы і асобныя вечарыны, калі прывозім DJs.

[CD]: А вы самі заўважылі, што на вашых вечарынках тусяўца мажоры?..

[dandy]: Так шмат хто лічыць, але гэта няпрауда. Так, у нас вельмі жорсткі фэйс-кантроль, але гэта гаворыць толькі аб tym, што мы хочам палепшыць якасьць публікі. Калі б не было face control, вечарыны зрабіліся бы балотам. Складана сканаць чалу, нават калі ён твой сябар, што ён па сваім зневешнім выглядзе, вонратцы (можа, толькі сёньня), стане не падыходзіць для “паци”. Я не могу сканаць: “Выбачай, май фрэнд, табе сюды нельга”. Хай ужо на фэйс-кантроль, а не на мяне крыдуе.

Просты прыклад: вось прыйшоў чэл у клуб, ён выглядае супэр - падрыхтаваўся, сабраўся, усьвядоміў, што ідзе на мерапрыемства. Прайшоў тыдзень, ён быў на лецішчы, і тут яму сарвалі дах прыехаць на вечарыну, таму што ён памятае, як у мінулы чацвер выдатна патусаваў. Прыяжджае ў шортах, выцягнутай цішотцы, съміярдзіць вонгнішчам. Незалежна ад таго, што зараз у яго кішэні ляжыць \$100, якія ён хоча прафухаць, яго не дапусціць фэйс-кантроль, хаця ён прысутнічаў на мінулай тусоўцы.

Гэта што датычыцца рэгулярных вечарын. Калі браць другі напрамак, то мы працуем, у асноўным, на тое, каб прывезыць больш дарагі DJs. Пакуль наш узровень - гэта Москва ды сярэдняга ўзроўню дыджэй з Эўропы. І то не заўсёды. Але, думаю, хутка ўсё зьменіцца.

[CD]: R'n'b-рух актыўізаўся ў Менску, калі...

[Liquid]: ...у нас з'явіліся першыя канкурэнты (съміяцца).

[dandy]: Спачатку нашыя вечарыны былі... ну, больш хатнія. На іх прыходзілі людзі, якія мелі інтарэс да гэтай музыкі, культуры.

[dandy] aka Дзяніс Ганакоў

/ who?/ Кіраўнік напрамку “сноўборд” Беларускай фэдэрацыі гарналыжнага спорту і сноўборду.

/ what?/ Музыка (розныя напрамкі - ад хаўсу да r'n'b), экстрым, свабода.

/ when?/ Спачатку катаўся на роліках, потым перайшоў на сноўборд, з 2003 займаецца прамоўшнам вечарын.

[Liquid] aka Лёша Кузняцоў

/ who?/ 1998 - адзін з першых, хто “прывёз” графіці ў Менск, “галоўны” ў CSC / з 2003 - арганізатар фэстаў Meeting Of Styles / рэдактар часопіса TRUE STILO (вышыашаў толькі адзін нумар).

/ what?/ Hip-hop, graffiti, прыгожыя дзяячыны.

/ when?/ Заўсёды быў у хіп-хопе: калі больш, калі менш актыўна.

ЧАСТИНА ВІДКРИТІХ

Многія тады думалі, што r'n'b, hip-hop - гэта музло для малаетак. Але мы ведалі па сабе, такіх дарослых чуваках, што гэта музика падабаецца людзям усіх узростаў. Ды і ўвогуле гэта "дзізвіжуха", што ідзе па ўсім сьвеце. Яе зараз ня спыніш.

[liquid]: Мы сутыкнуліся з такой съўтвейнай: дарослыя людзі саромеліся сказаць, што ім падабаецца r'n'b. Прычым гэта датычыца ня толькі музла, але і стылю жыцьця. Жыцьцё ў стылі r'n'b прадугледжвае прыгожую вопратку, сымптонаў дзяйчын, дараіг аўто. Хтосьці гаворыць, што яго гэта парыць, але я лічу, што ў гэтym ёсьць неікі прыкол.

[dandy]: ...І яшчэ трошкі самаіроніі. Гэта такі (у добрым сэнсе слова) съцёб, які няшмат хто можа сабе дазволіць (асабліва ў нашай краіне). На гэта ёсьць некалькі прынтын: у широкіх портках складана хадзіць на працу, ездзіць на спартовай машыне (хай яна нават не дарагая) з нашымі дарогамі на вельмі зручна. Карацый, у гэтym ёсьць, з аднаго боку, стыль, зь іншага - съцёб.

[CD]: Менскі r'n'b'шнік адрозніваецца ад калегі з Эўропы?

[dandy]: Усё залежыць ад краіны. Калі браць Заходнюю Эўропу, то, на мой погляд, нікай r'n'b-тусоўкі там няма. Там ёсьць ці проста дыска, ці спэцыфічныя рэл-тусоўкі. Яны трохі перарабльшываюць з гэтай сваій r'n'b'шнасьцю. Такое можна ўбачыць, напрыклад, у Варшаве. Калі браць Москву, то твары r'n'b - гэта твары каўкаскага паходжання 18-гадовага ўзросту, у якіх шмат грошай. У Кіеве ёсьць г'л'b'-вечарыны, але яны там ня руляць. У Кіеве толькі Лёша Конь руліць.

[CD]: Для харэ ўхваляць яго... У Кіеве зараз гавораць, што Канія трэба адпраўляць на тое што на пэнсію - назад у Менск.

[dandy]: Ну не скажы. Вось я толькі што на Казантыпе быў, усе рэспекты яму выражают.

[CD]: Ну добра, давайце вернемся да менскага r'n'b'кам'юніці...

[dandy]: У Менску, мне здаецца, стварылася нармальная тусоўка. Самыя яркія прадстаўнікі моладзі 18-25 гадоў ходзяць на нашыя вечарыны. Можа, іх прыцягвае ня столькі само музло, колькі lifestyle. І людзі, якія ходзяць на гэтыя тусоўкі, вельмі прыемныя, адукаваныя, камунікацыйныя. Яны добра сябе даглядаюць, займаюцца спортам... Нават я, калі мы начапі рабіць вечарыны, кінуў папіць, начапаў хадзіць у фітнэс-клуб.

[CD]: Па чутках, на вашых вечарынах пачалі зьбірацца своеасаблівія "замежныя зямляцтвы". Ціпа там шмат чорных хлопцоў з афрыканскіх краін, ёсьць нейкай нямецкай тусе, гавораць, нават швэдзкае кам'юніці стварылася...

[liquid]: Усё проста. У нас шмат прыгожых дзяйчын. Такіх, якія даглядаюць сабе і выгляджаюць супэр. Ня дзіва, што замежнікі прыходзяць на "паци" зь імі знаёміцца.

[dandy]: Я памятаю, калі мы прывозілі дыджэя з Камэруну, чарнаскурых хлопцоў прыйшло нерэальна шмат - каля 15 чалавек. Яны яго так прыкольна падтрымлівалі!

[CD]: Гэта сівядома абраны шлях - праводзіць вечарыны толькі ў самых дараіх і патасных месцах Менску? Ціпа, "Ізіюм", "Х-ray", "Bronx" - student friendly clubs?

[dandy]: Проста так здарылася, што мы спачатку працавалі толькі з гэтымі клубамі. Што датычыца "Х-ray", то яго негалосны арт-дырэктар Жэні Собаль

прынцыпова не жадала рабіць r'n'b-паці, таму шукала чувакоў-арганізатораў. Вось мы і сустрэліся.

[liquid]: Да і ўвогуле r'n'b lifestyle прадугледжвае ўсё лепшае, прастыжнае. І калі б у Менску было больш клёвых клубаў, мы працавалі б зь імі таксама.

[CD]: Толькі давайце ня будзем прыбядняцца! Ціпа баблос вас не цікавіць...

[dandy]: Пра нас многія гавораць, што мы камэрцыйныя чувакі. Але мы ня парымся. Проста ведама справу і робім тое, што лічым неабходным. Вынікі гавораць за сабе. Калі мы рабілі вечарыны ў клубе "Remix", нашы сябры часта гаварылі: "Чаго вы парыщеся, калі гэта не прынясе баблосу?" Але мы гэта робім таму, што нам гэта падабаецца.

[CD]: Дарэчы, многія заўважылі, што STREET MASTERS вам таксама вельмі падабаюцца - стабільна выступаюць на ваших вечарынках...

[liquid]: Да таду што яны ведаюць, што такое танец у стылі r'n'b. Спачатку мы ўвогуле не маглі знайсці людзей, якія маглі б прафэсійна выступаць на сцэне....

[dandy]: Раней была вялікая праблема з танцамі. Людзі ня ведалі, як танцыц пад такое музло. Напрыклад, на "Aqua party" у Магілёве ўсе танчылі так, ціпа ді "валіц" хаўс.

[CD]: Гэта як, цікава?

[dandy]: Ну ціпа-а-а-а...(съмляецца)

Вось, дарэчы, хутка ў Магілёве пройдзе "Box party" - мы трохі дапамагаем яе рабіць. Фіча тузы ў тым, што ў клубе будзе рынг, дзе кожны ахвотны зможа паспрабаваць свае сілы ў бойцы з прафэсійным баксэрам. Гэты баксэр ўвогуле клёвы чэл з цікавым жыцьцём. Яму 40, і ў мінульым ён быў адным з самых уплывовых людзей у горадзе. А потым збанкротіў да такога становішча, што зараз на галоўнай вуліцы Магілёва съпявает песні з капелюшом. Ён у мінульым спартовец - зь ім можна будзе падужацца.

[CD]: У якім клубе?

[dandy]: У "Метро" - ён, карацей, мне спадабаўся. Там на першым паверсе пакоі ў стылі "купэйны вагон", з ложкамі і тэлекам. За Br 25 000 там можна правесці шмат вельмі шмат часу.

[CD]: А іншыя гарады на прадмет прасоўванья r'n'b parties вы ўжо прабівали?

[dandy]: Нашы дыджэі былі ў Берасьці на гастролях, але там зрабілі такія жорсткія правілы па атрыманыні гастрольных пасъведчанняў, што арганізація вечарыну стала вельмі складана. У Магілёве мы рабілі "Aqua party", такі плягіят вечарыны ў "X-ray". Але там лепшая сътуацыя. Там ёсьць чалавек, якому падабаецца r'n'b, таму можна будзе арганізація што-небудзь прыкольнае. Мы самі ня можам ехаць куды-небудзь у іншы горад на цэлы тыдзень, каб арганізація вечарыну. Ды і знаёмстваў там менш, чым у стапіцы. Вось калі зъявіцца людзі, якія рэальнай разумеюць гэтую тэму, то мы, канечнэ, будзем супрацоўніцаць.

[CD]: А з якіх гарадоў трэба пачынаць рэгіональную акупацыю?

[dandy]: У Беларусі, мне здаецца, такая сътуацыя: чым бліжэй да Эўропы, тым больш разъвіты горад. Таму спачатку Берасьце, Горадня. А далей мне цяжка адказаць, бо Магілёў і Гомель - гэта больш прымысловыя гарады, Віцебск - гандлёвы. Ды і з клубамі там "напряг".

[CD]: (задуменна) М-да, панятна...

MY EXTRAVAGANT PEOPLE

Лена. Сёлета скончыла ўніверсітэт і пакуль адпачывае. "R'n'b пакрысе слухаю даўно, недзе з 95-га. Гэта музыка ў асноўным для дзяўчынек і для танцаў. Калі хочацца падумаць пра што-кольків сур'ёзнае, г'луб' як фон зусім не пакоціць".

Антон aka Мікрафон. Вучыцца ў МІК. Ёсьць свая каманда "Мікро С", якая дэбютавала 26 жніўня. "Хіп-хопам захапляюся гадоў пяць. Пасля таго як упершыню пачуў сапраўдны андэрграундны хіп-хоп, больш нічога слухаць не могу..."

1. Чым адрозніваецца dj Induss ад dj Gaamer?

[Лена]: Якасцю звязаныя трэкаў. Dj Gaamer робіць гэта неяк незразумела і часам вельмі разка. Да таго ж, ён на гідзіцца граць з міксай маскоўскіх дыджэй, што сапраўдны дыджэй ніколі рабіць на будзе... Мне больш падабаецца стыль і якасць ігры dj Induss.

[Антон]: Па шырыасці, мне больш падабаецца Gaamer - ён у гэтай справе больш чым Induss. У яго вельмі шмат сапраўднага хіп-хопу, а не такога, які мы прывыклі бачыць па TV. А наагул на паці яны асабліва нічым не адрозніваюцца - граюць тое, што ім кажуць граць.

2. Зачаніце г'луб' вечарухі ў дадзеных клубах:

GO GO	КОШТЫ (ENTER, БАР ЕТС.)	АГУЛЬНАЯ АТМАСФЭРА
BRONX [Лена]: Мне не падабаецца ніводзін з тых, хто тут танчыў. [Антон]: Танцоўшчыцы нішто сабе...	 [Лена]: Enter на вечарынку - ад 20 (калі ёсьць клубная карта ці па дамоўленасці) да 40 тон, face control. Піва - каля Br 8-10 тыс., нешта больш моцнае тут дарагое. [Антон]: Kvіtok ня танны, але звычайна я праходжу бясплатна. У бары ёсьць усё, што трэба, апрача цыгарэт.	 [Лена]: Народ пачынае раскачавацца толькі бліжэй да гадзіны. Быццам весела. Дзядзі з пузамі і дзяўчыны часам глядзяць так, быццам не разумеюць, што тут адбываецца. Выратоўвае сталая г'луб' - публіка. [Антон]: Гэта мой самы любімы клуб - прасторны, народ асабліва не таўпіца + ёсьць більярд. Лепшае security.
X-RAY [Лена]: Тоё самае. [Антон]: Нават ня ведаю, што сказаць...	 [Лена]: Enter бясплатны, але вельмі строгі face control. Кошты - гл. вышэй. [Антон]: Ды амаль тоё самае...	 [Лена]: Падыходзіць лепей бліжэй да 00:00, бо часам вечарынкі сканчваюцца ў раёне 3-й. Ну вельмі шмат дзядзіяў і іх дзяўчын... R'n'b-публіка праглядаеца ў меншай колькасці. Атмасфера - часам весела. [Антон]: Атмасфера - фіг паняць. Хаця, калі бухі, - пофіг.
ИЗЮМ [Лена]: Танчаць ня вельмі. Хаця адна дзяўчынка мне неяк спадабалася, але яе я бачыла толькі адзін раз... [Антон]: Пару малышак нішто такія :))	 [Лена]: Уваход 15-30 тыс. у залежнасці ад вечарынкі, строгі face control. Піва - Br 6-8 тыс., "адвёртка" - Br 3500 - 5000. [Антон]: Самая фіговая бармэны - "достучатся да небес". Але самы танны kvіtok.	 [Лена]: У гадзіну ночы часта клуб забіты і часта тут бывае весела. [Антон]: Самая сяброўская атмасфера - паўсюль людзі, што ўсыміхаюцца. Але проблема з аховай. Face control ніякі. Адкуль чалавек з Чыжоўкі ў вастаронсах можа ведаць, каго пускаць, каго - не?!

3. Каб леваму чалавеку зьлётута ўрубіцца, што такое г'луб', што вы яму парайце зрабіць у першую чаргу?

[Лена]: Слухаць шмат музыкі ці глядзець тое ж MTV.

[Антон]: Нават ня ведаю... Наагул няма чаго ў яго ўрубацца - зараз яго круцяць паўсюль, мода, усе дзялі...

3. Па якіх зневешніх прыкметах вы пазнаеце ў чалавеку г'луб'-фэйс?

[Лена]: У хлопчыкаў галоўныя распазнавальныя знакі - кепачка, часам ланцуг на грудзях, цішотка, шыракаватыя джынсы, кеды - гэта клясыка. Дзяўчынак, апранутых цалкам г'луб', мала. Ды i dresscode дапускае свабоду. Хаця ёсьць адзін гэджэт - масіўныя завушніцы розных формай і памеру.

[Антон]: Ды няма ніякіх прыкметай - у кожнага свой густ. Мае сябры яго амаль ня слухаюць, толькі на вечарынках - больш выбару няма.

4. Чаго яўна не хапае менскім г'луб' people?

[Лена]: На жаль, наш народ кепска адукаваны ў музычным пляне. У Амэрыцы і ў Эўропе гэтыя трэкі - даўно супергрыты, а ў нас публіка пачынае іх слухаць толькі праз 2-3 месяцы.

[Антон]: Прастаты. Усе зьнейкай радасць ўзялі, што яны самыя крутыя, калі прыходзяць на г'луб', асабліва "малышкі". Будзьце прасцейці - і "ӯгарыць" будзе прыемней усім. Яшчэ раю ўсім забыцца на г'луб' - усё, што круцяць па TV, кепска ўплывае на мазгі.

НАС НЕ ДАГОНЯЦЬ!!! АДЛІЧАНЯ ЗА СЫСТЭМЧНЫЯ ПРОПУСКИ

ТЭКСТ:

АДЭЛІНА ЗЯНЬКОВІЧ
CDADELINA@YAHOO.COM

АД ЛЕТА ЗАСТАВАЛАСЯ
НЕЙКА ФИНЦФЛЮХА.
ПАДЧАС ЯКОЕ АДНЫ
СЬВЯТКАВАЛИ ЗАЛІЧЭНЬНЕ ВА
ЎНІВЭР, ІНШЫЯ СА СЪЛЯЗЬМИ
РАЗЬБІВАЛИ КАПІЛКІ-
ПАРСЮЧКІ, ЗЪБРАЮЧЫ
БАБОС НА ПЛАТНАЕ, А ТРЭЦЯ
ПЛЯВАЛ Ў СТОЛЬ І НА УСЕ
МАГЧЫМЫЯ “КОРКІ”. И НІХТО
З НАС НАВАТ ПАДУМАЦЬ НЯ
МОГ, ЯК У ГЭТЫМ СЪВЕЦЕ З
АДУКАЦЫЙЯ УСЁ НАСАМРЭЧ
АДБЫВАЕЦЦА, ДЗЕ І ЗА
КОЛЬКІ МОЖНА ВЫГАДНА
ПАВУЧЫЦЦА - ТАКІМ
ПЫТАНЬНEM ЗАДАУСЯ
АМЭРЫКАНСКІ ІНСТИТУТ
(EDUCATIONAL POLICY
INSTITUTE - EPI), ШТО
ПАДШТУРХНУЛА ЯГО Да
ШЫРОКАМАШТАБНАГА
ДАСЬЛЕДАВАНЬЯ
СЫСТЭМАУ АДУКАЦЫІ 16
КРАІН СЪВЕТУ. КАЛІ
ВЫРАШЫЛ ПАЧЫТАЦЬ ГЭТЫ
АРТЫКУЛ ПАДЧАС ЯКОГА
ПЕРАКУСОНУ, ГЛЯДЗІЦЕ, НЕ
ПАПАРХНІСЦЕСЯ - НІЖЭЙ
ЗЬМЕШЧАНА САПРАЙДЫ
СКАНДАЛЬНАЯ ІНФА!!!

Такім чынам, EPI вырашылі трэпаніраваць чэрап і кашалёк унівэрзам і міністэрствам адкукацыі 16 найбольш эканамічна пасыпховых краін свету. Дастьледчыкі кіраваліся галоўнымі мэтамі: даведацца, дзе вишэйшая адкукацыя найбольш доступная і прывабная.

Пад словам “даступнасьць” маецца на ўвазе фінансаваямагчымасць чалавека вучыцца ў ВНУ: усе выдаткі, якія суправаджаюць студэнта па ягоным студэнцкім жыцці, пачынаючы ад асадак і сышткай і сканчваючы жытлом і непасрэдна аплатай навучанья. Усё гэта сумуеца - вынік і ёсьць паказыкам даступнасьці.

“Прывабнасьць” - гэта жаданье, матыванасьць і патрэба простых съмяротных атрымаць в/а ў сваёй краіне. Бо аказваецца, гэта толькі ў Беларусі любому Васю падавай дыплём аб сканчаны VNU - за мяжой людзі спачатку думаюць, а потым паступаюць.

Не беручы пад увагу якосьць адкукацыі - тое, з-за чаго звычайна ўздымаецца ўесь сыр-бор (“традыцыйная ангельская”, “прэстыжная амэрыканская”, “грунтоўная нямецкая”), чувакі пралічылі да капеікі рэальна затрачаная бабкі, з падаткамі, зынжкамі і г.д. па ходзе атрыманьня в/а і вызначылі ў адсотках жаданье насельніцтва вучыцца ў роднай старонцы.

Ну і ўскосна паразважалі, чым яно выклікана. Мы таксама вырашылі не лахацца і паспрабавалі зрабіць тое самае зъ Belarussian education.

Але ўсё аказалася ня так і проста. Пра некаторыя паказыні /даџененыя /паняткі ў Беларусі наагул ніхто ніколі ня чуў. Таму мы ня сталі асабліва парыца і палічылі тое, што можна было палічыць. Аоказалася, што дастатковая нават некаторых паказынікаў, каб убачыць, як адкукацыйная систэма нашай краіны выглядае на фоне іншых.

ДАЛЖОН ЯК ЗЯМЛЯ КАЛГАСУ

Даступнасьць вишэйшай адкукацыі - адзін з двух асноўных паказыніакай ранкінгу EPI. Наўрад ці, скачучы ад шчасьця, што трапіў на які-небудзь дурфак, і першакурснік, і ягоня бацькі ўյўляюць рэальную суму, якую давядзенца вываліць на адкукацыю сваёго дзіцяцкі. Аплата чиста за навучанье - гэта далёка ня ўсе бабкі, якія спатрэбяцца студэнту.

За мяжой падлікі бабоса, растрочанага “па ходзе вучобы”, рабочыя ў першую частку, толькі ў другую - дадаюцца да кошту навучанья, прапісанага ва ўнівэрскіх дакументах, і толькі потым выдаецца рэальная сума атрыманьня адкукацыі.

У Беларусі такое не практикуюцца, прынамсі ў афіцыйных крыніцах. А дарма: па самых сыцілых падліках, “першы раз на першы (бясплатны) курс” ісці трэба як мінімум з чатырма сотнямі ба ў кішэні, калі ня больш (кватэра, шмоткі і іншыя рэчы першай неадходнасці ў новым студэнцкім жыцці). Дадайце яшчэ комі, так патрабны любому студэнту (таксама сыціла - \$400). А калі ўнівэр ці фак мае спэцыфічныя патрабаванні, кшталту адмысловых падручнікаў у Лінгвістычным ці тубусаў + набору для чарчэння + палеры A3 і г.д. у тэхнічных ВНУ, ну і розныя непрадбачаныя дні народзінай / вяселлі / дні студэнта - вось вам і амаль штука даляраў. Толькі на першы месяц першага курсу. Далей “прылады і матэрыялы” будзца пэрсыядычна напружваць бацькоўскі кашалёк. І аблежавацца атрыманай сумай могуць толькі (!!!) бюджетнікі.

БЕДНЫЯ МЫ БЕДНЫЯ!!!

Кошт платнага навучання ў Беларусі вагаеца ад 900 да 2500. Няхіла, праўда? Але тое, што гроши - яны самы вялікі тормаз у атрыманьні адукцыі, съведчаць конкурсы на платныя аддзяленні, якія заўсёды ёсьць на стаматалагічным факу БДМУ (1800 баксаў на 2003/2004 год) ці, напрыклад, на "мытную справу" ў БДУ (1500 на 2003/2004 год).

Мабыць, студэнты-платнікі і самі не ўяўляюць, як іх многа. У 2002 годзе амаль з 80 тысяч першакурснікаў 43 791 пайшлі вучыцца за кошт уласных сродкаў, 3383 - патэнцыйныя мэставікі і 32 613 (менш за палову!!!) - бюджетнікі. Пры гарантаваным Канстытуцыяй праве на бясплатную адукцыю больш за палову беларускай моладзі вучыцца на платным. No comments...

Далей арытметыка простая: кошт году навучання плюс 1000 - прыкладны выдаткі на год на аднаго студэнта.

А калі ўсё разам памножыць на 5 гадоў навучання...

Адкуль у амаль пайсценні тысяч нашых грамадзянай бабкі на навучанне дзетак? Добрае пытанье! 40 тысяч чалавек спакойна могуць угрохаць 5-10 штук баксаў на навучанне без вялікай шкоды для жыццяздзейнасці. Віват, беларуская шэршая эканоміка!!!

Дарэчы, у краінах зь бясплатнай адукцыяй вельмі распавісюджаная сістэма атрыманьня студэнтамі грантаў і кредитыў на навучанне. Швэцыя, Нідэрлянды, Фінляндыя і ЗША ня сквапяцца на гроши для сваіх студэнтаў. У першых дзіявюх краінах на падтрымку дзяржавы можа разьлічваць большасць студэнтаў пры бясплатнай в/а, у Фінляндыі - каля 80%, у ЗША толькі студэнты зь бедных сем'яў.

Прыкол у тым, што сем краін са згаданага сьпісу - Вялікабрытанія, Швэцыя, ЗША, Фінляндыя, Нідэрлянды, Новая Зэляндыя і Аўстралія - выдаюць студэнцкія кредиты нават без праверак, ці патрабных яны.

У Беларусі такая практика - далёка не тэндэнцыя, часцейшыи выпадкі "ваздземднага" спансараўаньня прадпрыемствамі сваіх супрацоўнікаў, на якіх маюцца віды ў будучыні. А гранты - гроши, якія не вяртаюцца ўвогуле, але дзякуючы якім паралельна з вучобай ва ўніверсітэце канкрэтная навуковая справа, - у нас як таякі адсунутчыцца. Праўда, зараз "Беларусбанк" пачаў выдаваць кредиты на навучанне - усім студэнтам, незалежна ад курсу. Галоўнае, каб навучанне было бюджетнае, адукцыя - першая і калі вашняя, у выпадку афармлення на сябе, і бацькоўскія даходы не перавышаюць 511 000 сярэднямесячнага сукупнага даходу на кожнага члена сям'і. Але рана радавацца. Зьбіраць бабло па-любому трэба. Бо адразу меж злёных вы не атрымаеце. Больш за тое, не атрымаеце бабкі нават ўпершы год, а толькі 70%. На працягу навучання банку выплачваюцца 6% (другая в/а - 16%), а не пазней за месяц пасля заканчэння пачынаеце вяртаць усю суму. Працэс можна расцягнуць максымум на 5 год. Пакуль кредиты вялікай папулярнасцю не карыстаюцца, бо зноў жа башляць штогод прыкладна 50-70 баксаў, а потым яшчэ вяртаць усю суму - фіг здароўя набярэсся... Добра, што браць кредит можна і працуочы. Кепска, што на 5 год пасля заканчэння рэальнна "далжон" і сапраўды залежыш ад дзяржавы.

Паказынік, які вызначаў даступнасць в/а ў ранкінгу EPI, складаўся зь некалькіх пунктаў.

Ненасрэдна кошт навучання, падручнікі і дапаможныя матэрыялы, жытло і агульная сума ўсяго гэтага - раз.

Разнастайныя формы падтрымкі (гранты, пазыкі, кредиты) - два. Трэці пункт уключаў гранты як адсотак агульнага кошту. I, нарашце, падаткі, адсоткі і сумы, аплачаныя наяўнымі грашымі як адсотак ад татальнай сумы. Не жаль, апошнія два пункты сталі для нас падводнымі камянімі, бо ні грантаў як такіх, ні студэнцкіх зыніжак, прытым на навучанне, у Беларусі "не практикуюцца". Але два першыя якраз і паказалі разльны кошт атрыманьня вышэйшай адукцыі ў краіне. Але і гэта яшчэ ня ўсё!

Remix 68

А ДЗЕ ВАШ ТАЛЁНЧЫК?

Што бывае, калі студэнтаў пазбаўляюць права на бясплатны праезд у гарадзкім транспарце?

Калі: красавік, 2000 год

Дзе: Малдова, Кішынёў

Што: Натоўшы з 15 000 студэнтаў сабраўся ля кішынёўскай мэрыі, дзе пачаў наяджджаць на абурэлага мэра і Ко. Не дачакаўшыся рэакцыі, студэнты пачалі выдзіраць з тратуару плітку і кідаць у вокны мэрыі. Паліцыянты, што зьявіліся "наводзіць парадак", нават не змаглі падступіцца да рэвалюцыянэраў. Вечарам шкла ў вокнах не засталося, а з кірауніцтва так нікто і не зявіўся. У выніку некалькі дзясяткаў студэнтаў трапілі ва "ўпраўленыні", астатнія разышліся па дамах.

Раніцай будынак мэрыі быў ачэплены кардонам паліцыйскіх, што не спыніла студэнцтва. У tym жа складзе моладзь рушыла да Дому ўраду, досыць мірна скандуючы патрабаваныя вярнуць усім бясплатны праезд, а арыштаваным - свабоду.

Урон: мэрыя не далічылася 80 тысяч баксаў. Выбіта некалькі дзясяткаў квадратных метраў шкла, сапсавана 17 трапікаў.

Вынік: Мэр, які зьявіўся на другі дзень бунту, паабяцаў вярнуць ільготы, выпусціць "захопленых братоў" і не прымяняць да іх ніякіх "дэмакратычных" санкцыяў.

Задуга: не паўтараць - шкодна для здароўя!

ДАСТУПНАСТЬ НАВУЧАННЯ На яго месцы мусіў быць я!!

Месца	Краіна	Сума, затрачаная на навучальны працэс, бяз кошту жытла, але з "дапаможнымі сродкамі" (\$US) на год
1.	Фінляндыя	271
2.	Бэльгія	821
3.	Швэцыя	852
4.	Аўстрывія	1478
5.	Ірляндыя	1575
6.	Нідэрлянды	1990
7.	Нямеччына	2083
8.	Італія	2135
9.	Вялікабрытанія	3257
10.	Новая Зэляндыя	3327
11.	Аўстралія	3828
12.	Канада	4149
13.	Японія	8248
14.	ЗША	9604

Крыніца: Global Higher Education Report 2005

Калі б у дадзеным сьпісе была Беларусь, то яна б заняла месца паміж Швэцыяй і Аўстрывіем. Гэта бясплатны варыянт. Калі ж браць сярэдні кошт платнага (1200 б), плюс падлічаныя выдаткі, то вышэй за 9 ужо і ня ўзыняцца.

Лідэрамі па ўсіх крыйтэрах і з улікам усіх фактараў па даступнасці навучанья сталі Швэцыя, Фінляндыя і Нідэрлянды. Гэтыя краіны ў пэрспэктыве будуць мэгадукаванымі, бо дзяржава робіць усё для таго, каб як мага большая частка насельніцтва мела "вышэйшы" дыплём. "Турботы дзяржавы" - гэта ня лёзунг і заклікі, а канкрэтная грашовая дапамога, што рэальна вяртаеца, лічбай якой для вылічэння паказынкаў у нас нават не знайшлося.

"Сярэднячкі" па бабках - Бэльгія, Ірландыя, Аўстрыя, Нямеччына, Францыя і Італія. Там і коштаў, і дапамогі - усяго патроху. Замыкаюць ранкінг найдаражэйшыя для навучанья краіны (зайважце, касякі замежных студэнтаў ад гэтага не зьнікаюць), дзе мясцовому жыхару прыйдзеца рэальна паднапружыцца, каб назыбіраць на вучобу: Канада, Аўстралія, Штаты, Вялікабрытанія, Новая Зэляндыя і Японія.

КРАІНА НЯПУЖАНЫХ...

Другі паказынкі крутасці адукацыйнай систэмы краіны - прывабнасць атрымання в/а, а менавіта гатоўнасць атрымаць вышэйшую адукацыю чалавека ў любым узроўні любога сацыяльнага становішча. Чаму людзі вучанца, а калі не вучанца, то таксама - чаму? Зноў жа - аналітычная і статыстычная праца далі магчымасць арыентавацца на пэўныя паказынкі і хадзяць па прыблізна прыкінцу, ці прывабна беларусам вучыцца ў Беларусі.

EPI выкарыстоўвалі ў якасці лякмусовых паперак 4 асноўныя паказынкі:

Першы - гэта адсотак моладзі, якая вучыцца ва ўніверсітэтах, ад агульнай колькасці насельніцтва студэнцкага ўзросту.

У ранкінгу асабліва вылучаеца сярод астатніх краін Фінляндыя: калі 40% ёсць жыхароў ва ўзроўніце 21-24 гады атрымліваюць в/а. Італія (32,4%), Нідэрлянды (29,6%) і Вялікабрытанія (24,1%) наступныя.

Будзеце съмяяцца, але пасля аналігічных падлікаў Беларусь аказалася насымрэч крайнай адукаваных людзей. Наш адсотак - 35,7%, адпаведна з гэтым паказынкам мы бы стаялі на другім месцы. Моладзь, якая ў 2002/2003 гг. атрымлівала в/а ў Беларусі, - гэта 272 918 члэну. Але толькі 280 беларусаў (0,1%) паехалі за кардон па буржуйскім дыпломам. А сёлета хадзілі чуткі ажно пра 8 (!!!) студэнтаў, якія атрымлілі "дазвол" навучанца за мяжой. Таму наша другое месца лёгка тлумачыцца і наўрад ці съведчыць пра рэальную прывабнасць навучанья ва ўласнай краіне. "Чаму тут?" - А дзе яшчэ?" - тлумачаць сытуацыю бязь лішніх камэнтараў.

За межамі высокіх і сярэдніх паказынкаў засталіся Аўстралія (22%) і Ірландыя (19%). Замыкае сьпіс Нямеччына зь 17%. Але ня трэба забывацца, што 40-45-гадовы студэнт там - ня дзіва.

Вучанца і маладыя, і ня вельмі, прычым столькі часу, колькі ім хочацца. У галавах жа нашых людзей добра замацаваная схема "не пасльепу - ну і ня трэба", а пасля 30 нічога новага быць ня можа. У старпёрскім узроўніце ідуць ва ўнівэр толькі тыя, каму на працы патрэбная "вышэйшая" корка, бо можна трапіць пад скарачэнне ці не атрымаць працягнуты контракт. Але ў такіх выпадках давучаюцца часцей на завочцы ў прыватным інсціцыку.

СЯДЬЦЕ, БАБУШКА, "ДВА"!

Выкладчыкі і студэнты Лінгвістычнага, мабыць, яшчэ доўга не забудуць уступную кампанію 2000 году, калі ва ўнівэр паступала жанчына на інваліднай калясцы.

Запомнілася абітурыентка сваім узростам: 72 гады - гэта вам ня жартачкі. Але мадам не пацанцавала. Съведкі кажуць, што вуснае маўленыне, іспыт па якім яна і заваліла, было на ўзоруні падліткай звычайнай задзіўбанай школы. Але рэзананс, які выклікала падзея, паказае, наколькі трывалы ўзроставыя рамкі нашай адукацыі.

Запомніўся і 51-гадовы кавалер, які там жа, у Лінгвістычным, паспяхова ня проста атрымаў вышэйшую адукацыю, але і на заіздрасць "малалеткам" спакусі самую прыгожую дзячынну на сваім курсе. У выніку: і вясельле, і дыплём.

Далей дас্যследчыкі вылічвалі адсотак скончыўшых універы ў параўнанні з першакурснікамі.

Сядзьце, удыхніце паветра, ніякіх рэзкіх рухаў... Беларусь на першым месцы з вялікім адрывам! 59,4% - тут мы наперадзе плянэты ўсёй, і ніхто нас не дагоніць! Калі ў нашых універсітэтах адлічваюць?

Ну, сэсію заваліў, ну, быў заіжджаю на масавых мерапрыемствах небэрэсэмамускага характару... Такіх за 2003 год назыбралася амаль 10 000, але калі ў адсотках, то ўсяго 3,5%. Нашы людзі так проста інсьцікі ня кідаюць, бо, па-першае, памятаюць, як і ў колькі абышлося паступленне, а па-другое, у нас гэта проста не прынята. Ніхто дзеля "чыста годзік папрацаўваць" акадэміку не аформіць. Ня тое што тыя буржуі.

Iх лічбы шакуюць: колькасць студэнтаў, якія скончылі ВНУ і атрымалі дыплём, вышэй за ўсё ў ЗША - 31%. У Канадзе гэты паказынкі складае 26%, у Аўстраліі і Нідэрляндах - 25%. Уявіце, што гэта найвышэйшыя вынікі. Кожны трэці немец, аўстрыяк і большіец думае пра вучобу ва ўніверсітэты. Яны ў ранкінгу апошнія. Наступная "лякмусавая паперка" ў Беларусі не сустракалася ўвогуле - адсотак судадноснаў колькасці "бацькаў", атрымліўшых в/а, да іх такіх жа адукаваных дзяцей ("індэкс адукацыйнай адпаведнасці"). Так і ня стала зразумелым, чаму менавіта "бацькаў", а ня маці абраў для такой сувязчыннай місіі. Але тут мы Беларусі паставім 0%. Як ні

круці, хоць і родная старонка, але дзяцей-бацькоў у адукацыі яшчэ ніхто не лічыў. А шкада, бо менавіта спадчыннай адукаванасці надавалі дасьследчыкі найбольшае значэнне і менавіта яна складае вялікую долю "прывабнасці". Лічыцца, што ўзровень вышэй за сярэдні - гэта доказ таго, што студэнцтва адлюстроўвае здаровы стан грамадзтва. Калі паказынкі нізкі - перакос вышэйшай адукацыі ў бок прывілеяванасці. А гэта ня ёсьць добра для самога грамадзтва.

А ў лідерах атрымаліся Нідэрлянды, Вялікабрытанія, Канада і Ірландыя. Фінляндыя, Аўстрыя і ЗША наступныя з сярэднім паказынкамі. Замыкаюць ганаровыя рэйтynг Нямеччына, Аўстрыя і Бэльгія.

Апошняя частка - гендэрны паказынкі. Ён пацвердзіў яшчэ раз, што дэфіцыт мужчын існуе ва ўсім свеце. Але ўзраза нават не Нямеччына, адзіная краіна, дзе М перавышае Ж, і нават не Аўстрыя з Бэльгіяй, якія захоўваюць парыэтэт хлопчыкі і дзячынныя. Уразіла Беларусь, дзе 59% студэнтаў - дзячынаты. Гаротная стандартная схема - дзячынныкі ў пэд, хлопчыкі ў інжынёры - зноў пазбаўляе краіну ўсіх балаў. Хаця агульнапрызнана, што лепшыя выкладчыкі менавіта мужчыны, а тэхнары-жанчыны нічым ня горшыя за мужчынскі пол. Як і 20, і 30, і 40 год таму, зараз стэрэатыпы спрацоўваюць. Самая вялікая колькасць жанчын - 90,7% - была ў Баранавіцкім тады яшчэ пэдкаледжы (з'весткі за 2003 год), у самым "жаночым" ўніверзы - пэдагагічным - яна склала 86,3%, у БДЭУ - 72,6%.

Але такія праблемы маюць і іншыя краіны, акрамя згаданых і Швэцыі.

НУ І ШТО МНЕ З ГЭТАГА?

- запытае любы здаровы чалавек, які рыхыкнуў дачытаць артыкул да канца. Ды ні фіға! Проста ранкінг яшчэ раз пацвердзіў, што Беларусь - краіна з моцнымі традыцыямі саўковых універаў - на сусветным фоне выглядае далёка на супэр. Пасля разнастайніх падлікаў і збору статыстычнай інфы ўражаныне "уёдобра, але нешта ня тое" трывала засела ў галаве.

Калі меркаваць па баблу, то нават да таннага ў параўнанні з сусветнымі каштарысамі працэсу адукацыі беларускаму студэнту трэба рыхтавацца загадзя. Можна склаці халаву за хвост, адчувацца пры дапамозе крэдытаў ці па накіраваныні і гадоў пяць паслья "адпрацуваць" свой дыплём. Але першы фактар - даступнасць - паказае толькі на вельмі адносную па фінансавым становішчам магчымасць атрымаць в/а і съведчыць, што ў нас працуе і развязваеца здаровая шэраг эканоміка.

Прывабнасць беларускай "хай эдукейшн" съведчыць, што людзі вучанца пераважна ў маладым узроўніце, у большасці дзячынаты. Але колькасць платнікаў, якіх зараз у дзяржунівэрсітэтах амаль 50/50, кажа толькі пра тое, што дзяцей і іх бацькоў зноў няшчадна, па-тупому дураць, прывабліваючы ў якасці дапамогі і падтрымкі "турботамі дзяржавы".

ШТО ЎПАЛА, ТО ПРАПАЛА

Тысячы студэнтаў Вялікабрытаніі былі злоўленыя ў мінульым навучальным годзе на... плягіяце. А 100 навуковых работ быў забракаваны з-за "круцельства".

За 2003/2004 навучальны год у Брытаніі было раскрыта 6672 выпадкі плягіяту ці сьпісвання. Найжахлівейшы інцыдэнт адбыўся ў Вэстмінстэрскім універсітэце, дзе 707 чалавек выкарысталі кавалкі гатовых работ для сваіх праектаў. Ніводнага выпадку не было ў Оксфардзе і Кембрыджы, а ва Ўніверсітэце Кент кіраўніцтва нават пачало рыхтаваць справу для суду супраць аднаго са студэнтаў, якога абвінавачвала ў "недахоле інфармацыі і неахайнасыці" ў працы.

Дарэчы, па нашай інфармацыі, на Захадзе выкладчыкі склад актыўна юзяе нейкую камп'ютарную праграму, якая вызначае ў студэнцікіх работах стыраныя кавалкі. Па словах аднаго з бэздэушных "прэпадаў", які контактуе са сваімі студэнтамі праз нэт, вызначаючы плягіят у работах як два пальцы аб асфальт. "Вартака закінуць у які-небудзь "Google" пару словазлучэнняў ці выразаў, не харэтерных для мысьльніні дадзенага студэнта, як элемэнтарна знаходзіцца і крыніца, адкуль кавалак узяты".

МАМА, КУПІ СЛНА

Апошнім часам самым балочым пытаньнем для бацькоў амэрыканскіх студэнтаў стала пытаньне тэхзабеспячэння. Калі раней на "бацькоўскіх брыфінгах" размовы вяліся пра мэдабслугоўванье кампусу, зъмест навучанья і г.д., то зараз самай папулярнай тэмай для абмеркаванья сталі камбы.

Так, ва Ўніверсітэце Мічыган усчаліся разборкі: якая апэрацыйная систэма лепшая для навучанья? Што больш падыходзіць для заняткаў - лэптоп ці дэсктоп? Наколькі добры бяздротавы доступ да нэту і ці так ужо неабходна мець пад рукой на занятках прынтар?

"Пакаленне "NET" вырасла на камп'утарах. Гэта цудоўна! Але гэта таксама значыць, што зъявіліся новыя магчымасці для працы выкладчыка, а таму і новыя выдаткі", - тлумачыць Гарланд Ілмар (Garland C. Elmore), першы памочнік віцэ-празыдэнта, дэкан факультэту інфарматычных тэхналогій і ад'юнкт-прафэсар інфарматыкі і камунікацыі Ўніверсітэту Індыяна.

Каб вы ведалі, за апошнія некалькі год для студэнтаў паўночна-амэрыканскага кантынэнту стала звычайным патрабаваньнем мець на занятках ноутбук.

ДЗЕ МАЕ ШАСНАЦЦАЦЬ ГОД?

Амаль тры чвэрці нядыўніх выпускнікоў Вялікабрытаніі плянуюць распачаць новую кар'еру, калі ім стукне недзе 35 год.

Мясцовая The Teacher Training Agency апытала моладзь ва ўзросце 21 - 36 гадоў і падлічыла: 73% працуючых, якія скончылі ўніверсітэт пасля 2003 году, збіраюцца правесыці на сваім першым працоўным месцы ня больш за 10 год. 72% апытаных студэнтаў плянуюць зъмяніць кар'еру не пазней, як ім споўніцца 35 год.

Большасць абсалвэнтаў жадаюць займацца працай, якая б дазволіла свабоду творчасці і не была аднастайнай.

3 69% працоўных з в/а, якія плянуюць зъмяніць свою кар'еру, кожны пяты жадае перавучыцца на настаўніка. Да съледчыкі адзначаюць, што сёняня трэцяя частка "маладых спэцыялістаў"-педагогаў маюць узрост за 30.

14% апытаных жадаюць зъмяніць свою працу на нешта з галіны "мэдэя і выдавецкая справа", 11% - на IT і тэлекамунікацыі.

1 зь 10 жадае падацца ў банкаўскую справу і толькі некалькі - у сферу абслугоўванья.

40% тых, каму яшчэ няма 20, плянуюць правесыці толькі 5 гадоў на першым працоўным месцы.

рабі сабе сам

Можаш адказаць толькі на адно пытаньне ці на ўсе адразу. А калі хочаш стаць героем рубрыкі, дасылай разам з адказамі сваю фотку на studumka@tut.by ці cdadelina@yahoo.com.

1. На настойлівай просьбe АГЛ падручнікі па ідзалёгіі бліжэйшым часам будуць "заточваць" пад фармат user friendly - яны стануць яшчэ больш "яркімі і цікавымі".

Ці чытаў бы ты іх, калі б яны былі каляровыя і ў выглядзе комікаў?

2. Выкладчыкі брытанскага Ўніверсітэту Ўольверхэмптон (University of Wolverhampton) на адной зь лекцыяў курсу "Непапулярнае відэа" ў якасці жывых ілюстрацыяў паказалі студэнтам самае сапраўднае хардкоравае порна.

Лекцыі па якіх прадметах у сваім універсітэце ты лічыш рэальнай парнухай?

3. Школьная форма рэтор! У новым навучальным годзе большасць школьнікаў будуць насыць адноўкавыя строі і сукенкі з сынтэтыкі. Бацькі ўжо ў шоку: калі іх дзіцяці напінцуць на сябе ТАКОЕ, большая палова дзяцей па ўзросце 6-16 год

рызыкуюць стаць ня толькі маральными, але і фізычнымі вырадкамі.

А прыкольна было б, калі б Мінадук увёў аваражковую "студэнцкую форму"?

У наступным выпуску "Універ'са" - вынікі апытаўніцтва чытачоў СД

Гурт DALII скандальная вядомы тым, што не прайшоў на фэст “Басовішча” з-за свайго “фармату”. DALII гралі на “Вольнай сцэне” і ня ўдзельнічалі ў конкурсе.

Ну як, вы, нарэшце, урубліся, што такое “фармат” “Басовішча”?

[Віктар, фронтмэн]: “Басовішча” - гэта музычны пленэр у стылі Пікаса: з аднаго боку жудасна, зь іншага - здорава. Для DALII, трэба сказаць, ён быў лёгкім, а дакладней - “цяжкім” культурным шокам. Хоць і самі раней грашылі “цежалацінкай”, той кавалак мэталу, які абліўся на нас у першы дзень, злыёгку прыбіў нас да замлі. Мы ня грэкі, але на пачуцьцё меры ўсё ж ня трэба забывацца, інакш “Басовішча” варты будзе пераназваць у “Мясовішча”.

У нас ёсьць адна дрэнная традыцыя - забараніць. Хворая на яе, як выявілася, нават самыя заўзятыя свабодалюбцы - журы фэсту, якое вырашила ну хоць аднойчы ў сваім жыцьці штосьці забараніць: забаранілі вясёлыя сьпевы і танцы, гурт DALII разам зь імі (мы на іх крыўды ня маём, бо, зразумела, у хлопцоў бы жыцьцё дарма прашло - ну як тут крыйдуваць?). Адзінае, можам ім парайць - асабліва спадарам Памідораву і Кораню - слухаць больш добрай і разнастайнай музыкі, даведацца пра існаванье такіх стыляў, як jazz, ska, reggae і г.д. Дарэчы, яны могуць стаць сапраўднымі сродкамі натхнення, і, магчыма, праз некалькі год Слава Корань засыпівае “я танчу”, і пад гэтае сапраўды захочацца танчыць. Нарэшце, трэба быць больш пазытыўнымі, бо музыка і слова матэрыялізуцца (гэта ўжо даказалі). Таму ўсім, хто грае дэпрэсіўнае музло, хану сказаць: не накаркайце!

“Басовішча” - файны фэст, а калі б там было больш пазытыву, Беларусь выйшла бы на першае месца па вытворчасці ў съвеце, неўзабаве стала бы наймагутнейшай дзяржавай, мы б зладзілі праграму “Працуй ды падарожнічай у Беларусі”, і амэрыканцы ехалі бы на нас скрэсці падлогу ды мыць талеркі. Караваць какучы, жыве “Басовішча”!

Юля Рудзіцкая, дызайнэр на TV, аўтар ролікаў “Рабі.Сябе.Сам.-2: ЭКШН!”

Юля, калі зынклі імпартныя цыгарэты, ты вельмі расстроілася? Як, па-твойму, гэта паўплывае на здароўе беларусаў?
Напэўна, гэта ня лепшым чынам паўплывае на вольны час людзей, бо давядзенца губляць шмат часу на пошуку добрых цыгарэтай. Вось учора так заматалася, што нават пакаштавала айчынную “Гродна”. Жах нейкі! У мене нават з'явілася жаданыне пераехаць у Маскву: у іх там такіх проблем, напэўна, ня будзе. Затое ўйўляеш, як падымуцца на гроши тыя бабулькі, што гандлююць цыгарэтамі з-пад крыса? На іх застанецца адзінна надзея! А ўговуле, мене пакрыўдзіла тое, што ў нас з'явілася яшча адно аблежаваныне.

Проект вулічнай музыкі “Пульс Асфальту” (Damdrink, Ron, Kex).

Хлопцы, як вам падабаюцца такія чуткі: маўляў, хутка колькасць second hand шмотак, якія ўвозяцца ў Беларусь, будучы скрачаць, а самі сэканды - зачыніць?
[Damdrink]: Я наагул паважаю людзей, якія могуць добра апранацца за невялікія гроши. Апранацца ў сэкандзе - гэта малое тое самае, што есць соевае мясо: ці ты ясі яго ўвесь час, ці ня ясі наагул. Нехта лініць, што ануцкі з чужога пляча насычаныя дрэннай энэргетыкай быльых уладальнікаў. Дык гэта “брэд”, бо ў Эўропе (а большасць шмотак менавіт адтуль) энэргетыка ў людзей хутчэй пазытыўная. Што датычыца зачынення крамаў “другія руки” - сумна! Калі іх зачыніяюць дзязеля падтрымкі айчынных вытворцаў (як гэта нядаўна здарылася з цыгарэтамі), то наўгад ці народ будзе ставіцца добра да такога жаху, які б танны ён быў.
Ніколі ня бачыў ніводнай беларускай шмоткі, якай б мне спадабалася - усё нейкія сінія сынтэтычныя касцюмы.

Карацей, ПОЎНЫ ТРЫКАТАЖ! [Ron]: А мене наагул пляваць! Я лічу, што апранацца ў сэкандзе - гэта поўная “дзіч”! І што людзі знаходзяць у гэтых памыльніках?

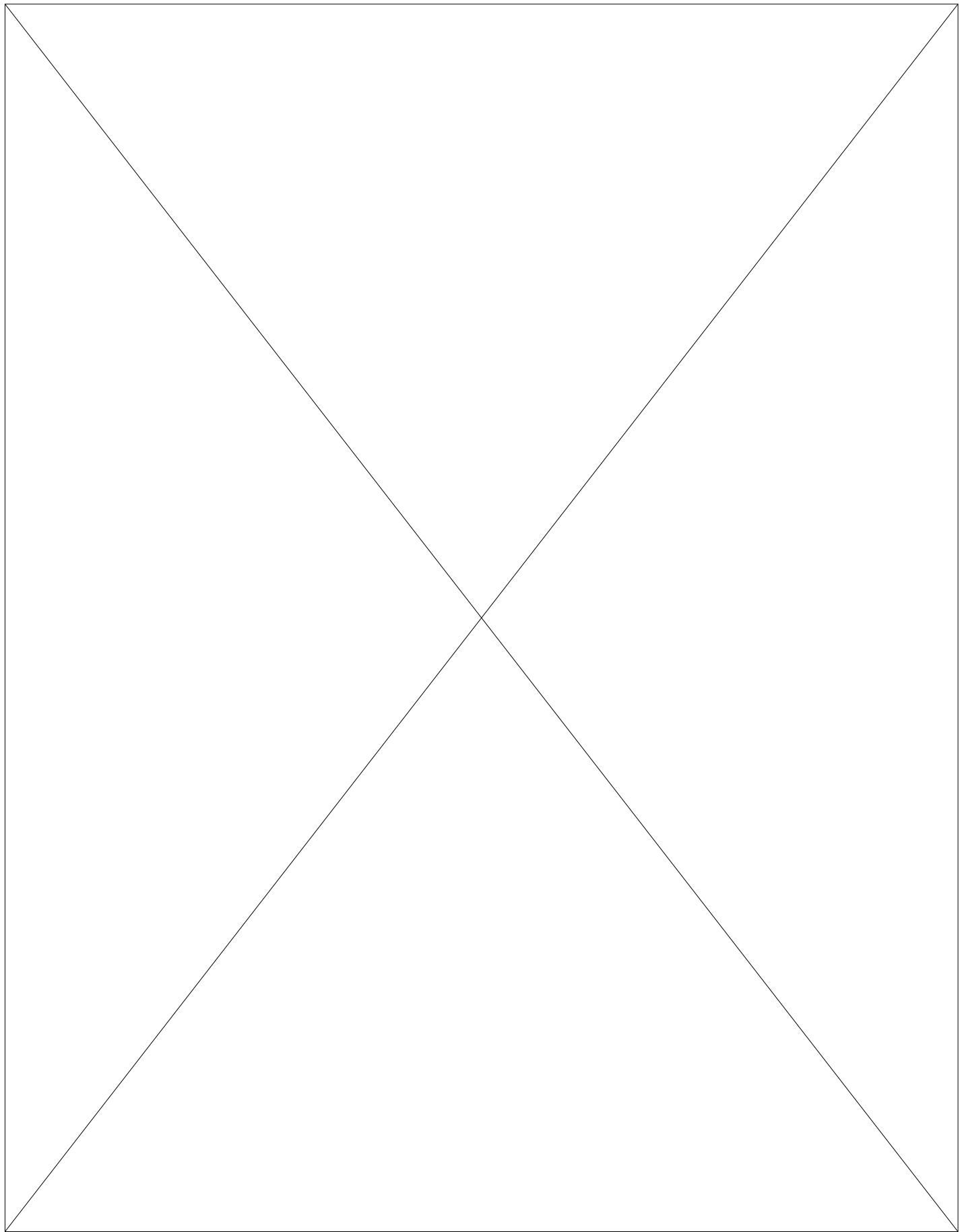
Алег Іваноўскі, 22 гады, экспастудэнт геафаку БДУ, дызайнэр, марыць у бліжэйшым часе выдаць часопіс на 580 старонак, які будзе купляць нават у Інданезіі.

Ты, напэўна, ведаеш, што Беларусь даволі сур'ёзна пасварылася з Польшчай. Можа, нам яшчэ з кім-небудзь пасварыцца?

Наагул, даволі вясёлая катаасія атрымліваецца! Думаю, спыняцца на дасягнутым зараз нікель нельга. Пачалі з Польшчай, чаму б не перакінуцца на Украіну? Тая ж сама зараз ня ведае, чаго хоча. Ну а “беларуская непрадоказальнасць” не пакіне ім часу для таго, каб апамятацца, і ўсё такое... Калі абралі імідж крылоўскай Моські, трэба яго падтрымліваць да канца і ўсіх сланоў разагнаць па кустах: каб ведалі, за кім сіла і праўда.

rolling people

Аўтар рубрыкі: Ядзя Адамчык, yadunik@gmail.com

ТАРПАЧ / УСЁ БУДЗЕ...
BMAGroup

★★★★★

"Хутка твой аргам, а майго, на жаль, яшчэ няма", - гэта зыняважаныя "напругамі ля мікрофона" і "канчаньнімі на дыван" слухачы адказаюць "Тарпачу" цытатай зь іх жа песні "Шышкі ганджубасу". Вый сабе як хоцаце, а палова CD пасъля азнямлення з альбомам "Усё будзе..." асабліва востра адчула неабходнасць стварыць хаяць б у межах рэдакцыі грамадзкую ініцыятыву "Хадановіча" ў масы!". Кляськ сучаснай беларускай літаратуры прынамсі тэксты больш-менш уцымныя піша і калі ўжо юзае тэму эякуляцыі**, дык робіць гэта больш паўтычнымі мэтадамі. Хаяц дзе тыых хадановічаў на ўсіх набярэсься!..

А пакуль у Беларусі дзяль тэатры пяты год і тут падранейшаму на пахне Backstreet Boys і No Doubt, затое ад гістэрчных пад*бак пад Коян, Blink 182 ды Guano Apes падзеца німа куды. Вось і "Тарпач". Замест таго как рамантычна "хлопат ресніцамі", дзяўчыначка з пірсынгам Света Сугака лепіць з сябе юніекс-сымбал беларускай альтэрнатывы, а яе гурт, на радасць патлеткавай*** тусе, з захапленнем нараджча чарговага мэталКорані.

"Усё будзе..." атрымаў іdealным для слэму на танцполах, але не для ўдумлівага праслуходзіванья. Хаяц нафіг незразумела, як і навошта слухаць гэты альбом у хадзе, за рулём ці ў плэеры на вуліцы. Аднак "Усё будзе..." - гэта ні ў якім разе ня струл у малако. Гурт ад начатку разлічвае на прыхільнікаў з ліку тых, хто не абязжарвае сябе пытаннямі кшталту "а навошта слухаць мэталкор?". Менавіта ў тым асяродку пасъля выхаду гэтага нумару CD будзе папулярная ідыёма "Я тарчу па "Тарпачу", якую мы толькі што прыдумалі.

* Хадановіч Андрэй – "тры сонцы" беларускай пазэї;
** Эякуляцыя – адзнака ўдалага заканчэння аргазму;
*** Патлеткі – патлатыя падплеткі.

ПАРАНІМІЧНА ШЫЗАФРЭНІЯ

"Тарпач"? Так-так, ведаем, гэта рэпэры з Украіны!" - заяўлі панкі, што падсеці да стомленага пасъля двухдзённага бухала на лецішчы пад Стоўцамі кантркультара CD **Мікалай Карнейчукова на станцы "NR.гетыкі".**

Відавочна, што менскія нашчадкі Sex Pistols лаханулася і паблітлі беларускі "Тарпач" з украінскім "Тартаком". А на чым яшчэ можа пагарэць беларускі мэліман, стаўшы ахвярай паранімічнай муз-шизызфрэніі?

Гурты "Каста", "Rasta" і "Hasta La Filla" - 1) расейскі хіп-хопэры; 2) гомельскі мэталкор з гроўлінгамі; 3) проект Сяргея Канановіча, заапгрэйджены Лявонам Вольскім да "Крамбамбулі".

Аляксей Хлястоў і Андрэй Хлястоў - 1) малодшы брат Андрэя Хлястова; 2) старэйшы брат Аляксея Хлястова.

Гурт "Чык-Чык" і альбом "Зум-зум" - 1) шалённыя адэпты травастафарыянства зь Менску; 2) апошняя актуалізацыя БГ. Дуэт "Аляксандра і Канстанцін" і гурт "Кросбі, Сыціл, Наш і Янг" - 1) паліядзенікі Анжалікі Абрывал* на "Эўрабачаны"; 2) легенда сусветнай фольк-музыки.

Гурт "Калі Юга" і Лукаш Калюга - 1) гурт, у якім бубнач "Тарпачу" Яфрэм "бубніц" для душы; 2) беларускі пісьменнік, ахвяра сталінскай мясарубкі. Р.І.Р.

* Наватвор стыраны ў паважанага музыаглядальніка "Белорускай газеты"!..

Мікалай Карнейчукой

**SAINT ETIENNE /
TALES FROM THE TURNPIKE HOUSE
Sanctuary**

★★★★★

Пасъля гэтага альбома Saint Etienne не збыраюцца больш займацца электроннай музыкай. Гледзячы па надзвычайнай самадастковасці і гарманічнасці апошняга рэлізу, можа і не дарма?... Галубоны музычны настрой дадзенага рэлізу можна апісаць, трохі перафразаваўшы песню "Side Streets": "Іншы кажуць, я жыву нібы ў бурбалцы... але чым дрэнныя бурбалкі?"

Усе песні альбома аб'ядноўвае агульныя скожат - быт і нормы насленікай вялікага гарадзкага дому з даволі прыстойнага, хоць і небагатага раёну. Адмысловыя наўяснае, празрыстае і шматкаляровое гучанье надае альбому падабенства зь лялечным дамком, што марыцы вырасці і стаць хмарачосам. Вось ён, глыток сувязага паветра для рамантычных фантазіяў: пакуль увесь астатні съвт будзе бяз tolku шугацца ценяў ад пяляровых самалёцікаў. У рэшце рэшт, "урбан лайф" - гэта ні толькі мурзатыя байцы вуліц у стаптаных кедах, гэта яшчэ і іх "дамашнія", што чакаюць іх да апоўнены ў шматпаварховых блёках.

Можна, канечнэ, прыкінцава рэалістам і трохі памэлянхоліц пад "Slow Down At The Castle". Нашы блёнчыя будыніны - гэта не зусім тая "вежы замаку да палацаў", якія можна палібіць ўсёй душою, але і тут можна адшукыць і мір, і спакой. Адчуйце гэта на прыкладзе "Stars Above Us" - гітовай дыска-прыты пра тое, як жыхару сучаснага мэгаполісу давядзенца ўзлазіць ледзь не на соты паверх, праста каб паглядзець на зоркі.

У рэшце рэшт, а чаму б і не?

"ФАБРЫКА - 80"

Алімпійцы супраць сквотэраў

Апошняя работа каманды Saint Etienne - 40-хвілінная дакументальная стужка пра закінутую індустрыйную забудову ў Іст-Лёндане. I, зразумела, арыгінальны сайдтрэک да яе. Сюжэ фильму - гісторыя гэтай векапомнай руіны, што, як кажуць, звязаная нават з гісторыяй Алімпійскіх гульняў.

Паказаўшы стужку грамадзкасці, музыкі спадзяючыя абараніць індустрыйны рэлікт ад канчатковага разбэрэння.

Сід Ізмунд

**ROYKSOPP /
THE UNDERSTANDING
Astralwerks**

★★★★★

Roxsopp - адна з тых каманд, пра якую мы маглі ніколі ня чуць, але саміх іх чуці дакладна. Іх п'няватава-абдзяўбаная тэма "Eple" з дэбютніку 2002 году "Melody" AM дадала шызы ў саундтрэк не адной тэледадзячы хай-фай і сай-фай тэматыкі. Па наязылівасці тая кампазыцыя завісала недзе паміж "Around The World" Daft Punk і чым заўгодна з ATB. Але ж да яе прыкладаўся яшчэ і надта неблагі альбом!

На другім сваім альбоме Royksopp нібыта намагаюцца яшчэ больш прыпадобіцца да двух вынізігаданых праектаў. І як яны пры гэтым не разарвутца надвое - вялікае пытаныне, бо часам вельмі цікава бяз стратаў для здароўя спарыць канцептуальную электроніку з дэнсам. У выніку ўзровень шызы, на жаль, наўхільна набліжаецца да грамадзкай нормы... Ды і хай-фай з сай-фаем таксама адыходзяць на другі плян. Хоць ціпер пад іх можна даволі жава танчыць - і не без прыемнасці.

Для парных танцаў рэкамэндуецца "Only This Moment", чароўнае tryё з хлопчыка, дзяўчынкі і блуднага гітарнага прывіда колішніх "эйзмасцікіх" хукаў. А для самотных і "белых" танцаў пасуе адчайная dancehall-спovedзь "What Else Is There?", съпетая госьція Karin Dreijer. Што да астатніх зъмесціў альбома - ёсьць там і неблагі спадчыннасці Air, і мэдыйтатычныя перапевы ў стылі былых Royksopp... Але чым далей ад танцполу, tym больш соннай ды адмарожанай падаеца іх прадукцыя.

НІ ФІГА НЕ РАЗУМЕЮ!

**Калі за ўсё сем гадоў існаваньня
гурта вам яшчэ не трапляўся адказ на
пытаныне, адкуль пайшла яго назва, то
вось ён.**

"Royksopp" - выпадкова выбрана слова з нарвескай мовы, і значэнняў у яго як мінімум два: 1) грыб-порхваўка (дажджавік) - той самы, які, калі на яго наступіць, выпускае воблачка спораў; 2) грыбападобнае воблачка пасъля выху атамані бомбы.

З назай альбома ("Паразуменне"), здаецца, не павінна быць ніякіх пытаньняў. Калі ж яны ўсё-такі ўзьнікаюць, удзельнік гурта Svein Berge прыводзіць у прыклад Дэвіда Лінча і Ераніма Босса: "Вам здаецца, нібы вы нешта зразумелі, нагледзячы на тое, што нешта вы наагул ні можаце зразумець!"

Сід Ізмунд

DANDY WARHOLS
ODDITORIUM OR WARLORDS OF MARS

Dandy Warhols, чацвера рок-геданістаў з Портлендшчыны, заўсёды ўмелі зрабіць свае запісы даступнымі і мудрагелістымі адначасова. Да таго ж, яны валодаюць найздроснейшай інтуіцый часу. Пяць год таму DW раней за іншых дапетрылі, якім павінен быць сапраўдны гіт для рэкламнага роліка элізікі мабілак ("Bohemian Like You"). А ў 2003 аднымі з першых адчулуці цягну да эксперыменту з модным і зразаў саўндам "a la Duran Duran", запісаўшы з дапамогай клявішніка апошніх Nika Rojdza альбомem "Welcome to the Monkey House". Паслухаўшы новы альбом, Хведар ХЕФАЛАМПАЎ не стамлецца рассыпца DW у кампліментах...

Дыскографія:

- "Dandys Rule OK?" (1995)
- "Dandy Warhols Come Down" (1997)
- "Thirteen Tales from Urban Bohemia" (2000)
- "Welcome to the Monkey House" (2003)
- "Odditorium or Warlords of Mars" (2005)

Ня выключана, што ў новым альбоме DW прадбачылі яшчэ якую-небудзь пакуль не заўважаную тэндэнцыю. Ціпер відавочна, што гурт вырашыўся да дыску "Thirteen Tales from Urban Bohemia". Працяглыя мэдтыатыўныя пыхады ("Love Is The New Feel Awful", "Easy", "Holding Me Up") супернічаюць па "пракуранацьці" гучання са жывымі нумарамі, у якіх DW нагадваюць акустычную вэрсію Rolling Stones ("All The Money Or The Simple Life Honey", "Smoke It", "Down Like Disco"). Усё гэта суправаджаеца вар'яцкім духавымі партыямі і вакальнімі мэтамарфозамі хамелеона Кортні Тайлара-Тайлара, які здолыў ператварацца то ў Роберта Сыміта ("A Loan Tonight"), то ў гурт Enigma ("There Is Only This Time"). DW быццам за Месяц зваліліся: пішуць гісторыю музыкі без агледкі на папярэднікі, і тым больш, на калег-сузайчыннікаў. Яны аднолькава адрозніваюцца і ад тыповых гуртоў для навучэнцаў амэрыканскіх каледжоў (а-ля "3 Doors Down"), і ад кагорты заслужаных штатаўскіх інды-фармаціяў. Пойна, падобныя касымічныя канtries-блозы ў будучыні малі б ствараць народжаныя на Марсе нащадкі перасяленцяў з Зямлі.

Ну а сам "Odditorium" варта было б круціць начу ў менскім мэтро. Яго густы і насычаны саўнд з лёгкасцю запоўніць сабой усе тунэлі, а наступнай раніцай заспаныя пасажыры будуть адчуваць нахільня прылівы бадзёрасці і жаданье на ўсіх станцыях выходзіць выключна на правы бок.

Вакол рэлізу:

1. Odditorium" – гэта студыя ў Портлендзе, дзе Dandy Warhols тулаваліся яшчэ напачатку сваёй кар'еры і ў якой, уласна, і запісалі новы дыск.
2. Назва "Warlords of Mars" узыходзіць да фантастычнага цыклу Эдгара Бэрояза "Марсіянская кроніка". "Дэндзіс" нааугл фантацеюць ад сайно-фіксі: тайтл для свайго папярэдняга альбома "Welcome to the Monkey House" яны пазычалі ў зборніка апавяданняў Курта Ванэгута.
3. У падтрымку альбому Dandy Warhols арганізавалі ёзрак званы "чамаданы тур". На шэрагу гігав квартэт зьбіраеца граць роіна на той колькасці інструментоў, што зъмесціцца ў адзін чамадан. На жаль, гітары на ўлічваюцца, а то б прыхільнікаў чакалі зусім жорсткія эксперыменты над слухацкай сывядомасцю.

Двойная порцыя

SUPERвокладка

У жніўні 2005 замежны сьевет пабачылі новыя альбомы ангельцаў Supergrass і валійцаў Super Furry Animals. На першы погляд і да апошнага моманту гэтыя гурты аб'ядноўвалі толькі тое, што яны праславіліся ў сярэдзіне 1990-х, і тое, што ў таго і ў таго ў назве прысутнічалі слова "супэр". Але наш уніклівы кантрыбутар Хведар ХЕФАЛАМПАЎ вырашыў капнуць глыбей і ад няма чаго рабіць узяўся за кампаратывістыку: ціпа, а давайце лазырым, што агульнага і адрознага хаваеца за "SUPERвокладкамі". Ну, ціпа давайце...

Super Furry Animals - Love Kraft (Sony)
<http://www.roadtorouen.co.uk/>

Supergrass - Road To Rouen (Parlophone)
<http://www.lovekraft.co.uk>

ХУЗ ЗІС?

SFA: "Уладзімеры Каракевічы" сучаснага року: летуценынкі, выдумшыкі і візіянэры. Маюць звычку ператвараць свае канцэрты ў шалёнью фантасмагорыю.

Supergrass: Адны з нямногіх нязгаслых зорак брыт-попу. Славяцца здаровым пачуцьцем

гумару і моцнымі сынгламі, карыстаючыся павагай Radiohead.

"САМИ МЫ НЯ МЕСНЫЯ"

SFA: Альбом запісалі ў Гішпаніі мінулым летам. Праз паўгода злавілі лета ў Бразыліі, дзе змаймаліся міксаваньнем.

Supergrass: Этыя альбом пісалі ў Нармандыі (Францыя), у адмыслова пабудаванай для гурта студыі ў памяшканні, якое раней служыла стайні.

ЗЬВЯРНІЦЕ ЎАГУ

SFA: Упершыню вакальныя партыі на дыску выканалі 4 з 5 удзельнікаў гурта. Дадайце таксама сotno-другую удзельнікаў знакамітага Каталёўскага хору на падп'ёках.

Supergrass: Дакладна копія ўнікальнай драм-машыны, якую 30 год таму выкарыстоўвалі выкананіць пыхадэлічнага соўту Sly&The Family Stone.

"ЧАЛАВЕЦКІМ ЯЗЫКОМ"

SFA: "У нас было каля 50 накідаў да песень. Разам з тым мы імкнуліся дабіцца цэльнага, "гамагеннага" саўнду дыску. Таму запісані толькі найбольш мэлядычныя, "душэўныя" трэкі. Звычайна на нашых альбомах мы спрабуем сябе ў самых розных жанрах, гэтым жа разам усе кампазыцыі вытрыманыя ў адзінай стылістыцы. Такі падыход дазваляе стварыць запіс "з харектарам".

Supergrass: "Нам давялося перажыць шмат складаных момантаў за апошнія некалькі гадоў. У выніку змініліся нашыя погляды на жыццё, змініўся таксама наш падыход да стварэння песень. "Наёўшыся" працай у вялікіх студыях, мы пабудавалі ўласную і перанеслі на новы дыск свой уласны гукавы сьевет".

ВАЖНА!!!

SFA: Кампазыцыя "Psyclone". Перасьцерагае дыназаўрай, якія загінулі 65 мільёнаў год таму, ад надыходзячай катастроfy.

Supergrass: Кампазыцыя "St. Petersburg". Да радзімы Тома Соэра (штат Флёрыва) дачыненіня ня мае, бо была створаная пад уражаньнем ад наведваньня "гораду на Ніве" (Расея).

ІШТО?

SFA: Адзін з лепшых альбомаў лета і ўзорна-паказальны "летні альбом".

Supergrass: Чарговы, аднак зусім ні шараговы дыск у стылі "Анталёгія The Beatles".

БРАТ-2

У Беларусі адкрыўся афіцыйны фэн-клуб поп-зорак Аляксея і Андрэя Хлястовых.

Па шчырасці, мы ня ўпўненны, што гэты наватвор будзе садзейнічаць зъмяншэнню інфармацыйнай энтралії. Адно радуе - нетрывіальная назва ініцыятывы: "AXXA".
Ха-ха...

ПАРНАГРАФІЯ НЕЙКАЯ...

Мода на пострэвалоційную Украіну, якая ў апошні час захапіла Захад, паступова дабралася і да кліпмэйкераства.

Гэтай зімой у Кіеве здымаўся кліп на песню Наталі Імбрэулы "Shiver". А ў ліпені з мэтай стварэння відза на першы сынгл са свайго новага альбома "Howl" сталіцу Украіны наведалі амэрыканскія інды-рокеры Black Rebel Motorcycle Club. Памаранчовая Майдану, аднак, у роліку ня ўбачым: па звестках афіцыйнага сайту гурта, кліп "Ain't No East Way" цалкам быў зъняты ў адным з кіеўскіх публічных дамоў. Што з гэтага выйшла, пабачым увосень, але думаецца, што відэашэраг песні BRMC атрымаеца куды больш дастойным за трэшавы кліп "Тяни-Толкай" "Санта-Клаус", здымкі якога таксама праходзілі ў Кіеве гады трэту таму. Ад поўнага правалу той ролік не ўратавалі нават шыкоўныя здымачныя павільёны кшталту закінутага кінатэатру і трэніровачнай базы ўкраінскага МУС.

 Асобам Адораным

Нападунанімны мэляман Jan_bee з'явіўся да рэдакцыі з пытаньнем: "Ужо ня першы раз мне трапляюцца міксы беларускіх і ўкраінскіх дыджэяў на кампакт-дысках. Бывае, спадабаецца зь іх нейкі трэк - але дзе зых інкогнітаў шукаць? Чаму дыджэі амаль ніколі не падпісваюць, зь якіх кампазыцыяў складзеныя іх міксы?" Кантрыбутор СД Ягор Куноўскі, што спрычыніўся да рэлізу не адной такой складанкі, тлумачыць сп. Янку, на чых касцячах ствараюцца падобныя міксы.

Афіцыйны выпуск мікса на кампакт-дыску - з'ява не такая ўжо і частая на Захадзе. І звязана гэта з тым, што, паводле закону аб аўтарскіх правах, трэба яшчэ атрымаць згоду ў праваўласнікаў кожнага з трэкаў, што трапляе на мікс... Менавіта таму, напрыклад, на дыджэйскі альбом Лайама Хоўліта так і не патрапілі The Beatles.

Але гэта зусім ня значыць, што працу дыджэя на Захадзе можна ацаніць выключна ў клубе. Студыйны мікс, запісаны ў рэкламных мэтах, ці запіс дыджэйскага сэту з пульта - не такі ўжо і рэдкі госьць у навушніках сярэднестатычнага заходніга мэлямана. Толькі вось наўрад ці ён яго купляў - хутчэй за ёсць, перапісаў у сябру ўсю гэту інфармацію...

Адсotак афіцыйна выпушчаных міксаў не такі ўжо і вялікі. Таму што аднаго толькі жаданьня дыджэя для гэтага яўна недастаткова. За такімі вядомымі сэрыямі міксаў, як Back 2 Mine і Dj Kicks, стаяць нябедныя канторы, што могуць сабе дазволіць юрыста па "ачыстцы" аўтарскіх правоў для кожнага трэку. А яшчэ вялікая доля міксаў на дысках складаецца выключна з трэкаў, выпушчаных на tym жа лайбле, і таму таксама не патрабуе ўсёй гэтай беганіны з праваўласнікамі.

Апошні варыянт - выпуск дыска ў краіне, дзе заканадаўства наконт аўтарскіх правоў яшчэ не прыняло да ўвагі дасягненыні такой нязручнай амэрыканскай юрыспрудэнцыі. (Такіх краінаў усё меней, але яны пакуль ёсьць.) Часам справа даходзіць да абсурду, калі ў адным горадзе выдаць ды прадаць мікс яшчэ можна, а ў суседнім - ужо нельга. А калі пры тым прыніяць да ўвагі, што некаторыя дыджэі яўна перарастаюць рамкі, установленыя дзяржаўнымі межамі...

Па меры таго, як шчупальцы копірайту дапаўнююць да апошніх бастыёнаў камунізму і пафігізму, выпуск дыджэйскіх міксаў робіцца ўсё больш складанай справай. Таму і з'яўляюцца шматлікія міксы, на вокладках якіх не знайсці сэлісу трэкаў. Пагадзіцеся, трэба быць даволі ўважлівым, каб заўважыць, напрыклад, тыя 20 сэкунд ад "бітлоў" у 80-хвілінным міксе. Але ўзгадай іх на вокладцы, і ўсё - дыск ужо ня выпусціш. А калі выпусціш, то прадаваць яго можна будзе далёка на ўсюды.

**НАШЫ КАНТРЫБУТАРЫ АДКАЖУЦЬ НА ВАШЫ САМЫЯ ФАНТАСТЫЧНЫЯ
ПЫТАННІ, ПРЫСВЕЧАНЫЯ МУЗЫЦЫ І ЎСІМ ТЭММАМ ВАКОЛ ЯЕ.
СКІДАЙЦЕ ПЫТАННІ НА STUDUMKA@TUT.BY.**